

Kovboj a jižanská kráska

Mary Lynn Baxterová

PROLOG

Dostane další infarkt už dnes? Možná, říkal si Garth Dixon, zvláště když měl pocit, jako by mu na hrudníku seděl hroch. Při té představě mu nebylo zrovna nejlépe. Už jednou stanul tváří v tvář své smrtelnosti a neudělalo to na něj zrovna velký dojem, protože mu bylo teprve čtyřicet.

Když si uvědomil, že se opírá o rozvrzaný sloupek na zápraží, narovnal se. Zatraceně, doktoři si mohou myslet, že má jednu nohu v rakvi a druhou na banánové slupce, ale on jim ukáže, že jsou úplně vedle.

Bude naprosto v pořádku, jen co se dostane z tohoto Bohem zapomenutého místa. Kdyby mu někdo řekl, že skončí v Penningtonu v Utahu, v téhle farmářsko-rančerské obci, a bude si zavřený v primitivním srubu léčit své vzdorovité srdce, ještě před nedávnem by se mu vysmál.

Teď už se nesmál, ani náhodou. Měl pocit, že se dokáže znovu zasmát teprve tehdy, až bude odtud pryč, zpátky v Dallasu, ve své kanceláři. Při pouhém pomyšlení na ni a na všechnu práci, kterou byl nucen opustit, se mu svírala hrud', což si ve svém současném stavu nemohl dovolit.

Problém byl v tom, že neměl nic jiného, na co by mohl myslet. Práce byla jeho život. Jediná věc, kterou měl teď před sebou, byl západ slunce. Možná nejkrásnější západ slunce, který kdy viděl. Jenže on na obdivování krás přírody nikdy nebyl.

Potřeboval výzvu, boj. Potřeboval něco, do čeho by se mohl zakousnout, což bylo přesně to, co *nesměl*. Co to pro něj znamenalo? Stát se znalcem západů slunce? Bůh chraň.

Přesto věděl, že ať se mu to líbí, nebo ne, bude muset změnit svůj životní styl. Z toho mu naskakovala husí kůže.

Ještě jednou zamyšleně pohlédl na západ slunce, potom znechuceně zalezl zpátky do srubu. Právě sebou chtěl plácnout na pohovku, když zazvonil telefon. Ztuhnul uprostřed pohybu. Tenhle zvuk už neslyšel celý týden.

Než byl přinucen k této změně prostředí, považoval sluchátko za stálou součást svého těla. Přál si, aby to byl někdo z kanceláře, ale věděl, že to není možné. Jeho spolupracovníci měli přísný zákaz ho vyrušovat. Takže to mohl být jen někdo z rodiny. „Dixon,“ řekl, potom si uvědomil, že hlas na druhém konci drátu nezná.

Když zavěsil, cítil se poněkud nesvůj. Muž, který volal, se jmenoval Jeremiáš Davis, vlastnil vedlejší ranč a Garth se s ním několikrát setkal v obchůdku Irmu Quillové.

Při pomýšlení na Irmu se Garth musel usmát. Nikdy se nesetkal s nikým, jako byla ona, snad jen v knihách a televizi. Se svým starodávným stylem oblékání a čepcem mu připomínala postavu jako vystřiženou z „Malého domu na prérii“.

Irma si ho okamžitě oblíbila, přestože ji v tom nijak nepovzbuzoval, ačkoli když mu nabízela božsky vonící domácí chléb a džem, nikdy neodmítnul.

Jenže teď by neměl myslet na Irmu, ale spíš na laskavost, o kterou ho požádal Jeremiáš Davis. Jeremiáš mu řekl, že v jeho rodině došlo k nějakému neštěstí, a poprosil Gartha, zda by se nemohl postarat o jeho ranč, zatímco bude pryč. Svou dcerku prý nechá na starost jedné své známé.

Garth souhlasil, i když tou sousedskou výpomocí nebyl nikterak nadšen. Nechtěl být sousedský.

Jediné, co chtěl, byla jízdenka zpátky do Texasu.

PRVNÍ KAPITOLA

„Vy tu nešéfujete, uvědomte si to laskavě.“

Tiffany Russellová pohlédla na svou šéfovou a spolkla kousavou odpověď. Byla si dobře vědoma toho, že oddělení dámského luxusního oblečení nevede, a to byl právě ten problém. Věděla, že by ho *měla* vést.

Hazel Masonova přezdívaná ‚Čarodějnice Hazel‘ možná dokázala, aby její rozměrná postava vypadala spíš elegantně než odporně, ale tím její klady končily. Tiffany si brzy všimla, že ta žena má jazyk hbitější než mozek. Když přišlo na nějakou změnu, na rozšiřování činnosti, Hazel prostě neměla zájem - tečka.

Tiffany nasadila nejmírnější tón, jakého byla schopna. „Já to vím, Hazel. Přesto nechápu, proč odmítáte vstoupit do dvacátého století.“

„To nebylo vtipné.“

„Podívejte,“ řekla Tiffany a zastrčila si pramen svých přírodně blond vlasů za ucho, „pokud brzy něco neuděláme, konkurence nás úplně smete.“

„A vy si vážně myslíte, že ten váš nápad s polonahými modelkami chodícími mezi regály a nabízejícími ananas zvýší tržby?“

„Ano.“

„No, já ne.“ Hazelin tón byl stejně chladný

jako její modré oči. „I kdybych souhlasila s tím nápadem s plážovou párty, což nesouhlasím, ta řada plavek, kterou chcete koupit, je prostě pro naše dámy příliš avantgardní.“

„Odvážuji se s vámi nesouhlasit,“ protestovala Tiffany pevně. „Kromě toho, jak to můžeme vědět, pokud to nezkusíme?“

„Je to příliš nákladný hazard. A vzhledem k tomu, že poslední slovo tu mám já, hazardovat se nebude.“

Tiffany se musela kousnout do rtu, aby nevyřkla nahlas svůj další názor. Tak ráda by se s tou ženou pohádala, ale za to by ji pravděpodobně čekal vyhazov.

Pochybovala, že Házal udělala někdy v životě něco odvážného, jako že by si třeba rozpustila vlasy nebo vzala dvojdielné plavky. Představa, že by se předváděla nahá před nějakým mužem, byla ještě neuvěřitelnější. Jak se jí kdy podařilo mít dvě děti, to bylo nad Tiffanyino chápání. Byla se ochotná vsadit, že Házal a její manžel se milují se zhasnutými světly a příkrývkami na hlavách.

„No?“

Tiffany sebou trhla a pohlédla na šéfovou. „No co?“

„Nemáte nic na práci?“

„Mám.“

O pár minut později Tiffany byla ve skladu a zírala na krabice, které přišly předchozího dne pozdě odpoledne. Obvykle by se nadšeně dala do vybalování krásných šatů a doplňků a myslela by si, jaké má štěstí, že v práci každodenně prožívá Vánoce.

Ale dnes ne. Ještě se nevzpamatovala ze svého střetnutí s Čarodějnící Házal. K těmhle konfrontacím docházelo na její vkus trochu moc často. Tiffany milovala svou práci, což ovšem neznamenovalo, že musí nutně milovat společnost, pro kterou pracuje. Jako nákupčí ženského oblečení u Cunninghama

měla své vlastní představy o trhu a o tom, co se prodá a co ne.

Bohužel, její šéfová s nimi nesouhlasila.

Cítíc, jak v ní vzrůstá hněv a pocit bezmoci, Tiffany se otočila ke krabicím zády a zamířila do své kanceláře. Byl to jen malý kumbálek, ale byl celý její, mohla tam být sama a dát průchod emocím, které v ní pěnily.

Posadila se na roh svého stolu a zakývala nohama. Možná by měla dát výpověď. Jenže ona nebyla typ, který se vzdává. Navíc nehodlala poskytnout Házeli uspokojení z toho, že by utekla. Přesto nemohla popřít, že se každý den vrací domů s bolavou hlavou.

Náhle se usmála, když si vzpomněla na svou nejlepší přítelkyni Bridget, původně advokátku, která jednoho dne nečekaně přišla o práci a ze které dnes byla šťastně vdaná žena žijící v malém městečku v Utahu.

Tiffannin úsměv se rozšířil. Na Bridgetině překvapivém a neobvyklém sňatku měla také svůj podíl. Vždyť kdyby Bridget nezatáhla na tu bláznivou aukci svobodných mládenců, Bridget by neučinila nabídku na Jeremiáše Davise a nevyhrála by ho.

Tiffany se neubránila smíchu, když si vzpomněla na tu chvíli, kdy Bridget vyskočila ze sedadla a zařvala: „Tisíc dolarů!“

Tiffany ji zděšeně strhla zpátky, ale škoda už byla hotová. Bridget dostala, za co si zaplatila: vysokého, líně mluvícího rančera, který v ní okamžitě poznal to nejlepší, co ho kdy potkalo, a už ji od sebe nepustil.

Tiffany zavrtěla hlavou, sklouzla ze stolu a přešla ke kávovaru. Udělala si šálek cappuccina a usrkla z něj; horká tekutina blahodárně působila na její žaludek, ale pro její splašeně pracující mysl nedokázala udělat nic.

Ačkoli Bridget záviděla spoustu věcí, její manželství mezi ně nepatřilo. Tiffany se už kdysi

málem vdala, ale ošklivě se spálila - ten muž byl opilec - a ani teď, ve třiceti, což byl věk, kdy už mohla být nazývána starou pannou, po snubním prstýnku nijak neprahla. Její tužby směřovaly více k pohodlí a příjemnostem života: dobré práci, pěknému domu, skvělému autu a tučnému bankovnímu kontu.

Protože v současné chvíli nic z toho neměla, hodlala to napravit. Jejím cílem bylo mít dost peněz, půjčených nebo jiných, aby si mohla otevřít svůj vlastní obchod; obchod, který by byl zaměřen na bohaté a privilegované ženy. Práce u Cunninghama byla jen odrazovým můstkem.

Tiffany si znovu řádně lokla cappuccina, které jí však zhořklo v ústech, když si najednou znovu vzpomněla na Házela. Nebyla si jistá, jak dlouho se ještě od té ženy dokáže nechat tupit.

„Grr,” zavrčela, potom vyprázdnila šálek.

Musel existovat způsob, jak se šéfové dostat na kůži, aniž by ohrozila svou práci. Momentálně ji však žádný nenapadal.

Když se její myšlenky zatoulaly zpět k Bridget, na rtech se jí znovu rozhostil úsměv. Nebyl to ani rok, co spolu vedly rozhovor o tom, jak hluboko jejich životy klesly.

Samozřejmě, v Bridgetině případě to nebylo tak zlé, protože pocházela z bohaté rodiny tady v Houstonu a navíc měla své vlastní peníze. Tiffany se na rozdíl od ní neměla na co spolehnout - neměla ani rodinu, ani peníze.

Proto také nemohla přitáhnout do Hazeliny kanceláře a sdělit jí, kam si může své pravěké názory i tuhle práci strčit.

„Hej.”

Tiffany byla tak zamyšlená, že si vůbec nevšimla, že už není sama. Šokované se otočila. Příchozí byla Gretchen Wheelerová, jedna z prodavaček.

„Promiň,” řekla Gretchen. „Nechtěla jsem tě vylekat.”

„To nic. Co se děje?“

Gretchen se zašklebila. „Házel se vzteká.“

„Výborně.“

„Chce tě vidět.“

Tiffany se zamračila. „Na pět minut se ztratím a ona dostane amok.“

Gretchen jí věnovala soucitný pohled, i když vypadala rozpačitě, že je zrovna tím prostředníkem, který musel přinést tu špatnou zprávu.

„Díky,“ řekla Tiffany nakonec a propustila ji. „Zatím ahoj.“

Gretchen přikývla, potom odešla. Tiffany chvíli stála a zvažovala, zda má vejít do Hazeliny kanceláře a říct jí, co si může udělat se svými požadavky i s tímhle zaměstnáním; potom zazvonil telefon.

Tiffany ho zvedla a, domnívajíc se, že to volá sama Čarodějnice, ohlásila se strohým „Ano.“

„Klídek, děvče.“

Tiffany zvrátila hlavu dozadu a rozesmála se. Ten hlas poznala okamžitě. „Nazdar, Jeremy, ráda tě slyším.“ Potom se jí sevřel žaludek a její hlas zvážněl, když ji napadlo, že se něco děje. Za prvé volal Jeremiáš, ne Bridget, a za druhé byl prostředek pracovního dne. „Předpokládám, že nevoláš jen tak.“

„Máš pravdu.“

Žaludek se jí znovu sevřel. Něco se muselo stát Bridget nebo Taylor, Jeremiášově šestileté dcerce z prvního manželství.

Jako kdyby Jeremiáš vycítil její strach, pokračoval: „Jde o Bridget. Zranila se při automobilové nehodě, ale bude v pořádku.“

Tiffany slyšela v jeho hlase zoufalý tón. „Díky bohu,“ zašeptala a posadila se dřív, než se jí mohla podlomit kolena. „Byla sama?“

„Ano. Srazila se se školním autobusem. Má poraněnou páteř a nohy.“

„Jak moc?“

„Je částečně ochrnutá, ale doktor říká, že to není trvalé.“

„Jak ti mohu pomoci?“

Jeremiáš si rozpačitě odkašlal, potom řekl: „Myslel jsem, jestli by sis nemohla vzít dovolenou a pohlídat Taylor. Nemůžu Bridget opustit a moje teta se o Taylor není schopná postarat. Měla lehkou mrtvici a..." Zaváhal. „Nežádal bych tě o to, ale..."

„Urazila bych se, kdybys to neudělal." A Tiffany to myslela vážně, i když už neměla žádnou dovolenou. Možná nebylo nic ztraceno. Možná tenhle nečekaný zvrat událostí byl odpovědí na její problém.

Mohla dát výpověď a po návratu z Utahu si najít jinou práci. I když její úspory zdaleka nebyly takové, jak by si přála, rozhodně nebyly nijak chatrné. Kdyby došlo na nejhorší, mohla jich část použít, a pak je znovu doplnit.

„Tiffany?“

„Jsem na cestě.“

S tím zavěsila, potom se zaposlouchala do tlukotu vlastního srdce. I přes obavy o přítelkyni se náhle cítila jako vězeň, kterému byl právě promínut trest smrti.

„Hurá!“

Vyšla z místnosti a zamířila rovnou do Hazeliny kanceláře.

DRUHÁ KAPITOLA

Tiffany stála v malém nemocničním pokoji v Hurricanu, kam byla Bridget po nehodě převezena. Lékař právě Bridget bral krev z ruky.

Tiffany se na to nemohla dívat. Z jehel nořících se do kůže jí běhal mráz po zádech.

Původně uvažovala o tom, že se nejprve zastaví na ranči a vyloží tam zavazadla. Ale nakonec nad ní zvítězila touha přesvědčit se, že Bridgetin stav *není* kritický, takže si na letišti půjčila auto a vydala se rovnou sem.

Ted', zatímco čekala, až si bude moci s přítelkyní promluvit, dívala se z okna do parku, poklidného a nádherného, plného bavlníků, ořešáků a moruší. Už úplně zapomněla, jak krásná tahle část země je, dokonce i v červenci. Když na letišti vyšla ven, přivítalo ji sice neuvěřitelné horko, ale tohle nebylo to vlhké, dusivé vedro, které panovalo v jihovýchodním Texasu.

Přesto by v téhle fázi života Texas za Utah nevyměnila. Nechápala, jak si tu její nóbl přítelkyně Bridget dokázala zvyknout. Tiffany si hlasitě povzddechla. Ten zážrak zřejmě způsobila láska.

Ona byla díky bohu proti téhle chorobě imunní, zvlášť kdyby to mělo znamenat, že by muse

la zůstat v těchhle končinách. Tiffany se ušklíbala. Jistě, Hurricane bylo relativně velké město. Ve srovnání s Penningtonem, kde žili Bridget s Jeremiášem, to byla dokonce vzkvétající metropole. Přesto ji ani do jednoho z těch míst kromě její milované přítelkyně nic netáhlo.

Žít někde v lesích, to nebylo pro ni. Jakmile splní svou povinnost, vrátí se zpátky do světél velkoměsta.

„Tiff, ty jsi tady.“

Tiffany se otočila po zvuku Bridgetina hlasu. Počkala, až doktor a sestra odejdou, potom vykročila k posteli. Při pohledu na pobledlou přítelkyni jí však úsměv, k němuž se chystala, ztuhl na rtech. Bridget vypadala jako duch svého bývalého já.

Tiffany přítelkyni neviděla od té doby, co si Bridget vzala Jeremiáše, tedy o něco více než rok. Bridget mívala krátké, sytě rusé vlasy a její hnědé oči bývaly plné ohně a humoru. Obojí šokujícím způsobem vybledlo.

Tiffany polil chlad. Že by Jeremiáš situaci záměrně zlehčil? Že by Bridgetin stav byl mnohem horší, než jí řekl? Tiffany věděla, že Jeremiáš svou ženu miluje víc než svůj život a že by se nedokázal smířit s pomyslením, že by o ni měl přijít.

Tiffany se přinutila k úsměvu a přistoupila k posteli. Bridget se jí zjevně snažila úsměv oplatit, ale ústa měla zkřivená bolestí.

„Nazdar, zlato,“ řekla Tiffany, sklonila se a políbila Bridget na tvář.

Bridget ji chytila za ruku, slzy v očích. „Jsem tak ráda, že jsi tady. Bála jsem se, že nebudeš moci přijet. Nebo že nebudeš chtít.“

„Nesmysl,“ odpověděla Tiffany tiše, která bojovala s vlastními slzami. Kdyby se rozplakala tak, jak se jí chtělo, způsobila by v místnosti potopu. Kromě toho, teď nebyla ta pravá chvíle, kdy by měla podlehnout emocím. Pro Bridgetino dobro potřebovala vypadat

klidně. „Ani kdybych si zlomila obě nohy, neodradilo by mě to od toho, abych se sem vydala.“

„Tys byla vždycky paličatá.“ Obě se zachichotaly, potom zmlkly. Ticho přerušila Tiffany. „Tak kam půjdeš odtud?“

„Do specializované nemocnice ve Vegas. Tam mě prý budou nějak natahovat - myslím, že několik týdnů.“

„Bože!“

„Já vím,“ řekla Bridget bezbarvě. „Nemáš ani tušení, jak hrozně se toho bojím, ale musím se dát do pořádku. A nejenom kvůli sobě. Jsou tu také Jeremiáš a Taylor.“

Zoufalství, které Tiffany slyšela v Bridgetině hlasu, jí lámalo srdce. „Sšš... nepodléhej tomu. Všechno bude v pořádku.“

„Snad. Jak dlouho tu můžeš zůstat?“ zeptala se Bridget.

„Tak dlouho, jak dlouho mě tu bude zapotřebí.“

„Díky bohu. Nerada opouštím Taylor. Je rozrušená a...“

„Neboj, bude v pořádku. Teta Tiffany se o ni postará. Budeme velké kamarádky dřív, než se naděješ. Ty se teď starej jen o to, aby ses uzdravila.“

„Cítím se jako úplný idiot. Kdybych se soustředila na řízení místo na karneval Taylořiny školky, k žádné nehodě by nedošlo.“

„Co přesně se stalo? Jeremiáš mi neměl čas povědět podrobnosti.“

„Oslepilo mě slunce a najednou jsem byla těsně za školním autobusem. Abych do něj nenarazila, strhla jsem volant a ztratila jsem kontrolu nad řízením. Pak už si pamatuju jen to, jak auto sklouzlo do příkopu a řítilo se přímo do stromu.“

„Bože, máš štěstí, že sis nezpůsobila nějaké vnitřní zranění.“

„Díky bohu jsem byla připoutaná.“ Bridget se odmlčela. „Přesto to bude ještě dlouho trvat, než

budu zase stoprocentně v pořádku." Zlomil se jí hlas. „Doufala jsem, že otěhotním, to je teď vyloučeno."

„Pro tuhle chvíli ano, ale ne navždycky. Na to nezapomínej. Kromě toho, ty jsi stejná jako já. Jsi bojovnice. Za pár měsíců budeš jako nová."

„Ach, Tiff, ty jsi na mě tak hodná." Bridget se znovu zlomil hlas. „Jsem ti tak vděčná za to, žeš přijela, a Jeremiáš taky. Je toho na něj strašně moc, ranč a všechno ostatní."

„Ranč s tím nemá co dělat. Je šílený, protože tě tak strašně miluje."

„Já jeho také." Bridget si setřela slzu. „Vím, proč jsou s Taylor tak rozrušení. Jeremiáš už jednu ženu ztratil, a Taylor matku."

„Tebe neztratí."

„Skoro se to stalo."

„Jenže skoro není doopravdy." Tiffany se zazubila, potom změnila téma. „Abych řekla pravdu, nevěřila jsem, že vaše manželství vydrží."

„To asi nikdo, a nejmíň mí rodiče."

„No, opít se, a pak si o pár hodin později vzít muže, kterého jsi vyhrála na aukci, to člověka přímo vybízí ke skepsi."

„Byl to osud." Bridget pokrčila rameny. „A co ty? Nevytáhla jsem tě doufám z objetí nějakého muže?"

„Proboha, ne!"

„Tiff!"

„Neříkej mi Tiff. Nemám zájem o vztahy, které svazují. Zajímá mě jen kariéra a to, jak vydělat peníze."

„A co s tvými plány způsobil tenhle výlet?"

Tiffany se zasmála. „Přinesl mi úlevu od příšerné šéfky."

„Doufám, že tě nevyhodila."

„Odešla jsem sama."

„Ach, Tiff, cítím se strašně."

„To nemusíš. Toužila jsem to udělat už celé měsíce. Jeremyho telefonát byl přesně tou pobídkou, kterou jsem potřebovala.“

Bridget se zachichotala.

„Dovedu si tě živě představit, jak jsi nakráčela do její kanceláře.“

Tiff se zazubila. „Kdybys viděla ten výraz v její tváři, když jsem jí pěkně od plic řekla, co mi může políbit, a že odcházím.“

„Jenom doufám, že jsi neudělala chybu.“

„To rozhodně ne.“ Tiffany pohlédla na hodinky. „Už bych raději měla jít. Jsem překvapená, že mě ještě nepřišla vyhodit sestřička.“

„Nerada tě propouštím, ale Taylor se brzy vrátí ze školky a já bych byla ráda, kdybys tam byla.“

Tiffany se znovu sklonila a políbila přítelkyni na tvář.

„Ty si tu pořádně odpočiň, ano? Všechno bude v pořádku.“

Později, když Tiffany vyšla do prudkého slunce, zastavila se a několikrát se zhluboka nadechla. Bridget musí být v pořádku. Prostě *musí*.

„Hej, cvrčku, co to děláš? Hodláš si v ouškách pěstovat brambory?“

Taylor se zachichotala, potom se na Tiffany zahleděla. „Ty ze sebe děláš hloupou.“

„Jen jsem upřímná, mladá dámo. Myslím, že ses těchhle částí svého těla v životě tou žínkou nedotkla.“

Taylor se znovu zachichotala, ale uši si stejně neumyla. Přimět ji k tomu viděla Tiffany jako první velkou výzvu, kterou jí péče o tuhle roztomilou holčičku přinesla.

Když jela z nemocnice na ranč, představovala si to všechno mnohem hůř. Celou cestu v ní hlodaly pochybnosti. Co když si ukousla větší sousto, než mohla sníst? Sakra, co ona věděla o dětech?

Jeremiáš a Taylor ji přišli přivítat společně. Tiffany se do holčičky, jejích hnědých očí a dlouhých

lesklých vlasů okamžitě zamilovala. A zdálo se, že Taylor si ji také oblíbila.

Ted, o dva dny později, byl Jeremiáš s Bridget v nemocnici ve Vegas a tahle náklonnost byla ohrožena. Jenom kvůli špíně v uších.

„Nemohla jsem najít Písničku," říkala právě Taylor.

Tiffany zavrtěla hlavou. „Co jsi povídala?" Taylor zopakovala své sdělení. „Kdo je to Písnička?"

„Moje koťátko."

„Aha."

„Spinká se mnou v posteli."

Výborně. Tiffany kočky nenáviděla, ale raději by si ukousla jazyk, než aby to přiznala. „A kde tedy Písnička je?"

„Ve stodole, jí myš."

„Senzace."

„Nemohla bys pro ni dojít a přinést ji dovnitř?"

„Jenom když mi slíbíš, že nesní i mě."

Taylor po ní střelila pohledem. „Ona nekouše. Je to zlatíčko."

To se ještě uvidí, myslela si Tiffany, ale nahlas řekla: „Víš co? Já dojdu pro to kotě, když mi dovolíš, abych ti vyčistila ouška."

„No tak dobře," souhlasila Taylor neochotně.

O pár minut později byla Taylor ve svém pokoji a oblékala si pyžamo. Tiffany ji chvíli sledovala, potom řekla: „Budu hned zpátky, doufejme, že i s kočičkou."

Garth Dixon dotáhnul popruh, potom nasednul. I když kůň zafrkal a zakýval hlavou, a dával tak najevo, že je připravený vyrazit, Garth ho nevybídнул k pohybu. Zůstal sedět, ztracený v myšlenkách. Nechtěl tuhle práci dělat. Nechtěl dělat nic, co vyžadovalo nějaké úsilí, a sousedská výpomoc rozhodně určité úsilí vyžadovala.

Ale když už to Jeremiáši Davisovi slíbil, měl by to splnit. Což ovšem nutně neznamenalo, že se mu to musí líbit.

Ale na druhou stranu, pokud tady měl žít, měl by zapracovat na svém přístupu. Nemělo by mu vadit někomu pomoci, zvláště pak člověku, jehož zoufalství bylo zjevné i po telefonu. Garth měl dojem, že by se asi cítil stejně, kdyby jeho žena ležela s vážným zraněním v nemocnici.

S povzdechem pobídnul koně, přizpůsobil se pohybum jeho velkého, ale půvabného těla a volným tempem se vydal lesnatým, úrodným údolím směrem k Davisovu ranči.

Ani přes svou kyselou náladu však nedokázal ignorovat krásu a klid kolem sebe. Až na to, že on klid nehledal. Klidu už měl dost na celý zbytek života.

Za chvíli dojel na Davisův pozemek. Rozhodnul se, že nejdřív zkontroluje stodolu, a potom se vydá k domu. Sesednul a vešel dovnitř.

Když se rozhlédl, zjistil, že je vše v pořádku, úlevně si vydechnul. Až zkontroluje dům, bude se moci vrátit zpátky do svého srubu v lesích.

Hořce se usmál.

Tiffany byla na půli cesty ke stodole, když si - nikoli poprvé - uvědomila, jak svobodně se tady cítí. Zastavila se a zahleděla se do dále, vychutnávajíc krásu údolí, okolních zvlněných kopců a vzdálených hor. Možná právě tohle byl lék, který potřebovala, aby svému životu znovu vtiskla správný směr, i když by byla ochotná dát cokoli, aby tu byla za jiných okolností.

Odmítajíc myslet na to negativní, zamířila do stodoly aby splnila slib, který dala Taylor. Blížila se noc a z šera ve stodole jí naskakovala husí kůže, nemluvě o tom, že bude muset odnést tu kočku do domu.

Právě chtěla zavolat „čiči, čiči“, když ho spatřila. Ztuhla a srdce jí vyskočilo až do krku.

Impulzivně popadla lopatu, kterou šťastnou shodou okolností měla po ruce, a zatímco byl zády k ní, zvedla svou zbraň a udeřila ho s ní do lebky.

Nevěděla, který pocit byl silnější - zda zděšení, nebo úleva - když klesnul na kolena, a potom padnul obličejem do prachu.

TŘETÍ KAPITOLA

Tiffany vyděšeně zírala na muže ležícího na zemi. Kdo to byl? A co dělal na Davisově pozemku? Byl to snad bezdomovec hledající místo ke spánku? To jí nepřipadalo zrovna pravděpodobné. Nebyl oblečený jako nějaký vandrák. Měl na sobě slušně vypadající džíny, obyčejnou košili a jezdecké boty.

Byl vysoký a hubený, na její vkus až příliš hubený. Ale jinak vypadal jako kterýkoli texaský kovboj - až na to, že tenhle kovboj se nehýbal.

Tiffany tiše zaúpěla, a aniž by z něj spustila oči, začala ustupovat. Co to udělala? *Snad ho nezabila?*

O můj bože O můj bože, odříkávala monotónně, dokud nenarazila zády do rámu dveří. Potom se rozběhla zpátky k domu. Ve chvíli, kdy dorazila k zadnímu vchodu, jí bylo tak slabě a špatně od žaludku, že se musela chytit sloupku a přidržet se ho, aby dokázala znovu popadnout dech.

Bože, nechtěla strávit zbytek života za mřížemi, což se ale klidně mohlo stát, pokud ho opravdu udeřila tak silně, že ho zabila. A ona se velice obávala, že přesně to udělala. Moc dobře si všimla pramínku krve, který mu stékal

po spánku. Žaludek jí udělal další kotrmelec; stálo ji značné úsilí, aby nepodlehla nutkání, neopřela se o zábradlí a nezvrátila jeho obsah.

Jenže to si nemohla dovolit. Bez ohledu na to, kdo to byl - násilník, lupič nebo tulák - musela přivolat pomoc. Už takhle vyplývala dost času. Vešla do dveří.

Taylor seděla na gauči před televizí a smála se. Když spatřila Tiffany, zjevně vycítila, že něco není v pořádku.

„Tobě je špatně?“ zeptala se s dětskou upřímností.

Tiffany se na ni pokusila konejšivě usmát, ale moc se jí to nepodařilo. Taylor vypadala téměř stejně zděšeně, jako se cítila ona sama.

„Musím zavolat šerifa,“ prohlásila, spíš sama k sobě, než k Taylor. Když si všimla, že šerifovo číslo je připíchnuté u telefonu, popadla sluchátko a vytočila ho.

O chvíli později měla obtížný telefonát za sebou, ale bohužel ji čekal ještě rozhovor s holčičkou.

Řekla Taylor jen to nejnutnější, aby ji nepolekala víc, než musela. „Bude to v pořádku,“ řekla teď tónem, o kterém doufala, že je klidný a rozumný.

Taylor se zachvěl spodní ret. „Já chci tatínka a maminku.“

„Také bych chtěla, aby tu byli, cvrčku, ale bohužel jsi tu jenom se mnou.“

Dětské oči se zalily slzami a Tiffany si připadala jako idiot. Objala Taylor kolem ramen a přivinula ji k sobě. Nemohla uvěřit vlastním smyslům. Opravdu udeřila jiného člověka po hlavě tak silně, že ho možná zabila?

Ne! Teď, v bezpečí domu, pryč od té hroživé stodoly, nebude uvažovat takhle. Jistě mu tolik neublížila. Neměla takovou sílu. Nebo ano? Možná, že ho prostě trefila do toho správného místa. Znovu ji

zaplavila nevolnost, když si představila, jak jí šerif nasazuje pouta a odváží ji do vězení.

Ve chvíli, kdy ztěžka polkla knedlík paniky, který se jí udělal v krku, uslyšela sirénu.

Taylor se vyvinula z jejího objetí a rozběhla se k oknu. „To je šerif Wright. Vystupuje z auta.“

Taylor nečekala, až šerif zaklepe, a rovnou se vydala ke dveřím. Taylor okamžitě vyrazila za ní. „Ne, ne, cvrčku. Ty zůstaneš tady.“

Taylor se zamračila. „Nechci.“

„Budeš muset.“ Potom, o něco mírnějším tónem, dodala: „Jakmile se dozvím, co se děje, vrátím se.“

Taylor vysunula bradu a otočila se. Tiffany nerada odcházela s vědomím, že holčičku rozrušila, ale momentálně s tím nemohla nic dělat.

Vyšla z domu právě ve chvíli, kdy šerif vstoupil na zápraží. „Dobrý den, madam,“ řekl a dotknul se prstem dýnka svého klobouku. „Já jsem Porter Wright.“

Tiffany se v duchu otřásla. Nejen že byl úplně vyzábělý a měl umaštěnou zlodějskou bradku, ale navíc ho obklopoval podivný zápach -jako by právě šlápnul do hromádky kravského hnoje.

Bezděčně sklonila hlavu a zjistila, že se nemýlila. Měl boty celé od hnoje. Tentokrát se musela hodně snažit, aby svůj rozhoupaný žaludek udržela pod kontrolou.

„Tiffany Russellová,“ řekla nakonec. „Myslím, že byste mě měla zavést k tomu člověku.“

„Je... je ve stodole.“

„V tom případě se tam pojďme podívat.“ „Musím jít s vámi?“

Šerif si sundal klobouk a poškrábal se na hlavě. „Asi ne.“

„Nevadí, stejně půjdu. Dřív nebo později se musím dozvědět pravdu.“

Porter Wright se na ni divně podíval, pak poznamenal: „Pravděpodobně se nemáte čeho bát.“

Zdejší lidé bývají velice nervózní, když někdo naruší jejich soukromí. Jsem si jist, že jste udělala správnou věc."

„Taylor, drahoušku, hned jsem zpátky," zvolala Tiffany do dveří. „Všechno bude v pořádku."

I když od incidentu uběhlo sotva čtvrt hodiny, Tiffany se to zdálo jako celá věčnost, když následovala šerifa Wrighta zpátky ke stodole.

Vstoupil dovnitř první. Tiffany zůstala stát ve dveřích a křečovitě se chytla dřevěného rámu, bez ohledu na to, že se jí do dlaně zarývaly třísky.

Neznámý seděl na zemi a otíral si ze spánku krev. Úlevou se jí udělalo snad ještě slaběji, než předtím od nevolnosti. Otevřela ústa, aby něco řekla, ale nevypravila ze sebe ani hlásku. Dokázala na něj jen tupě zírat a děkovat bohu, že ho nezabila a nepůjde do vězení.

Zato *jemu* slova nechyběla. Po pravdě řečeno, nad proudem sprostých slov, který se mu řinul ze rtů, se Tiffany musela červenat. Měla pocit, jako by najednou dostala horečku.

„M... mám zavolat sanitku?" vykoktala. „Proboha, ne!"

„To mě podrž," zazubil se šerif Wright.

„Jsem rád, že vám to připadá veselé," vyštěknul neznámý, nejisté se zvednul na nohy a probodnul šerifa temným pohledem.

Tiffany pocítila nutkání pomoci mu, ale věděla, že to asi není zrovna nejlepší nápad. Vypadal tak rozrušeně, že by dokázal překousat i plot z ostaného drátu.

„Slečno Russellová, seznamte se s mužem, kterého jste tu chytila," řekl Wright. „Jeremiášův soused, Garth Dixon."

„Ale ne," špitla Tiffany.

„Ale ano, slečno Russellová, ať už jste sakra kdokoli," vypálil Garth zlostně.

Tiffany k němu vztáhla paže a udělala krok kupředu.

„Podívejte, pane Dixone, omlouvám se. Nechtěla jsem...”

Nenechal ji domluvit. „Čerta starého jste nechtěla. Málem jste mi tou lopatou urazila hlavu.”

Tiffany střelila bezmocným pohledem po Porteru Wrightovi. Šerif stál spokojeně stranou a s úsměvem vychutnával jejich debatu.

A proč ne? pomyslela si Tiffany. V těchhle končinách se možná už dlouho nic tak zajímavého nestalo. Polkla svou vzrůstající zlobu a řekla: „Kdybyste byl přišel do domu a řekl mi, kdo jste, nebyla bych...”

„Milá dámo, to vás neomlouvá, zvlášť když jsem vás neohrožoval.”

„Jak jsem to měla vědět?”

Garth Dixon vypadal, jako by ji chtěl uškrtnit, což určitě chtěl, jako pomstu za to, co mu provedla.

„Sakra, vidím, že tu s vámi ztrácím čas. Nikdo tak pomatený...”

Tiffany se rozzuřila. „Tak podívejte. Já vůbec nejsem -”

„Šetřte si dech, dámo. Nemám zájem.”

Tiffany odolala nutkání odpovědět mu stejným tónem, obrátila se na podpatku a zamířila ke dveřím. Na prahu si to rozmyslela a otočila se. Kdo si myslel, že je? Nenechá ho, aby odtud odešel a veškerou vinu svalil na ni.

Už to chtěla říct nahlas, ale pak se instinktivně zarazila. Uvědomila si, že pokud odtud chce odejít jako vítěz, měla by raději držet jazyk za zuby. Za prvé, ten muž měl zjevně bolesti. Navíc v něm už takhle měla díky své impulsivnosti nepřítele, což byla škoda.

Garth Dixon byl velice hezký muž, i když trochu moc hubený. Pastva pro oči. Dokonce ani červená boule na jeho spánku nedokázala ubrat na

dramatičnosti jeho ostře řezaným rysům, stříbrem prokvetlým vlasům a modrým očím orámovaným hustými černými řasami.

Jenže jí bylo stejně úplně jedno, jestli je hezký, nebo ne. Nejenom že byl pro ni moc starý - hádala, že je mu něco mezi čtyřiceti a padesáti - ale byl to chudý farmář, což bylo ještě větším nedostatkem než jeho věk.

Babička jí vždycky říkala, že je mnohem snazší zamilovat se do bohatého muže než do chudého. Tiffany na její moudrá slova nikdy nezapomněla. Ale stejně se nemusela obávat. Ona se nehodlala zamilovat do *žádného* muže, a rozhodně ne do tohohle, který na ni pořád hleděl těma chladnýma, nepřátelskýma očima.

„Jistě jste věděla, že mě Jeremiáš požádal, abych na jeho farmu dohlédl, zatímco bude pryč," prohodil Garth nakonec.

„Ne, to jsem nevěděla."

„Tak teď už to víte."

„Pokud chcete slyšet omluvu," řekla Tiffany, „máte ji mít."

Šerif Wright se odlepil od sloupu, o který se opíral. „Hádám, že tím je všechno vyřešeno. Pokud je tady slečna Russellová ochotná omluvit se..."

„Já o její omluvu nestojím." Garth probodnul Tiffany pohledem a promluvil přímo k ní. „Jediné, co chci, je, abyste se ke mně nepřibližovala."

S tím se otočil, proklouznul kolem ní a vyšel ze stodoly.

„Páni!" prohodil šerif Wright, sundal si klobouk a začal se s ním ovívat. „Řekl bych, že je rozčilenější, než hnízdo sršňů, do kterého někdo strčil klacek."

„Však ono ho to přejde," opáčila Tiffany.

„To doufám, madam. Tedy kvůli vám."

„Co tím myslíte?"

„Podle Imy Quillové byl hodně nemocný, údajně má něco se srdcem."

Tiffany polil pocit viny a její vlastní srdce jí stouplo někam do krku. „Víte o něm ještě něco?”

„Nic, jen to, že je zjevně velice uzavřený. A bydlí tu jen pár měsíců.”

Tiffany šerifovi podala ruku. „Díky, že jste přijel, šerife. Vážím si toho.”

„Jen dělám svou práci, madam. Pojdte, doprovodím vás zpátky do domu. Jsem si jist, že ta malá bude mít strach.”

„Máte pravdu,” řekla Tiffany a pocítila další bodnutí viny.

O chvíli později, poté, co holčičce vysvětlila, co se stalo, Tiffany seděla vedle Taylor na posteli a ukládala ji ke spánku.

„Jsem na tebe tak pyšná. Chovala ses jako velká holka.”

„Já jsem velká holka. Je mi šest, skoro sedm.”

„To máš pravdu.” Tiffany se usmála, ale holčička ne. „Copak, cvrčku?”

Taylor nezaváhala ani na vteřinu. „Jsem ráda, že jsi našla moji kočičku, ale můj tatínek se bude moc zlobit, protože jsi uhodila jeho kamaráda.”

ČTVRTÁ KAPITOLA

Garth vešel do srubu a padnul na gauč. Z obličeje mu odkapával pot jako z rozbitého kohoutku. Ale pot ho momentálně znepokojoval ze všeho nejmíň. Měl pocit, jako by se mu hrud' měla každou chvíli prolomit dovnitř.

Neměl koně hnát lesem takovou rychlostí. Byl tak vytočený tím, co se právě stalo, že dovolil své výbušné povaze, aby zvítězila nad jeho zdravým úsudkem. Ztraceně, nebyl zvyklý brát věci s klidem. Celý život vstával s rozbřeskem svítání, osprchoval se, potom vyrazil do kanceláře, kde se dal nad šálkem kávy do přemýšlení, které společnosti převzít a které ne.

Ted' nemohl dělat žádnou z těchto věcí, kromě sprchy. A některé dny ho dokonce i ta stála značné úsilí. Potřeboval, aby si jeho zdraví pospíšilo a rychle se zlepšilo. Chtěl se odtud dostat. Dynamičtí lidé jako on nebyli stavěni k tomu, aby byli nemocní.

Garth si položil hlavu na opěradlo gauče a přitisknul si ruku na srdce. Možná by měl zajet na EKG. Ne, to nepřicházelo v úvahu. *Nemocnice* nepřicházely v úvahu. Kromě toho, puls se mu už trochu zklidnil, i když ne úplně. Jako by nestačilo, že se ocitnul na tomhle Bo

hem zapomenutém místě, které z něj vysávalo jeho cennou energii, ale ještě ho nějaká praštěná blondýna trapně vzala po hlavě lopatou.

„Zatraceně!“ zamumlal při vzpomínce na ten okamžik, kdy se otočil, spatřil ji a okamžitě mu bylo jasné, že to byla ona, kdo ho udeřil. Měla provinilost vepsanou ve tváři. Na chvíli musel bojovat s touhou popadnout ji za ramena a vytřást z ní duši. Ale vzhledem k tomu, že se k ženám takhle nikdy nechoval, ta myšlenka zemřela přirozenou smrtí.

Přesto Garth ale musel uznat, že i v tom šoku ho na Tiffany Russellové zaujala její tvář, nebo to byl možná ten zadeček uvězněný v těsně padnoucích džínách, které měla na sobě.

Potom, tak rychle, jak ta myšlenka přišla, zase zmizela. Nepřijel sem proto, aby se tu zapletl s nějakou ženou. I když za jiných okolností by ji asi byl někam pozval, bez ohledu na to, že její vzhled jistě daleko předčil její mozek. Ale to v této fázi jeho života nevadilo. Chtěl se jen pobavit, neměl zájem o nic trvalého.

Jistě, vypadala dobře, s těmi světlými, po ramena dlouhými vlasy, pokožkou, která mu připomínala hustou smetanu, a hluboko posazenýma zelenýma očima, které vypadaly tak nevinně. Přesto to ale bylo její bujně pozadí v těch džínách, které se mu nejvíc vtisklo do paměti. Vzpomínal si také na její hlas-zněl jako hedvábí.

Bohužel ta žena a její klady pro něj nic neznamenaly. Další žena v jeho životě byla to poslední, co potřeboval. Chtěl se jen zotavit na těle i na duši a vrátit se do práce jako celý muž.

Ačkoli momentálně mohl být rád, že vůbec dýchá.

Kdyby se mu jen podařilo zbavit toho dojmu, že musí něco dokázat, nejen sobě, ale i svému nevlastnímu otci, který ho uvedl do obchodního světa. Kdyby jen...

Garth rázně vstal, rozhodnutý tuhle záležitost nerozebírat. Když se s ním místnost přestala točit, odvěkl se do kuchyně, kde si nalil sklenku pomerančového džusu. Zamračeně ji do sebe obrátil, předstíraje, že to je skotská.

Odložil prázdnou skleničku na stůl. Dny, kdy mohl pít tolik alkoholu, kolik chtěl, byly pryč, stejně jako spousta jiných věcí, které míval rád. Přísahal si, že je to jenom dočasné.

Věděl sice, že až se jeho srdce uzdraví a on uzavře největší obchodní smlouvu své kariéry, jejíž sjednávání bylo momentálně pozastaveno, pak by mohl začít uvažovat o tom, že by vystoupil z toho nikdy nestavícího vlaku.

Ale uvědomoval si, že to se nikdy nestane. Nebyl jako většina jeho kamarádů, kteří hráli celé dny golf a mysleli si, že nic náročnějšího už je v životě nemůže potkat. V to on nevěřil.

Věřil v uzdravení, to byla největší výzva, které se kdy musel postavit. Garth si náhle vzpomněl, jak ho propustili z nemocnice.

Vydal se rovnou do svatyně své kanceláře, kde se posadil za stůl, hlavu v dlaních, ochromený šokem a zoufalstvím.

Neslyšel, jak do místnosti vešel jeho nedostižný pomocník, Max Lansing, dokud si Max neodkašlal a neřekl: „Co tu k čertu děláš? Měl bys být doma v posteli.“

Garth na Maxe chvíli zíral, prohlížel si jeho svalnatou, podsaditou postavu, jeho zdravou, růžolící tvář a cítil, jak bledne závistí. Potom se zbaběle odvrátil.

Max přitlačil. „No?“

„Nemohl jsem jet domů.“

„Co říkal doktor?“

„V krátkosti to, že pokud nezpomalím a nevezmu si na pár měsíců volno, nedožiju se svých padesátin.“

„Co je to za kecy? Myslel jsem, že moderní lékařská věda dokáže vyřešit všechno.“

Garth se ušklíbnul. „Já taky. Chtěl bych být zase jako nový, ale zjevně to nejde.“

„Takže co budeš dělat?“

Neodpověděl Maxovi rovnou. Nemohl. Ta slova se mu přičila v krku. Dvakrát si odkašlal, teprve potom dokázal promluvit. „Zvedám kotvy.“ Z jeho slov odkapávala hořkost.

Max zamrkal. „Kam jedeš?“

„Do jednoho odlehlého místa v Utahu.“

Maxovi popadla čelist. „Do Utahu? Ty si ze mě děláš legraci.“

„Kéž by. Táta mi tam nechal kus půdy se srubem.“ Znovu se zašklebil. „Nikdy jsem ho neviděl.“

„A co ten velký kontrakt, který rozjíždíme? Víím, že o Japoncích se říká, že jsou trpěliví, ale...“

Garth slyšel v Maxových slovech paniku, ale nemohl ho nijak uklidnit, protože se sám cítil stejně. Odjet a opustit společnost, kterou od základu vybudoval, bylo proti etice podnikání, kterou si osvojil.

„Smlouva nesmlouvá, nemám na vybranou,“ řekl nahlas.

Max si povzdechnul. „Asi ne.“

„Budu na tebe spoléhat víc než kdy předtím. Zvládneš to?“

Maxova tvář se rozjasnila, i když jeho hlas zůstal vážný. „Nenechám tě na holičkách, spolehni se.“

„A já nenechám na holičkách tebe - ani tuhle společnost. Až se vrátím z té díry, budu jako nový. Slibuju.“

Garth přestal vzpomínat a zasténal, když mu hlavou projela ostrá bolest. Promnul si bouli na spánku a přešel k oknu.

K čertu s tou ženskou, která ještě zhoršila jeho už tak bídny zdravotní stav. A dvakrát k čertu s ní za to,

že měla takový hezký zadeček, kvůli kterému se cítil mizerně i na duši.

V zoufalé snaze získat zpět pod kontrolu své roztěkané myšlenky se zahleděl z okna a soustředil se na sad hrušní obsypaných ovocem.

Skoda, že celá ta úroda musí přijít vniveč, pomyslel si ve chvíli, kdy zazvonil telefon.

„Stalo se něco, o čem bychom měli vědět?“

„Eh, proč se ptáš?“ Tiffany slyšela, jak nejisté to znělo, a věděla, že to Bridget neujde.

„Hele, vzpomeň si, s kým mluvíš, jo? Nedovedeš mi lhát, takže se o to ani nesnaž.“

„Myslela jsem, že se máš soustředit na to, aby ses uzdravila.“

„Napravují mi tu tělo, ale hlavu mám v pořádku. Takže to vyklop.“

Tiffany si povzdechla. „Dobrá. Nejdřív mi ale řekni, jak jsi na tom.“

„Dělám přesně takové pokroky, jaké doktoři předpokládali. Jen to bude trvat déle, než jsem chtěla.“ Bridget se odmlčela. „Nehodláš mi říct, že se musíš vrátit zpátky do Houstonu, že ne?“

„Ne, i když mě tam možná pošleš sama, až ti to vyklopím, jak jsi to nazvala. A pokud ne ty, pak možná Jeremiáš.“

„Přestaň chodit okolo horké kaše.“

„Praštila jsem Jeremiášova přítele do hlavy.“ Tiffany čekala, že po jejím přiznání bude následovat pořádný výbuch. Nebyla zklamaná.

„Cože?“

„Je v pořádku, opravdu.“ „Co jsi k čertu -?“

Dřív, než mohla Bridget pokračovat, Tiffany jí skočila do řeči a pověděla jí celý příběh. Když skončila, následovalo dlouhé ticho. Tiffany měla nervy napjaté k prasknutí.

„Ach, Tiff, jak jsi mohla?" zvolala Bridget nakonec.

„Zvrzala jsem to. Co víc můžu říct?"

„Nic. Je to prostě tak... bizarní. Ale pokud se mu nic nestalo, nemusíš se tím trápit." Bridget se uchechtla.

„Co je tu k smíchu?"

„Ty. Dovedu si tě živě představit, jak se kradeš k tomu ubohému nic netušícímu člověku a..."

„Dobrá, dobrá. Nerozmazávej to. Už ho možná nikdy neuvidím."

„Na to bych nespolehala, zvlášť proto, že Jeremiáš ho skutečně požádal, aby dohlédl na ranč."

„No, řeknu ti to takhle: budu se mu vyhýbat velkým obloukem. Věř mi, nejsem u něj zrovna populární."

Bridget se znovu uchechtla. „To asi ne. Tím spíš by Jeremiáš měl přestat být takový paličatý. Snažila jsem se mu říct, že by měl odjet a vrátit se na ranč, ale on nechce."

„Na to můžeš zapomenout. On tě neopustí."

„Já vím a jsem opravdu ráda, ale stejně..." Bridget zmlkla, potom změnila téma: „Jak se má Taylor? Moc mi - nám chybí."

„Je tady a třese se na to, až si s vámi oběma bude moci promluvit."

Ten rozhovor se odehrál před dvěma hodinami. Poté Tiffany odvezla Taylor na oslavu narozenin, která měla trvat celé odpoledne. Když se vrátila domů, trochu poklidila - ne moc, protože Bridget zanechala všechno v dokonalém pořádku.

Připadalo jí neuvěřitelné, že tu je teprve tři dny. Zdálo se jí to spíš jako tři měsíce, zvlášť teď, když osaměla.

Uvažovala o tom, že zajede do města, vyhledá Irmu Quillovou a seznámí se s ní. Ale potom ten nápad zavrhl, protože nebyla v úplně nejlepší náladě, i když nechápala proč.

Klid v Taylořině nepřítomnosti by si měla slastně vychutnávat. Ačkoli jí holčička nepůsobila žádné problémy, byla typickým šestiletým dítětem. A Tiffany nebyla zvyklá pečovat o děti žádného věku.

Přesto Taylor nebyla příčinou jejího neklidu. Tou byl Garth Dixon. Bože, jak si ho mohla splést s tulákem nebo dokonce něčím horším? Snadno. Nebyla tady v té divočině doma a navíc měla ve zvyku jednat bez rozmyslu.

Jenže pokud bylo nemožné, aby se mu úplně vyhnula, měla by... co? Snad nechtěla přesvědčit sama sebe, že by se měla jít omluvit? Ani nápad! Neublížila mu schválně. Ale pokud mohla soudit z jeho reakce, v jeho očích to zřejmě udělala úmyslně a bezdůvodně.

To však byl jeho problém, ne její. Přesto se nemohla zbavit dojmu, že by se měla aspoň pokusit projevit nějakou dobrou vůli, když už kvůli ničemu jinému, tak proto, aby jí byl v případě nouze ochoten pomoci.

Tiffany došla do kuchyně, a tam se zastavila. Možná by měla upéct bábovku a zanést mu ji. Vypadal, jako by mu pár kalorií neuškodilo. A navíc, nepravilo se v jistém přísloví, že cesta k mužovu srdci vede přes jeho žaludek?

„Tak do toho,“ řekla nahlas a dala se do přípravy.

O hodinu později, poté, co zatelefonovala Taylor na oslavu, aby zjistila, kde Garth bydlí, uložila bábovku do plastové krabice a vydala se do lesa. Než dorazila k cíli, byla přesvědčená, že je posledním člověkem, kterého Garth Dixon bude chtít vidět.

Ale teď, když už se do toho dala a došla až sem, se nehodlala vzdát. Pokud si od ní Garth nebude chtít bábovku vzít, může ji klidně hodit do koše. Ona se alespoň snažila.

Nevěděla, co očekávala od domu, ale rozhodně ne to, co spatřila. Srub byl pěkně rozpadlý, pokud se dalo soudit podle vnějšího vzhledu. Budova a většina

okolní země vypadaly zanedbaně, jako by to místo bylo dlouho opuštěné. I přes slunce a horko se Tiffany zachvěla.

Když dvakrát zaklepala a nikdo neotvíral, obešla dům dozadu, kde objevila dodávku.

Zamračeně přistoupila k zadnímu vchodu. Položila ruku na kliku a k jejímu překvapení se dveře otevřely.

„Hej, je někdo doma?“

Když se nedočkala odpovědi, vešla dovnitř, ale okamžitě se zase zarazila. Všude byl nepořádek. Z místa, kde stála, viděla do kuchyně plné špinavého nádobí.

Instinkt jí říkal, aby se dala do uklízení, ale věděla, že to nepřípadá v úvahu. Pokud chtěl žít ve špíně, dobře mu tak. Jí do toho nic nebylo. Snažíc se ignorovat okolní spoušť, vešla do místnosti a položila bábovku na roh stolu.

„Pane Dixone?“

Zase žádná odpověď. Zmocnila se jí zvědavost. Po špičkách došla ke dveřím do obývacího pokoje, a cítila se přesně jako vetřelec, za kterého sama považovala jeho.

Když spatřila Gartha nataženého na gauči, s trhnutím se zastavila. Přestože byl pobledlý a vypadal hubeně, dokonce víc, než si pamatovala, zaujalo ji, jak byl oblečen.

Měl na sobě džíny a nic jiného. Ztěžka polkla, aby spláchla vlnu horka, která ji zaplavila při pohledu na jeho široká ramena a pás kudrnatých chloupků, který se mu táhnul od hrudníku přes žaludek a pořád dolů.

Znovu polkla a přemítala, jak může někdo, kdo vypadá tak proklatě zdravě a sexy, být tak nemocný. Při pohledu na něj by nikdy nikoho nenapadlo, že by mohl mít potíže se srdcem. Zato jich jistě pár způsobil, o tom nepochybovala.

Rychle tu myšlenku odsunula stranou a sklonila se nad ním. Teprve tehdy si všimla kruhů pod jeho očima a hlubokých vrásek vrytých do jeho tváře - neklamných znaků vyčerpání, které se nedaly vymazat ani ve spánku. Vypadal... Její mysl zatápala po vhodných slovech, kterými by ho bylo možno popsat, a našla jen jedno jediné: *zranitelně*.

Přesto však na jeho rysech nebo na jeho těle nebylo nic měkkého a jemného. Na někoho, jehož vystupování bylo tak tvrdé, působil neuvěřitelně bez života, jako by...

„Garthe?“ zašeptala zděšeně.

Nic.

Dech se jí zadrhnul v hrdle. Že by rána, kterou mu zasadila, přece jen byla smrtelná? Nebo měl infarkt? Se zatajeným dechem se nad ním sklonila.

Byl mrtvý?

PÁTÁ KAPITOLA

Byla nahá.

Garth zadržel dech, zatímco k němu plula, paže roztažené. Nikdy neviděl tak dokonalé tělo. Alabastrové zbarvení její pokožky působilo tak křehce, až se mu tajil dech. Při pohledu na její smyslné křivky mu vyschlo v ústech tak, že ze sebe nemohl vypravit hlásku.

Její ňadra byla plná, ale pevná, a její bradavky mu připomínaly malinká poupátka, která se nikdy neotevřou. Pas měla zúžený právě tak, aby dodal jejím bokům provokativní tvar. Když sklouznul pohledem od pohupujícího se zadečku přes její stehna až ke kotníkům, musel si jazykem navlhčit okoralé rty.

Nejprve k tomu tělu nedokázal přiřadit tvář, ale potom, když přišla blíž, obklopená syrovou žádostí, ji poznal.

Tiffany Russellová.

Ne! To nemohla být pravda. To nemohla být ona, leda že by nezvládnul další infarkt a už nežil na tomhle světě. Přesto cítil, jak se ho její jemné prsty dotkly, a potom se zabořily do houštinky chloupků na jeho hrudi.

Náhle otevřel oči a jeho pohled se spojil s jejím. Její ústa byla jen pár centimetrů od jeho vlastních. Slyšel její tlumený výkřik, ale dřív,

než ze sebe mohla vydat další zvuk, zašeptal: „Ššš, klid. Já vám neublížím. Jste to nejkrásnější stvoření, jaké jsem kdy viděl.”

Nato jí ovinul paži kolem krku a přitáhnul si její rty ke svým. Hladově pil z jejích úst, která byla stejně smyslná jako zbytek jejího těla, jemně skousnul její spodní ret, potom vystřelil jazykem proti jejímu. Nikdy v životě neochutnal nic tak báječného.

Zdálo se mu to? Nebo byl skutečně v nebi?

Tiffany byla nejprve příliš šokovaná, než aby se pohnula. Teprve když v ústech ucítila jeho jazyk a na nadru jeho volnou ruku, našla sílu odtrhnout se od něj a postavit se.

„Běžte k čertu!” zaječela šokovaně, ustoupila dozadu, a zastrkovala si uvolněné vlasy za uši.

Málem mu dala políček. Později nevěděla, co ji zastavilo. Možná to byla bolest a zmatek, které se mu zračily ve tváři.

Garth několikrát zamrkal, než opět otevřel oči a upřel je na ni. Pokoj byl náhle nabitý žárem, který by dokázal sežehnout cokoli, co by mu stálo v cestě.

Tiffany tápala po čemkoli, co by mohla říct a co by ten žár obsáhlo, ale byla příliš zmatená a rozzuřená. Jak se na ni mohl opovážit vytáhnout takový trik?

A jak ho mohla nechat? V sebeobraně si říkala, že neměla na vybranou. Vzhledem k tomu, že nedokázala pouhým pohledem zjistit, jestli je naživu, musela se ho dotknout a skončila v jeho objetí. Ztraceně!

Tiffany se dívala, jak si Garth jednu ruku zabořil do rozčuchaných vlasů a nespouštěl z ní zrak.

„Budete mi věřit, když vám řeknu, že jsem spal a něco se mi zdálo? Že jsem nevěděl, co dělám?”

Ušklíbla se. „Abych řekla pravdu, nevěřím ničemu, co řeknete. Myslím, že jste se mi chtěl pomstít.”

„Mohl bych říct nebo udělat něco, čím bych vás mohl přesvědčit o opaku?”

„Ne, ale co *můžete* udělat, je táhnout k čertu!”

S tím se Tiffany otočila na podpatku a vyřítla se ze srubu. V půli cesty na ranč jí došlo, že zapoměla na bábovku.

Zůstala stát a uhodila se do čela.

On si žádnou bábovku nezasloužil. Možná by se měla vrátit a vzít mu ji. Ne, to nepřípadalo v úvahu.

Mohla jediné doufat, že se s ní zadusí.

„Kdy se maminka a tatínek vrátí domů?”

„Brzy, broučku, alespoň v to doufám.”

Tiffany pohlédla na Taylor, která seděla vedle ní na předním sedadle. Holčička vypadala tak stísněně, že z toho Tiffany bolelo u srdce. Bála se, že to bude ještě chvíli trvat, než ta malá bude znovu s rodiči, i když doufala, že ji bude co nevidět smět vzít do nemocnice.

„Brzy za nimi pojedeme, možná zítra.”

Taylorova tvář se trochu rozjasnila, ale potom se znovu zakabonila. „Bude maminka zase chodit?”

Tiffany se sevřel žaludek. „Určitě, drahoušku. Jen si trochu pochroumala zádíčka, a taková zádíčka se dlouho hojí.”

Taylor neodpověděla a Tiffany měla pocit, že to, co se jí honí hlavou, není dobré. I ona se potají bála, zda se její přítelkyně úplně uzdraví, ale to se Taylor nesměla dozvědět.

Právě jely do obchodu pro nějaké potraviny. Možná, že Irma, kterou Taylor zjevně měla velice ráda, vrátí holčičce úsměv na tvář. Kromě toho Tiffany měla pocit, že je na čase, aby se s tou ženou setkala.

Vrhla další pohled na svou svěřenkyni a zjistila, že Taylor si vytáhla omalovánky a pastelky a začala vybarvovat nějakého ptáčka.

Tiffany se opět soustředila na silnici. Hned se jí dýchalo o trochu lépe. Škoda jen, že nedokázala stejně úspěšně přesvědčit sama sebe o tom, že se vyřeší i problémy v jejím životě. Ústa se jí semkla do úzké linky, když si vzpomněla na Gartha Dixona.

Proč ji políbil? Mluvil pravdu, když tvrdil, že spal? Samozřejmě, že ne. Pevně věřila, že přesně věděl, co dělá - chtěl ji potrestat za tu ránu do hlavy.

Tak proč ho prostě nemohla prohlásit za ničemů a pustit ho z hlavy? Tiffany znala na tu otázku odpověď, právě kvůli ní byla tak vytočená. Ten polibek ji pořádně vyvedl z míry. Žádný muž se nikdy tak vášnivě nezmocnil jejích rtů, nemluvě o elektrizujícím chvění, které jí projelo tělem.

Dokonce i teď musela přemítat, jaké by to bylo, cítit ty rty na svém těle, cítit...

„Přestaň," vyklouzlo jí z úst dřív, než si to mohla rozmyslet.

„S čím?" zeptala se Taylor a vzhledla od omalovánek.

„S ničím, zlatíčko. Nemluvila jsem k tobě." „A ke komu tedy?"

Tiffany spolkla rozladění a přinutila se k úsměvu. „Víš, trochu jsem si v duchu nadávala."

Taylor chvíli mlčela, potom se zazubila. „Maminka to dělá taky. Myslím, že je to dost divné."

„Máš pravdu. A je to ošklivý zlozvyk."

„Proč se na sebe zlobíš?"

„Á, jsme tady," řekla Tiffany, která ignorovala Taylořinu otázku, a zabočila do prvního volného místa na parkovišti před obchodem.

O pár minut později si Tiffany potřásala rukou s Irmou, která se jí zalíbila na první pohled. „Připadám si, jako bych vás znala už dávno," řekla.

Irma se usmála. „Já také. Bridget o vás hodně mluví."

„Pravděpodobně ne vždycky dobře."

„Mýlíte se. Pěje na vás ódy, že jste ji přiměla vydat se sem. Jinak by se nevdala za Jeremiáše."

Tiffany se zazubila. „To má pravdu."

„Tak jak se vám u nás líbí?"

„Zatím to jde, jenom bych si přála, aby okolnosti mé návštěvy byly jiné. Vzhledem k tomu, že nejsou, jsem ráda, že Taylor a já spolu vycházíme."

Obě se otočily k holčičce, která dohopsala k pultu s cukrovinkami a teď měla nos přitisknutý na sklo.

„Jen se modlím, aby Bridget byla v pořádku."

„Já také," řekla Tiffany. „Co takhle šálek kávy?" zeptala se Irma veseleji.

Tiffany neměla na kávu chuť, ale chtěla zjistit, co si Irma myslí o Garthu Dixonovi. Přestože se o to snažila, nemohla ho vyhnat z hlavy.

„Irmo...”

Zbytek slov, která chtěla říct, se jí zadrhnul v krku, když se otevřely dveře a dovnitř vešel právě Garth Dixon. Tiffany by nesmírně ráda předstírala, že ho neviděla, ale nešlo to, protože stála přímo proti němu. Přesto neřekla ani slovo. Nemohla. Potřebovala se nejdřív přestat chvět.

Irma a Taylor takový problém neměly.

„Nazdar, cizinče," pozdravila ho Irma s širokým úsměvem ve stejnou chvíli, kdy se k němu vrhla Taylor.

Vrátil Irmě úsměv, potom se sklonil k Taylor, která k němu vzhledla. „Zlobíš se ještě na Tiffany?" zeptala se.

Tiffanyiny oči se bezděčně vpily do Garthových.

Jako kdyby Irma vycítila neviditelné vlnění mezi nimi, vzala Taylor za ruku a řekla: „Pojď, dám ti nějakou zmrzlinu."

Aniž by holčičce dala šanci odmítnout, odtáhla ji dozadu.

Tiffany s Garthem osaměli, přesto však stále mlčeli. Jak napětí mezi nimi sílilo, Tiffany si nemohla nevšimnout, že i přes bledost, ještě zvýrazněnou ošklivou červenou podlitinou na spánku, vypadal mocnější a mnohem nebezpečnější než dříve.

Ačkoli o něm nic nevěděla - kromě toho, jak dobře chutnal - byla by se vsadila, že pod těmi přitaženými otěžemi, kterých se pořád držel, se skrývá alespoň maličká stopa necivilizovanosti, touhy po dobrodružství.

Díky bohu, že tentokrát je přiměřeně oblečený, myslela si, když viděla jeho bílou bavlněnou košili, džíny a vysoké boty. Jediné, co mu chybělo, byl stetson. Přemítala, jestli nějaký má.

„Mohu vás pozvat na kávu?"

Tiffany se přiměla pohlédnout mu znovu do očí. „Proč byste to dělal?"

„Abych se vám mohl omluvit."

Vykulila oči. „Vy? Omluvit?"

Zazubil se na ni. Z jeho úsměvu se jí podlomila kolena. Vypadal najednou úplně jinak, lidštější, mnohem méně upjatý.

„A abych vám řekl, že děláte báječnou bábovku.“

„Takže jste ji snědl?“ zeptala se přihloupě. „Přímo zhltnul.“

Zasmála se. Nechtěla, ale nemohla si pomoci. „Co kdybychom se posadili?“ zeptal se a znovu se usmál.

Tiffany přikývla.

Jakmile se usadili v malé kavárničce v zadní části obchodu, znovu se mezi nimi rozhostilo ticho. Co se to s ní stalo? Nikdy nemívala problémy konverzovat.

Babička jí vždycky říkala, že by vymluvila z jalové krávy tele. A ona teď nevěděla co říct muži, který ji políbil jako nikdo před ním.

„Podívejte, choval jsem se nepřístojně, přiznávám.“

Tiffany zahořely tváře. Nechtěla se o tom polibku bavit, ale on byl pořád mezi nimi. „To je slabé slovo.“

„Vím, že mi nebudete věřit, ale já jsem skutečně spal.“

Poposednul si na židli a uhnul před ní očima. Výborně. Chtěla, aby se pořádně kroutil. Ať už to bylo z jakéhokoli důvodu, neměl právo využít ji s takovou vášní a nadšením.

„No, je mi odpuštěno?“

Myslel to vážně, nebo si z ní jen utahoval? Skutečně mu záleželo na tom, jestli mu odpustí nebo ne? Z výrazu jeho tváře to nemohla říct, i když v očích mu zářily veselé jiskřičky. Co bylo, bylo. Možná by mu měla dát šanci. Koneckonců, *byl* to Jeremiášův přítel a bude se tu potulovat, dokud se Bridget nevrátí z nemocnice.

„Myslím, že bych se vás asi měla zeptat na totéž.“

Promnul si bouli na spánku. „Kdo jste si myslela, že jsem? Násilník?“

Zrudla, ale neuhnula pohledem, i když cítila nutkání udělat mu stejnou bouli i na druhé straně hlavy, zvlášť teď, když se jeho úsměv přeměnil v něco podezřele podobného úšklebku.

„Víte, jak to chodí, když žijete ve velkém městě. Naučíte se nikomu nevěřit.“

„Přijímám."

„Co?"

Zazubil se. „Vaši omluvu, samozřejmě."

Ted' si z ní dělal legraci a to bylo příjemné. Možná s ní dokonce flirtoval - to bylo také příjemné. Pr, děvče, brzdi, myslela si. Tenhle chlap by ti mohl pořádně zlomit srdce.

Když mlčela, pokračoval. „Volal mi Jeremiáš."

Tiffany se zamračila. „To jsem tušila."

Jiskřičky v jeho očích se rozzářily ještě víc. Ignorovala je. „Prý tu nežijete dlouho," řekla místo toho a převedla konverzaci na bezpečnější téma.

„To je pravda."

Do jeho hlasu se vloudila ostražitost; nenechala se tím zastavit. „Odkud tedy jste?" „Z Texasu."

„To jsem si myslela, ale vzhledem k tomu, že nenosíte stetson, nemohla jsem si být jistá."

Rozchechtal se; jeho smích měl podezřelý účinek na její nitro.

„Abych řekl pravdu, klobouk jsem nechal viset ve skříni."

„Á, takže nakonec přece jen pravý Texasan. Co vás sem přivedlo?"

Zamračil se. Na chvíli měla pocit, že jí neodpoví. „Moje zdraví. Určitě už víte, že mám špatné srdce. Prý potřebuju klid." Odmlčel se. „Proto také mám doma takový nepořádek."

„Za to se mi nemusíte omlouvat."

„Neomlouval jsem se. Jen jsem konstatoval skutečnost."

Bylo to zvláštní, že přesně věděl, která tlačítka mačkat, aby ji naštal. Ale za žádnou cenu to před ním nehodlala přiznat.

„A co vy?" zeptal se do ticha. „Z vašeho přízvuku soudím, že pocházíte také z jihu."

„Máte pravdu. Jsem také z Texasu. Z Houstonu, abych byla přesná."

„A, takže jsme oba přesazení Texasané."

„Pro mě je jen dočasné."

„Jak dlouho znáte Davisovy?"

Tiffany se usmála, a pak se přistihla, že mu vypráví o svém dlouhém přátelství s Bridget, o aukci a manželství, které z ní vzniklo.

Když skončila, Garthovi poklesla čelist. „Vy si ze mě utahujete.“

„Neutahuju. Tehdy jsem byla stejně šokovaná jako vy teď.“

„Proč jste se také nepřipojila k nabídkám?“

Tiffany mu věnovala nevěřící pohled. „Já? Děláte si legraci?“

„Proč? Koneckonců, byl to váš nápad, nebo jste to alespoň tvrdila.“

„Byl, jenže já jsem neměla - *nemám* - žádnou chuť ztvrdnout trvale v takovémhle místě.“

„Á, takže vy máte ráda město.“

„Ano, a neomlouvám se za to. Život nafarmě nebo na ranči není pro mě. A manželství s farmářem také ne. Jsem aktivní žena. Mým cílem je pořídit si vlastní obchod s oděvy.“

„Takže se určitě nemýlím, když řeknu, že pro manželství hledáte muže s penězi.“

„Správně. Jak říkala moje babička, je mnohem snazší zamilovat se do bohatého muže než do chudého.“ I když to nebyla pravda, Garth to nemusel vědět. Musela se před ním chránit.

Chvíli nic neříkal, potom vstal. Jeho úsměv nahradila rozhodnost. „No, tak hodně štěstí. Doufám, že najdete, co hledáte.“

S tím vyšel z obchodu.

ŠESTÁ KAPITOLA

„Praštilas zase někoho do hlavy?“

„Ohromně vtipné.“ I když Tiffany probodla Jeremiáše přísným pohledem, její ústa se roztáhla v úsměvu. „Asi se toho už nikdy nezbavím, co?“

„No, jednou možná ano,“ vložila se mezi ně Bridget, sedící v nemocniční posteli, na pobledlé tváři úsměv.

Když Tiffany včera večer hovořila s Jeremiášem, řekl jí, že Bridget je připravená vidět Taylor, protože bolest spojená s léčbou se poněkud zmírnila.

Dnes brzy ráno se s Taylor vydaly do Vegas. Teď stály u Bridgetiny postele v pokoji rozjasněném spoustou květin v květináčích a dvěma kyticemi čerstvě nařezaných květů.

Tiffany měla o přítelkyni stále strach, protože její nohy nereagovaly tak dobře, jak lékaři doufali. Z toho důvodu se uzdravení zdálo dál, než očekávali, což jen prohlubovalo Tiffanyiny obavy. Nemohla v Utahu zůstat donekonečna.

Jenže nemohla ani opustit přítelkyni. Nezbyvalo jí než prostě žít ze dne na den a doufat, že všechno dopadne dobře, hlavně kvůli Bridget. Pomyslení, že by její přítelkyně skončila na vozíčku, bylo nesnesitelné.

„Říkala jsem ti, že se na tebe tatínek bude zlobit," prohlásila Taylor a přerušila ticho.

„Tedy, Taylor Davisová, to od tebe nebylo pěkné." Jeremiáš si přitáhnul dcerku na klín a políbil ji na krk.

Zavrtěla se. „To lechtá."

„Zlechtám tě jinde - na bříšku - pokud ještě někdy řekneš Tiffany něco takového."

Tiffany rozhodila rukama. „O nic nejde. Garth říkal, žeš mu volal. Nevadí mi, když mě protáhneš po žhavém uhlí."

Bridget se zasmála a pohlédla na manžela. „Já jsem tě varovala."

„Máš pravdu, lásko," řekl Jeremiáš, a díval se na svou ženu, jako by ji chtěl sníst.

Tiffany pocítila náhlé bodnutí žárlivosti. Na ni se nikdy nikdo takhle nedíval, snad kromě toho zlomku vteřiny, kdy se na ni vrhnul Garth. Když si uvědomila, jakým směrem se zase vydaly její myšlenky, v duchu zaklela, a potom se přiměla soustředit na to, co říkal Jeremiáš.

„Já se nezlobím, Tiff. A ty to určitě víš. Jen jsem se chtěl ujistit, že Garth je v pořádku a že bude dál dohlížet na vás dvě a na ranč. Nebyl jsem si jistý, poté..."

Tiffany mu skočila do řeči. „Chápu. Byl pořádně rozzuřený."

„To je pravda," řekla Taylor. „Dali si pěkně do těla."

Bridget střelila po nevlastní dceři pohledem. „Dali si do těla? Kde jsi proboha přišla k takovému výrazu?"

„Ve školce."

Bridget a Jeremiáš obrátili oči v sloup. „Tiffany se zasmála. „Máš pravdu, broučku. Dali jsme si pořádně do těla, i když jen slovně."

„Takže Garth je opravdu v pořádku?" zeptal se Jeremiáš vážně. „Moc toho o něm nevím, jen to, že má špatné srdce."

„A prchlivou povahu," zamumlala Tiffany. „Ale vím, co myslíš," dodala spěšně, aby to neznělo příliš necitlivě. „Je v pořádku. Největší škodu zjevně utrpěla jeho hrdost."

„Tak dobře." Jeremiáš pocuchal dceři vlasy. „Co kdybychom spolu zašli do kavárny a nechaly ty dvě ženské, aby si mohly popovídat?"

Tiffany mu seskočila z klína, popadla ho za ruku a odhopsala s ním ke dveřím.

Když odešli, Tiffany se otočila k Bridget. „Máš báječnou rodinu. Před pár minutami jsem ti ji záviděla."

„Mohla bys mít také takovou, jen kdybys nebyla tak zatraceně nezávislá a tvrdohlavá."

„Takhle se mluví s přítelkyní?"

„Ano, zvlášť když je to pravda." Bridget se zazubila. „Myslela jsem, že ty a náš soused, to by mohla být docela trefa." Rozchichotala se. „Bez urážky, samozřejmě."

„Samozřejmě," odušila Tiffany sarkasticky.

„Dobře, tak nemáš zájem. Ale musíš připustit, že je na něj pěkný pohled."

„Jediný problém je v tom, že já nikoho nehledám," opáčila Tiffany honem.

Bridget na ni jenom pohlédla, potom změnila téma. „Dobrá, přestanu se plést do tvých věcí. Tak mi pověz, co hodláš dělat, až mě pustí domů a ty se budeš moci vrátit ke svému životu. Víím, že si chceš otevřít vlastní obchod."

Tiffany se usmála. „Konečně něco, o čem si ráda povovídám."

Od rozhovoru s Garthem a její následné návštěvy v nemocnici uplynuly dva dny. I když ho od té doby

neviděla, Tiffany si byla jistá, že se na ranči objevoval, vždyť dal své slovo Jeremiášovi.

Předpokládala, že přijížděl, když byly s Taylor ve městě nebo v parku. Snažila se, seč mohla, aby holčička pořád měla co dělat. Zatím byla na své výsledky hrdá.

Ted' si ale Taylor hrála venku a ona seděla v domě, který byl dokonale uklizený a přecpaný jídlem, které nikdy nemohly sníst. Krátce řečeno, nudila se. Možná, že potřebovala další souboj s Garthem Dixonem, aby tu nudu trochu oživila. Hlasitě si povzdechla.

On se jí vyhýbal, pravděpodobně ho urazila svým nejapným prohlášením, že si nechce vzít chudého farmáře, kterým bezpochyby byl. Naučí se někdy neříkat to, co má na srdci? Skutečně ho nechtěla urazit - ta slova jí prostě vyklouzla.

Přesto neměla v úmyslu strávit zbytek života žitím z ruky do úst, prací v prachu a sháněním dobytka, což bylo přesně to, co bude dělat Garth. Zůstane tu a bude se neustále potit kvůli tomu, aby měl peníze na své příští jídlo.

Nic takového jí sice neřekl, ale instinktivně cítila, že je to pravda. Jaké plýtvání mužností, myslela si při vzpomínce na to, jak ji dokázaly rozpálit jeho rty. Jenže i když každé jejich setkání mezi nimi zažehlo úplný sexuální ohňostroj, věděla, že by to byla hloupost, dovolit si k tomu muži něco cítit.

Ona by se, na rozdíl od Bridget, nikdy nedokázala přizpůsobit životu zde, zvláště s někým, kdo byl nejenom nemocný, ale také mrzutý až hanba. Tak proč nedokázala na něj a na jeho polibek přestat myslet?

Tiffany honem zavrtěla hlavou, aby tu otázku zaplašila, a vyšla na zápraží, kde se jí málem zastavilo srdce. Taylor lezla do koruny stromu, jehož větve byly příliš tenké na dítě její váhy.

„Taylor, ne!“ vykřikla Tiffany. „Okamžitě slez!“

„Proč?“ zeptala se Taylor, držící se větve, která už teď začínala prskat. „Protože jsem to řekla!“
„Rozkaz, madam.“

Tiffany se k ní rozběhla, pořád ještě v obavách, že by se Taylor mohlo něco stát. Když byla v polovině cesty, Taylor, která zjevně vycítila, že ji čekají problémy, seskočila na zem.

Jenže protože Tiffany měla oči jen pro svou svěřenkyni a nedívala se, kam šlape - dokud nebylo pozdě. Bez varování jí podjely obě nohy.

Plesk!

Její pozadí dopadlo tvrdě na zem - přímo doprostřed hromádky vlhkého kravského hnoje.

Garth kráčel sadem a zamračeně pozoroval strom obsypaný šťavnatě vonícími hruškami. Natáhnul se, jednu si utrhnul, a bez přílišného otírání se do ní zakousnul.

V té chvíli mu na mysli vytanula její podoba. Ze rtů mu vyklouzla kletba. Tiffany Russellová byla poslední osobou, na kterou chtěl myslet.

Zavrtěl hlavou, ale její obraz ne a ne zmizet. Od chvíle, kdy ji poznal, mu nebyla ničím jiným než prvotřídním trnem v patě. A on to ještě zhoršil tím, že ji políbil. Jenže jak mohl k čertu vědět, že předmět jeho snu pronikne do jeho soukromí, a pak se k němu ještě drze přikrade a dotkne se jeho hrudi?

Neskutečné.

Ale neměl by být překvapený. Sakra, vždyť ho málem zabila lopatou. Proč by ho mělo překvapit cokoli jiného, co udělá? Přesto na ni nedokázal přestat myslet - ani na ten polibek.

Znovu se zakousnul do hrušky, potom si z prstu olíznul šťávu a náhle ho napadlo, jaké by to bylo, kdyby teď místo prstu olizoval Tiffany rty.

Zaklel a zahodil hrušku tak daleko, jak jen dokázal. Přijel se sem uzdravit, ne si přidělavat

problémy. A Tiffany Russellová rozhodně problémem byla.

Přesto nemohl neobdivovat její upřímnost a kuráž. Řekla mu na rovinu, že o rančery a farmáře nestojí.

On sice žádným rančerem ani farmářem nebyl, ale co na tom. Žena s jejím přístupem a výřečností nebyla pro něj. Přesto věděl, že do smrti nepotká nikoho, kdo by vypadal v džínách lépe než ona.

Když pomyslel na její pozadí a na to, jaké by bylo dotýkat se ho, znechuceně zavrčel, ačkoli okamžitě pocítil vzrušení.

Znovu zaklel vydal se zpátky do srubu a přísahal si, že se od ní bude držet dál, i když věděl, že to není možné.

Když dorazil na zápraží, uslyšel zvonit telefon.

Zamračil se. Nechtěl s nikým mluvit. Chtěl si dát studenou sprchu.

V domnění, že to je někdo z příbuzných, se rozběhnul k telefonu, ale ukázalo se, že volajícím je jeho asistent Max. Když se Maxe ptal, proč volá, zmocnilo se ho vzrušení. Dokud neslyšel Maxův hlas, neuvědomoval si, jak *moc* mu jeho práce chybí.

Skončí tahle noční můra někdy? Pořád nechápal, jak někdo s jeho elánem a vitalitou může mít nemocné srdce. Dokonce i teď, když byl Max v Dallasu a on v Utahu, mu to připadalo neskutečné.

„Pokud se doktoři dozví, že ti volám," říkal právě Max, „asi mě zabijí."

„Hej, kamaráde, toho se neboj. Postarám se o ně. Jsem po čertech rád, žes mi zavolał."

„To se ještě uvidí."

„Co se děje? Z tvého hlasu slyším, že je to vážné." Garthova mysl se rozběhla na plné obrátky. Měl rozjednanu spoustu důležitých smluv, nemluvě o té s Japonci. Jakákoli z nich mohla vybuchnout.

„Japonci začínají být netrpěliví. Stěžují si."

„Doufal jsem, že to nebude kvůli nim, ale nejsem překvapený."

„Nějaké rychlé a snadné návrhy ze Zapadákov?"

Garth věděl, že se Max snaží situaci zlehčit, aby ho tolik nestresoval. Bohužel to nešlo.

„Podívej," řekl Max do prodlužujícího se ticha, „neměl jsem tě s tím otravovat. Zapomeň, že jsem volal, ano? Myslím..."

„Klid. Moje srdce je v pořádku. Snažil jsem se něco vymyslet."

„To já taky. Říkali, že nám dají devadesát dní. Teď se z toho snaží vycouvat."

„Tak jim řekni, že svému slovu dostojím. Nevíš, co je vylekalo?"

„Nemyslím, že je to tvůj stav, ale možné to je. Nebo někde sehnali někoho, kdo jim nabídnul lepší podmínky."

„Žádné lepší podmínky nejsou," vyštěknul Garth. „Informuj mě o tom, jak se to vyvíjí."

„Dobře."

Když Garth zavěsil, zmocnil se ho neklid. Nenáviděl svou nemohoucnost. K čertu, měl by být ve své kanceláři, kde chtěl být a kam patřil.

Se zaťatými zuby popadnul svůj stetson a vyrazil ke dveřím, aby ho vzápětí zastavilo další zvonění telefonu. Jistě mu znovu nevolal Max.

Nebyl to Max, ačkoli jakmile zvednul sluchátko, přál si, aby to Max byl.

„Jak jsi sakra získala tohle číslo?"

Poté, co pár minut naslouchal, vybuchnul. „Nech mě sakra na pokoji. Už sem *nikdy* nevolej!"

O hodinu později pořád ještě zuřil. Nakonec se rozhodnul, že pojede zkontrolovat Tiffany a Taylor, aby vybil svou přebytkovou energii.

Když dorazil na Davisovu farmu, byl už trochu klidnější, zvláště když vešel na dvůr právě včas, aby viděl, jak Tiffany spadla do hromádky kravského trusu.

Opřel se o strom a prohlásil: „Co to vidím, co to vidím?"

Otočila se po něm. „To není vtipné," vyštěkla.

„Kdo se směje?"

„Vy!"

„Já taky," vložila se mezi ně Taylor.

„Myslím, že slyším mňoukat Písničku," procedila Tiffany skrz zaťaté zuby.

Holčička beze slova odhopsala ke stodole.

Garth si s úsměvem založil ruce na hrudi. Když Taylor zmizela, řekl: „Vzpomínám si, jak mi kdysi někdo říkal, že je vždycky nebezpečné házet bahnem, protože nikdy nevíte, kdy vám ho někdo přilepí na vlastní zadek."

„Táhněte k čertu!"

„Bohužel ve vašem případě nejde o bahno." Rozchechtal se. „Je to kravské lejno."

Tiffany ho probodla pohledem. „Říkala jsem vám, že to není vtipné! Vy nejste vtipný."

Aniž by se přestal zubit, pozoroval ji, jak se marně snaží vstát. Vrstva kluzkého hnoje jí znemožňovala udržet se na nohou.

„Nechcete pomoci?" zeptal se líně.

„Ne! Nepřeju si, abyste se mě dotýkal. Nechte mě na pokoji."

„Prosím."

„A měl byste vědět, že tu nejste vítán!" Garth se loudavým krokem vydal pryč. „Tak zatím," uchechtnul se.

SEDMÁ KAPITOLA

„Přečti mi ještě jednu.“

Tiffany pohlédla na hodinky. „Už ne, broučku. Nemáme čas.“

Už hodinu seděla na gauči a předčítala Taylor strašidelné příběhy.

„Prosím, jenom jednu,“ škemrala Taylor.

Tiffany na ni pohlédla. „Hej, nezapomněla jsi na něco?“

Taylor vypadala zmateně.

„Dnes ti začíná kurs plavání.“

„Á, to je skvělé!“ Taylor seskočila z gauče. „Odvezeš mě tam?“

Taylor holčičku lehce štípla do tváře, potom se usmála.

„Ne. Vyzvedne tě paní McNairová s Martou. A pak budeš u Marty spát.“

Taylor se radostně rozběhla do svého pokoje. „Páni! Konečně vyzkousím ty nové plavky, které mi koupila maminka.“ Zmlkla a otočila se k Tiffany. Roztřásl se jí spodní ret. „Já chci maminku. Ona...“

„Neboj se, všechno bude v pořádku. *Ona* bude v pořádku.“ Tiffany holčičku objala. „Jen to bude chvíli trvat, to je všechno.“ Donutila se k úsměvu. „Představ si, jak maminku s tatínkem překvapíš, až se vrátí domů. Budeš

určitě nejlepší plavkyně ve třídě. Budou na tebe pyšní."

Taylor se od ní s usazeným úsměvem odtáhla.

„Myslíš, že budu plavat dobře?"

„Určitě, broučku. S tvýma dlouhýma rukama a nohama budeš vodou jen svištět." Tiffany kývla směrem k ložnici. „Teď si pospěš a honem se oblékni. Tvoje kamarádka tu bude co nevidět."

O čtvrt hodiny později Taylor vyběhla ze dveří, v ruce malou tašku, a naskočila do auta McNairových. Tiffany stála na zápraží a mávala jim, dokud auto nezmizelo z dohledu.

Potom se otočila a vešla zpátky do domu. Dlouhou chvíli stála uprostřed obývacího pokoje, a přemítala, co proboha bude celé odpoledne dělat.

Nikdy děti dvakrát nezbožňovala, nikdy nepřemýšlela o tom, že by nějaké chtěla. Ale Taylor si nějak dokázala najít cestu k jejímu srdci a přinutila ji uvažovat o tom, zda v životě není ještě něco víc než jen kariéra.

„Vzpamatuj se, ženská," zamumlala si pro sebe, co potřebovala, bylo být zodpovědná za někoho jiného než sama za sebe. K čertu, vždyť momentálně neměla ani práci!

Tiffany se rozesmála. Neměla ani manžela, dokonce ani potenciálního. A zatímco manžela nepotřebovala, muže teď potřebovala nutně.

Zavrtěla hlavou nad těmi nevídanými myšlenkami a vyrazila do kuchyně. Rozhodla se, že upeče bochník chleba. Přestože vaření zdaleka nebylo jejím největším koníčkem, cítila, že kvůli Taylor by se měla snažit. S tím zamířila ke dřezu.

Právě si umývala ruce, když spatřila Gartha, jak kráčí ke stodole. Sevřel se jí žaludek.

Nechápala, proč na ni zrovna tenhle muž takhle působí. Jednu chvíli cítila nezvladatelné vzrušení,

druhou zuřila tak, že by ho nejraději znovu vzala po hlavě.

Ale, k čertu s ním, myslela si. Dělal, co mohla, aby zapomněla na ten incident na dvoře. Stodole se vyhýbala velkým obloukem, jen aby na něj nenarazila.

Ale i teď, po dvou dnech, pořád ještě slyšela jeho smích, pořád ještě viděla, jak se šklebil, když pozoroval její snahu vyhrabat se z toho nechutného kravského hnoje.

Nejraději by mu byla dala políček, ale měla pocit, že poté, co mu málem urazila hlavu lopatou, by neměla pokoušet své štěstí.

Kromě toho se už nemohla dočkat, až se zbaví toho odporného zápachu. Vlezla si do sprchy a vydrhla se tak, že si málem seděla kůži z těla.

Teď, když se dívala, jak Garth koná své povinnosti, aniž by jen jedinkrát pohlédl směrem k domu, cítila, jak v ní znovu vzrůstá vzdor a hněv.

Proč jen na něj byla tak zvědavá? Zdálo se, že má dvě rozdílné strany, což ji zajímalo. Něco na něm jí říkalo, že měl dobrou výchovu, i když na to nevypadal.

Co to s ní bylo? Nezáleželo jí na tom, co měl nebo neměl. K ničemu jí to nebylo. Nechtěla ve svém životě muže. Chtěla kariéru. A čím dříve se vrátí do civilizace, tím dříve na ní bude moci začít pracovat. Tohle místo a jeho prázdnota zjevně měly vliv na její psychiku -a vůbec ne dobrý.

Odtrhla oči od Gartha a sehnula se, aby otevřela skříňku pod dřezem. „Ale ne!“ vykřikla, když zjistila, že zpod zavřených dveří prosakuje voda.

Prudce otevřela jednu stranu, pak zděšeně vykulila oči na prasklou trubku.

„Do háje! Do háje!“ vyštěkla a horečně se vrhla ke skříňce s utěrkami. Bohužel pozdě. Situace se už nedala zvládnout.

Obklopená vodou se vyškrábala na nohy a přemítala, co má dělat. Zdravý rozum jí říkal, že by měla vypnout hlavní přívod vody, jenže nevěděla, kde to je - ani jestli taková věc na venkově existuje.

Potom jí to došlo. Garth. Byl tu ještě? Pohlédla znovu z okna a spatřila ho. Díky bohu. Vyběhla na zápraží.

Garth zjevně zaslechl zvuk otevírajících se dveří, protože když se vyřítila ven, díval se jejím směrem.

„Co se stalo?“ zeptal se bez úvodu a vyrazil k ní.

Setkala se s ním na půli cesty, celá udýchaná. „Trubka pod dřezem - stříká z ní voda. Dokážete ji zastavit?“

„To nebudu vědět, dokud to neuvidím.“

„Pospěšte si, dřív, než bude celý dům pod vodou.“

„Pojďme.“ Garth odhodil zaolejovaný hadr, který držel v ruce, a následoval ji dovnitř.

O dvacet minut později ho Tiffany zvědavě pozorovala, jak se hrabe pod dřezem. Našla mu v komoře náčiní, které potřeboval. Zatím se mu podařilo zastavit vodu, ale otvor v trubce dosud úplně vyspravit nedokázal. „K čertu!“ ujelo mu.

„Určitě vám nemohu pomoci?“ Nebylo to poprvé, co se zeptala, a dostalo se jí stejné odpovědi jako pokaždé předtím.

„Ne. Myslím, že už to skoro mám.“

Vzhledem k tomu, že hodlal opravu provést sám, nezbývalo jí, než se na něj prázdně dívat, což byl problém, zvláště když měla pořád před očima jeho zadek.

Přešlápla z jedné bosé nohy na druhou, snažíc se nedívat. Vzápětí se ale přistihla, že právě to dělá. A navíc se jí to po čertech líbí.

Měl hezké pozadí, o tom nebylo pochyb. Džíny mu jako obvykle byly trochu volné. To zřejmě mělo původ v jeho nedávné nemoci. Ale teď, když klečel a skláněl se pod skříňku, se jeho boky pod kalhotami rýsovaly zcela jasně.

Tiffany si olízla rty, bojovala s náhlou touhou přejet prsty po jejích lákavé křivce. Na chvíli nad ní ta touha málem zvítězila. Honem se odvrátila, ale ten obraz jí stejně zůstal před očima. Ucítila pálení v žaludku, které, se pozvolna šířilo dolů, až přešlo ve známý příval horka mezi nohama.

Tentokrát se nemohla ani pohnout, ty spalující pocity ji úplně ochromily. Nikdy v životě nepoznala tak silnou fyzickou přitažlivost k muži, a to ji děsilo.

Kromě toho, že neměl peníze a zjevně také žádné ambice, o něm nevěděla vůbec nic, jen to, že ji dovedl pěkně rozpálit. Pomyšlení, že se před chvílí chtěla dotknout jeho pozadí...

Tiffany se zděšeně otočila zpátky právě ve chvíli, kdy se pohnul. Tělem jí projel nový nával sexuálního vzrušení.

„Hej, pořád ještě mi chcete pomoci?“

Odkáslala si.

„Samozřejmě.“

„Tak pojd'te sem dolů a chyt'te tuhle trubku, zatímco se ji budu snažit dotáhnout. Ta zatracená věc mi pořád klouže.“

Udělala, co řekl, a zjistila, že je na tom ještě hůř než předtím. Byl tak blízko, že mohla na tváři cítit jeho dech, nemluvě o vůni potu smíšenou s lehkým aroma kolínské.

Pocítila další vlnu žhavého vzrušení. Kdyby se jen o kousíček pootočila...

Jenže ona se *nepootočí*, ujišťovala sama sebe, nutíc se zírat rovně vpřed a soustředit se na malou díрку v zadní stěně skříňky.

Nejlepší způsob, jak vyjít z téhle epizody bez škrábnutí, byl nedat mu vědět, jak na ni působí. Chraňbůh, kdyby mu seabemíň naznačila, že ji přitahuje.

„Tak,“ zamumlal. „Držte to pevně.“

„Snažím se.“

„Vedete si dobře."

„Dokážete to opravit?" zeptala se, a stále zírala rovně před sebe.

Neodpověděl, ale nečekaně pohnul rukou tak, že se dotkla měkké křivky jejího řadra.

Slyšela, jak zasyknul. Její vlastní dech se změnil v přerývaný a srdce se jí divoce rozbušilo.

„Tiffany," zašeptal.

Chraptivý, rozechvělý tón jeho hlasu ji přiměl pohlédnout mu do očí. Pokusila se rozluštit jejich výraz, ale jediné, co v nich viděla, byla syrová touha.

„Garthe -" Další slova jí uvízla v hrdle, když se k ní naklonil blíž.

Věděla, že ji chce zase políbit, ale nemohla udělat nic, čím by ho zastavila. A vlastně ani nechtěla.

OSMÁ KAPITOLA

Slyšel její bušící srdce, viděl divokost v jejím výrazu a věděl, že by se raději nechal pomazat dehtem a obalit peřím, než by odmítnul to žhavé pozvání v jejích očích.

Ale musel odolat. Kdyby se jí jedinkrát dotknul tak, jak chtěl, potom... Jeho tělo se napjalo a on se začal odtahovat, jenže náhle ucítil na krku ruku.

„Co mi to děláš?“ zamumlal chraptivě, uvědomuje si, že jí nedokáže odolat, ať se mu to líbí, nebo ne.

Jeho rty přistály na jejích s neomylnou přesností. Když jeho horký jazyk zaútočil na její ústa, uvědomil si, že jí nejen nedokáže odolat, ale že je dočista ztracený. K čertu.

Její hluboké zasténání přeměnilo jeho touhu v syrovou žádost. Jeho ruka jí sklouzla po zádech, pak přikryla jedno plné ňadro. Cítil, jak se zachvěla, a to ho ještě víc rozpálilo.

Nejraději by si ji vzal na místě, pod tou mokrou skříňkou, jen aby ulevil horečnaté bolesti, kterou cítil ve slabinách.

Jenže nemohl. Ani teď, ani jindy. Nemohl se s ní zaplést. „Bože, Tiffany, ne,“ řekl, odstrkuje ji od sebe.

Na chvíli šokované ztuhla, potom se vyhra-

bala zpod skříňky a otočila se k němu zády. Rozhostilo se mezi nimi ticho.

„Už můžeš jít," prohlásila chraptivě. „Už tu nejsi zapotřebí."

„Podívej, Tiffany, já -"

„Nech si to pro někoho, kdo o to bude stát," vyštěkla a zamířila ke dveřím.

„Hej, nemůžeš odtud jen tak odejít."

Zastavila se a otočila se na podpatku. Z očí jí sršely blesky. „Můžu cokoli, co se mi zachce."

S tím rozrazila dveře a vystřelila ven. Zastrčil si ruce do kapes, přešel k oknu a pozoroval ji, dokud nedošla k plotu na vzdáleném konci dvora. Tam se zastavila a opřela se o sloupek.

Garth zaklel a vyrazil za ní, aniž by tušil, co jí řekne. Ale věděl, že něco říct musí. Tahle šarvátka vznikla částečně i jeho vinou. Jistě, ten polibek začala ona, ale on se do něj vrhnul střemhlav a nechtěl přestat.

Když k ní došel, viditelně ztuhla, nepřestávajíc zírat rovně před sebe. „Běž pryč," řekla bezbarvě.

Nehnul ani brvou. Dlužil jí vysvětlení. Jenže na něj nebyl připravený. Ale odejít bez něj také nemohl. Byl v zatraceně zapeklité situaci. Po očku na ni pohlédl a v tu samou chvíli k němu větřík zanesl její vůni, vůni růží. Bože, voněla tak krásně. A co hůř, vypadala tak krásně.

Stála rovně jako pravítko, zlaté vlasy se jí otíraly o líce. Nedokázaly však zakrýt oválnou tvář, která nepotřebovala make-up, aby vypadala tak nádherně, až se z toho tajil dech. Nemohl od ní odtrhnout zrak, přestože na ní nebylo nic okázalého jako na ostatních ženách v jeho životě. Tahle v sobě měla srdečnost, upřímnost, která ho přitahovala.

V každém případě měl pocit, že je až po uši zahrabaný v problémech; byl tak tvrdý, že by mu mohlo pomoci jedině to, kdyby se zpil do němoty.

„Byl to jen polibek," řekla tiše, z ničeho nic.

„Tak jen polibek?"

„Ano."

„To je zbožné přání - nás obou. A ty to víš."

Vystrčila bradu a střelila po něm pohledem.

„Nehledě na to, co si myslíš..."

„Myslím si, že kdybychom nebyli pod tím zatraceným dřezem, byli bychom si to rozdali přímo v kuchyni na podlaze, uprostřed vši té vody."

Tiffany zahořely tváře. „Jen v tvých snech."

„Podívej, takhle se nikam nedostaneme."

„Máš pravdu. Ale my dva se také nikam dostat nemáme."

Garth si prohrábnul vlasy prsty. „Nikdy jsem netvrdil, že máme. Takže co uděláme? Já se nehodlám vyhýbat svým povinnostem. Slíbil jsem, že se postarám, aby tu všechno klapalo."

„Dobře, ale drž se ode mě stranou." „Nezapomeň, že jsi to byla ty, kdo mě políbil."

Tiffany zrudla a odvrátila se.

„A věř mi, že se mi to moc líbilo," pokračoval Garth jemně. „Po pravdě řečeno bych nejraději navázal tam, kde jsme přestali, přímo tady, venku..."

„Přestaň!" Tiffany od něj ustoupila, tvář celou rudou.

„Nevím, co to do mě vjelo, čím jsem myslela. Ale jak už jsem řekla, byl to jen polibek. Já..."

Náhle se jí zlomil hlas a její tvář získala úplně jiný výraz.

„Co se děje?" chtěl vědět Garth.

„Támhle!" Ukázala za něj, směrem ke vzdálenému rohu pastviny. „Je to to, co si myslím?"

Garth se otočil, zamžoural, potom pohlédl zpátky na ni.

„To si piš, že ano. Je to tele."

„Zamotané do ostnatého drátu?"

„Jo."

„Ach, bože," zašeptala Tiffany.

„Pojď, pojď..." Garth ji popostrčil a oba se dali do běhu.

Když dorazili ke zvířeti, sotva popadali dech, zvláště Garth. Měl pocit jako narkoman, kterému došly drogy.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Tiffany ne zrovna nejvřeleji.

„Kromě toho, že mám špatné srdce a jsem na takovéhle sprinty sakra starý, jsem na tom skvěle.“ Všiml si, že ji svým sarkasmem málem přiměl k úsměvu.

„*Tak* starý zase nejsi.“

„Díky.“

Tentokrát se zasmála doopravdy.

Pokleknul ke zmítajícímu se teleti. Přidřepa vedle něj a položila zvířeti ruku na hlavu. „Chudáčku,“ konejšila ho. „Vydrž, slyšíš? Garth tě odtud dostane.“

To, jak nečekaně vyslovila jeho jméno, jím doslova otřásl. Ale u téhle ženy jím vlastně otřásalo všechno. „Má pravdu, kamaráde.“

„Je pořezané na zádech!“ zvolala Tiffany náhle.

Garth si už krve všimnul, ale nic neřekl. „Drž ho, aby se nehýbalo, a já se pokusím ten drát dostat pryč.“

„Prosím tě, neubliž mu, ano?“ Řekla Tiffany stísněně a soustředila se na tele.

„Budu co nejopatrnější.“

O deset minut později Garth vzal zvíře do náručí a odnesl ho do stodoly.

„Neměli bychom ho zavézt k veterináři?“ zeptala se Tiffany a poklekla do sena vedle telete.

„Ne. Zranění nejsou hluboká. Dokážu je ošetřit sám.“

Garth se dal do práce. Celou dobu cítil na sobě její pohled. Když skončil a zvíře se trochu uklidnilo, pohlédl na ni a jejich oči se na dlouhou chvíli setkali.

Jako první se odvrátila Tiffany.

„Díky za pomoc,“ řekl Garth, nevěda, co lepšího říct. Znovu pocítil, jak silně ho přitahuje.

Otočila se k němu. „Zdá se, že to se zvířaty umíš. Se všemi těmi pozemky mi připadá divné, že nemáš nějaký vlastní dobytek.“

Garth vstal, potom řekl: „Nemám zájem.“ Znělo to hruběji, než zamýšlel.

„A o co vlastně máš zájem?“ Dřív, než mohl odpovédět, zavrtila hlavou a zvedla jednu ruku. „Zapomeň, že jsem se ptala. Nic mi do toho není a kromě toho mi je to jedno.“

Než se zmohl na vhodnou reakci, byla už ze stodoly venku. Podruhé za jediný den bezmocně stál a pozoroval pohupování jejích vzdalujících se boků.

Zaťal zuby a potlačil další nutkání vrátit se do srubu a zpít se do němoty.

„Bud' hodná, slyšíš?“

Taylor nakrčila nosík. „Já jsem vždycky hodná.“

„Jo, to jistě,“ zazubila se Tiffany, potom se sklonila a vtiskla holčičce polibek na tvář. „Jako tenkrát, když jsi vylezla na ten strom a málem sis natloukla podvozek.“

„Jaký podvozek?“

„Zadeček.“

Taylor se zachichotala. „Ten sis natloukla ty.“

„Vůbec mi to nepřipomínej.“ Tiffany se nepřesvědčivě usmála.

Právě vjely na příjezdovou cestu Lilah Davisové. Jeremiášova teta volala a prakticky škemrala, aby si Taylor mohla na pár dní vzít k sobě. Její noha, kterou měla dočasně ochrnutou po mrtvici, se prý zlepšila a doktor jí dovolil řídit. Prý o Taylořině návštěvě mluvila s Jeremiášem a Bridget a oni souhlasili, pokud jí, Tiffany, nebude vadit, že na ranči zůstane sama.

Tiffany musela připustit, že jí Taylor sice bude chybět, ale rozhodně se na ranči nebude bát.

Ted', zatímco s Taylor vystupovaly z auta, sledovala Lilah Davisovou, jak jím jde naproti.

„Ráda vás poznávám," řekla Lilah poté, co objala svou praneteř, a pak si potřásla rukou s Tiffany. „Je na čase, abychom se poznaly, mladá dámo. Bridget o vás pořád mluví."

„Nápodobně," řekla Tiffany s úsměvem. Lilah Davisová vypadala přesně tak, jak by měla vypadat správná babička - růžové tváře, kulatá a sladká jako cukroví, které peče.

„Doufám, že máte čas zůstat na kávu a sušenky."

„Díky, ale ne," řekla Tiffany, dívajíc se na oblohu. „Podle předpovědi má přijít bouřka. Ráda vaši nabídku přijmu, až si Taylor přijedu vyzvednout."

„Budu se těšit."

Ještě jednou objala Taylor a odjela.

O pár hodin později se potulovala domem jako ztracená duše. Bez Taylor a její činorodosti byl ranč příliš tichý. Zítra měla v plánu vyrazit do nemocnice a strávit s Bridget co největší část dne.

Ale to bylo zítra, a dnes bylo dnes. Potřebovala nějak zabít večer. Možná by si mohla probrat nabídku zaměstnání. Brzy bude muset znovu otestovat trh práce.

Udělala si šálek voňavé kávy a usadila se na gauči v obývacím pokoji. Sotva dvakrát usrkla, když se ozvalo první hlasité zahřmění.

Vyskočila a polila se. „Do háje!" utrousila a začala utírat mokrou skvrnu papírovým kapesníčkem. Byla stejně lekavá jako to tele, které se zamotalo do drátu.

Se zasténáním si opřela hlavu o opěradlo pohovky. Vzpomínka na ten incident jí připomněla něco jiného - nebo spíš *někoho* jiného.

Náhle ji polilo horko. Jak se jen mohla chovat tak nestydatě? Ano, bývala často iniciativní a otevřená, ale nikdy ne s muži.

Tak proč teď? Proč s tímhle cizincem? Nebo to bylo právě proto, že byl cizí, a navíc záhadný? Proč ji tak

přitahoval? Líbilo se jí, jak vypadal. Líbilo se jí, jak voněl. Líbilo se jí, jak se jeho žhavé rty zmocnily jejích a probudily v ní touhu mít víc.

Díkybohu, že přestal, protože ona by to asi nedovedla. Teď si ale vůbec nebyla jistá, jestli se mu ještě někdy dokáže podívat do očí.

Rychle tu znepokojivou myšlenku zahнала a natáhla se po své kabelce, právě ve chvíli, kdy světla z ničeho nic zablikala. Zamračila se. To jí ještě scházelo, chvíli před setměním. Svíčky, napadlo ji. Bridget je tu jistě má pro případ nouze někde schované. Vstala, vydala se do komory a dala se do systematického prohledávání zásuvek. Byla u poslední, když světla zhasla natrvalo.

Výborně! Co teď? Než se úplně setmělo, hledala dál, až nakonec objevila dvě svíčky. Vrátila se obývacího pokoje, kde ji přivítalo zvonění telefonu.

Byl to Garth. Dech se jí zrychlil.

„Předpokládám, že ti nejde proud," řekl.

Hovořil tak normálně, tak nenuceně, jako by mezi nimi k ničemu nedošlo. Protože *opravdu* k ničemu nedošlo, ujišťovala se v duchu. Jak mu sama řekla, byl to jen polibek -obyčejný polibek. Jenže pro ni *nebyl* obyčejný, a to ji znepokojovalo.

„Máš pravdu, nejde," řekla, snažíc se napodobit jeho klid.

„Bojíš se?"

Bouřky? „Ne."

„Víš to určitě?"

Povzdechla si. „Ano, vím to určitě."

„Nemusíš mi hned trhat hlavu." „Netušila jsem, že ti ji trhám." Ticho.

„Zatraceně, ženská, ty bys připravila o trpělivost i svatého." Odmlčel se. „Hele, nevolal jsem ti proto, abych se s tebou hádal. Chtěl jsem se jen ujistit, že jste s Taylor v pořádku."

„Taylor tu není."

„Prosím?"

„Odvezla jsem ji na pár dní k tetičce.“

„Aha.“

Další ticho.

„Jsi hodný, že jsi zavolal,“ řekla nakonec. „Ale jsem v pořádku.“

„Co kdybys přijela ke mně?“

Ani nápad, chlape. „K čemu by to bylo? Tobě elektrina také nejde.“

„Ale jde. Mám záložní generátor.“

„To ti tedy závidím.“

„Tiffany...“

„Ještě jednou díky, ale zůstanu raději tady.“

„Dobře. Tak si tam zůstaň.“

Zlobil se, což jí připadalo ještě záhadnější. Zdálo se, že ji chce, ale zároveň nechce. Nic nedávalo smysl.

Přísahajíc si, že už na něj nebude myslet, Tiffany usedla na gauč a zavřela oči. Musela usnout, protože když se probudila, bylo o hodinu později. Počasí se neuklidnilo a světla také nesvítla.

Vstala a přistoupila k oknu, jen aby od něj zase rychle uskočila, když se zablesklo, tak oslnivě, jako by to bylo přímo před oknem.

V tu chvíli se rozhodla. Nečekala, až si to rozmyslí, a prostě to udělala. Teprve když parkovala auto za jeho dodávkou, napadlo ji, jestli se nezbláznila. Nenamáhala se s hledáním odpovědi a rozběhla se k domu.

Několikrát hlasitě zaklepala. Potom, když nikdo neodpovídal, otevřela dveře a vešla dovnitř.

„Garthe?“

Nic, což jí připomnělo její předchozí návštěvu - kdy ji poprvé políbil. Ta vzpomínka ji málem přiměla otočit se a utéct, ale v té chvíli se bála víc bouřky než jeho. Jeho zvládne, ale matka příroda byla něco jiného.

„Garthe?“ zvolala znovu.

Neodpověděl, ale byl doma. Viděla světlo a slyšela nějaký hluk.

„Garthe?“ "

Potom jí náhle došlo, proč jí neodpovídá. Byl v koupelně, ve *sprše*.

Ach, drahý bože, pomyslela si a začala se obracet k odchodu. Nebyla dost rychlá. Dveře do koupelny se otevřely a on vyšel ven, nahý jako v den, kdy se narodil.

Zakryla si ústa ve stejnou chvíli, kdy Garth vzhlédl a spatřil ji.

DEVÁTÁ KAPITOLA

„Ahoj.“

I když to kratičké slovo znělo drsně, jako by měl v krku smirkový papír, jeho pohled rozhodně drsný nebyl. Když na sebe s Tiffany pohlédli, oči mu zahořely touhou.

Tiffany se chtělo utéct, ale nemohla se pohnout, jako by měla nohy zalité do betonu. Chtěla začít koktat, že to je omyl, ale nedokázala ani to. Možnost vidět jeho nahé tělo, ještě vlhké ze sprchy, byla příliš lákavá, příliš dráždivá, než aby jí dovedla odolat.

Přesto když k ní zamířil, nestoudně oděný jen ve své nahotě, zachvátila ji panika. Teprve v té chvíli se něco v jejím nitru uvolnilo a ona se mohla znovu hýbat.

Ustoupila o dva kroky dozadu. Udělal dva kroky vpřed.

„Já..." začala Tiffany a olízla si okoralé rty.

„To je v pořádku." Garthův chraptivý hlas přešel v šepot.

Zavrtěla hlavou, nepřestávajíc ustupovat.

„Ne," řekl prosebně.

„Ne co?" musela se zeptat..

„Nechod'."

Tváře jí zalila červeň. „Já... já musím." „Proč?"

„Prostě proto.“ Potřebovala nad sebou získat kontrolu a místo toho tu stála a blábolila jako idiot, jako někdo, kdo v životě neviděl nahého muže. Ona nahého muže viděla, i když musela připustit, že už je to dávno a že jeho tělo se zdaleka nedalo srovnávat s Garthovým.

Byl zosobněním snů každé ženy. Vysoký a štíhlý, ale nechyběl mu dostatek svalů, které byly znatelné nejen na jeho hrudi, ale i na zbytku těla. Na pevném břiše se mu leskly kapičky vody.

Hořela touhou sklouznout pohledem ještě níž, přesvědčená, že ta žhavá touha, která se mu zračí v očích, je patrná i tam.

„Na tom není nic špatného, víš,“ řekl, přistupuje k ní blíž.

„Na čem?“ Její hlas bylo sotva slyšet.

„Na tom, že se díváš.“

„Garthe, prosím, ne.“ Tentokrát prosila pro změnu ona, ale její prosba nebyla vyslyšena, protože se k ní nepřestával přibližovat.

„Já vím, že mě chceš.“

„Ne.“

„Ano. Chceš mě tak, jako já chci tebe. Už od toho dne, kdy jsem tě poprvé políbil.“ „To je bláznivé.“

„Já se zblázním, jestli tě nebudu mít.“ Sklopil zrak. „Podívej se sama.“

Na chvíli ztratila vládu nad svým tělem a sklouzla pohledem dolů, aby ho, opět celá červená, okamžitě s trhnutím zvedla zpátky vzhůru.

„Přesvědčená?“

V těch tmavých, podmanivých očích stále ještě hořel oheň, ale kromě něj se tam teď ob-

A

jevilo ještě něco jiného-výzva. Vyzýval ji, aby popřela, co právě řekl. Nemohla to udělat, a on to věděl.

Kromě toho měl pravdu. Chtěla se s ním milovat, jenom si to do téhle chvíle neuvědomovala.

Její pohled znovu sklouznul, tentokrát úmyslně, k jeho tvrdosti. Nelhal. Chtěl ji, a pořádně. Když konečně zvedla hlavu, dýchala rychle a přerývaně.

„Jsi připravená něco s tím udělat?”

„Garthe...”

„Pojď sem,” řekl chraplavě.

Tiffany se nemohla pohnout. Dokázala jen nehybně stát a naslouchat bubnování deště o okenní tabulky. Zaburácel hrom a po obloze přeběhnul blesk.

Zachvěla se.

„Neboj.” Garth teď stál přímo před ní, ale pořád ještě se jí nedotýkal. „Bouřka brzy přejde.”

„Nebojím se bouřky.” Hlas se jí chvěl.

„Já vím. Cítím se stejně.” Zastrčil jí uvolněný pramínek vlasů za ucho, potom se sklonil a lehce jí přejel po rtech špičkou jazyka.

Ten dotyk byl jako elektrický výboj. Srdce se jí divoce rozbušilo a měla pocit, jako by ji někdo bodnul do slabin. Přitiskla se k němu, aby se nesvezla na podlahu.

Začal ji laskat na krku.

„Líbej mě,” zašeptala toužebně a pootočila se tak, aby mohla vyjít vstříc jeho rtům, které se divoce přisály na její.

Přerušil polibek jen na tak dlouho, aby mohl zašepat: „Máš na sobě moc oblečení.”

Rychle to napravil a v rekordním čase z ní strhal tričko, šortky i spodní prádlo.

Jakmile byla stejně nahá jako on, ustoupil od ní a přejel ji pohledem od hlavy k patě. Prudce se nadechnul. „Jsi ještě krásnější, než jsem si představoval.”

„To říkáš všem svým ženám?”

Jeho oči se vpily do jejích. „Žádné nemám.”

„Já...”

„Ne. Jen si pamatuj, že chci tebe a žádnou jinou. Jen tebe,” zopakoval Garth, vzal do úst její bradavku a začal ji sát.

„Ach, Garthe," Tiffany mu zabořila prsty do vlasů a poddala se pocitům, které jí zmítaly, zvláště poté, co ji vzal za zadeček a přitisknul ji ke své tvrdosti.

„Prosím," šeptala naléhavě. „Teď. Chci tě teď."

Zvednul ji, odnesl ji do ložnice a položil ji na postel.

„Já tě také chci," řekl chraptivě. „Chci tě víc, než jsem kdy chtěl nějakou ženu."

Potom ji políbil, tvrdě a žádostivě. Když polibek skončil, sklonil hlavu a přešel jí jazykem dolů po bříšku a nezastavil se, ani když se dostal ke kudrlinkám v trojúhelníku jejího klína.

Se zasténáním sevřela v dlaních jeho hlavu a poddala se vlnám rozkoše, které útočily na její tělo. „Dost!" zvolala nakonec, a přitáhla ho k sobě.

Místo aby přikryl její tělo svým, skulil se z postele, otočil se a jemně ji stáhl na kraj matrace, kde jí roztáhnul nohy.

Překvapeně vykulila oči.

„Co...?"

„Jen klid. Chci se na tebe dívat. Chci vidět tvůj výraz."

„Garthe, prosím!" zalkala, rozdrážděná jeho provokativními slovy.

Aniž by z ní spustil zrak, sklonil se a jediným mocným pohybem proniknul svým tvrdým nástrojem mezi její vlhké závojíčky.

„Aaach," zalapala po dechu. Cítila, jak se v ní pohybuje - dovnitř a ven, pomalu, potom rychleji. „Přestaň mě mučit!"

Jako kdyby vycítil, že je připravená, přikryl obě její řadra svými velkýma rukama a prudce zvýšil tempo.

Teprve když oba současně vykřikli, zhroutil se na ni. Pořád ještě v ní, přetočil je na bok, aby na sebe dobře viděli.

„Neublížil jsem ti?" zeptal se, když se jejich dech poněkud zklidnil.

„Ne."

„Bál jsem se, že ano."

„Proč."

„Bylas... jsi tak malá." „A ty tak velký."

Uchechtnul se a odhrnul jí vlhké vlasy z čela. „V každém případě to bylo dokonalé. Tvoje tělo je dokonalé."

„Tvoje také."

„Mělas hodně mužů?"

Nevěděla, proč mu odpověděla na tak osobní otázku, ale udělala to.

„Měla jsem jenom dvě známosti. Ani jedna netrvala dlouho, i když podruhé jsem se málem vdala."

„Proč z toho sešlo?"

„Byl to opilec, ale dobře to tajil."

„Zjevně ani jeden z nich nevěděl, jaký poklad má."

„To je od tebe hezké, že to říkáš." „Myslím to vážně." „A co ty?"

„Řekněme, že jsem už pár žen poznal, a nechme to tak."

Než mohla začít protestovat, políbil ji a ona si uvědomila, že je zase tvrdý.

„Nemůžu se tě nabažít."

„Já si nestěžuju," zašeptala, když se otočil na záda a stáhnul ji na sebe.

„Teď je řada na tobě."

„Mmm... kolik je hodin?"

Tiffany otevřela oči, posadila se na posteli, spatřila rozespaleho Gartha a najednou jí došlo, co se stalo. A nelitovala toho. Líbila se jí každá udýchaná chvilka, kdy byl v ní a pořád a pořád ji přiváděl k vrcholu, dokud nebyla úplně vyčerpaná.

„Na druhou stranu, co na tom záleží, kolik je hodin?"

Přitáhnul ji k sobě a hlasitě ji políbil. „Dobré jitro."

„Dobré jitro," odpověděla a přitulila se k němu.

„Je pro tebe opravdu dobré?" Tiffany přikývla.

„To nejlepší." „V tom případě jsme na tom oba stejně." Chvilí oba mlčeli.

Nakonec ji Garth vyzval: „Tak mi pověz, proč chceš mít svůj vlastní obchod." „Mám ráda pěkné věci."

Podepřel si hlavu rukou a zadíval se na ni.

„A to je jediný důvod?"

„Ne, ale ten nejdůležitější."

„Takže věci jsou pro tebe důležité?"

Tiffany dávala pozor, jestli v jeho hlase neuslyší kritiku, ale žádnou neobjevila. „To si piš, že jsou."

Usmál se. „Zdá se, že jsem se dotknul tvého bolavého místa."

„Mého ne, ale babiččina."

„Co ta s tím má společného?"

„Vlastně všechno." Tentokrát se Tiffany zasněně usmála. „Ujala se mě poté, co mí rodiče zahynuli při požáru."

„To je mi líto. Kdes tehdy byla?"

„U Mimi - tak jsem jí říkala." Tiffany se odmlčela a zhluboka se nadechla. Vyvolávat tyhle vzpomínky bylo jako strhávat strup ze staré rány.

„Takže už je po smrti?"

„Ano, a pořád mi chybí, i když neměla nic, co by mi mohla dát, jen spoustu lásky. Po rodičích mi toho také mnoho nezbylo. Můj otec byl tesař a opilec. Maminka byla žena v domácnosti, která neuměla nic jiného, než se starat o rodinu. A Mimi příliš sužovala artritida."

„Jak jste to zvládaly finančně?"

„Žily jsme z Miminy penze. A já jsem po škole chodívala domů a za peníze jsem žehlila lidem šaty."

„To asi nebyl zrovna lehký život," řekl jemně.

Tiffany pokrčila rameny. „Nebylo to tak hrozné, ale když jsem se dotýkala všech těch krásných věcí, přísahala jsem si, že jednoho dne budu mít svoje vlastní."

Pohládl ji po tváři.

„V tom asi nefiguruju, co?" „Chtěl bys snad?"

Vzduch v místnosti náhle zhoustnul napětím.

„Ne," řekl a uhnul očima.

Tiffany ignorovala bolest, která zasáhla její srdce. Co čekala? Jejich společná noc byla sexuálním dobrodružstvím, ničím jiným, rozhodně ne závazkem na celý život. Přesto byla jeho odpovědí zklamaná a nenáviděla se za to.

„A co ty?" zeptala se, rozhodnutá nedat na sobě svou bolest znát.

„Já co?"

„Máš rodinu?"

Zaváhal, ale nakonec řekl: „Když mi bylo deset let, můj otec zahynul při automobilové nehodě. Maminka se o dva roky později znovu vdala."

„Jak vycházíš s nevlastním otcem?"

„Výborně. Je to milý člověk."

„A čím se živíš?"

„Vadilo by ti, kdybychom tuhle debatu odložili?"

Tiffany jeho odmítnutí tak zaskočilo, že se nezmohla na žádnou reakci. Dokázala jen naprázdno otevřít a zase zavřít ústa. Přemítala, jak hloupě při tom musí vypadat.

„Slibuju, že ti to povím později." Usmál se, políbil ji na špičku nosu, pak ji vzal za ruce. „Pojď, jdeme se osprchovat."

Když se na ni takhle usmíval, dokázala by mu odpustit cokoli.

Později, poté, co jeden druhého umyli a pomilovali se pod tekoucí vodou, Tiffany vyšla ze sprchy a nechala ho tam samotného, aby se opláchnul.

Když si k tomu začal zpívat, usmála se a zahlaholila na něj: „Tak teď už aspoň vím, že nejsi hudebník."

Vykouknul zpoza závěsu. „Chceš říct, že neumím zpívat?"

„Správně. Spíš se mi zdálo, že tě něco bolí."

„No počkej, za to mi zaplatíš."

„To doufám."

Uchechtnul se, zmizel zpátky za závěsem a dal se znovu do koncertování.

Tiffany obrátila oči v sloup, vydala se do ložnice, kde si oblékla tričko a šortky a právě byla na půli cesty do kuchyně, když zaslechla zaklepání na dveře.

Zamračeně se zastavila. Měla by jít otevřít? Nebyla tu přece doma. Po chvíli dospěla k závěru, že na tom nesejde, přistoupila ke dveřím a otevřela je.

Na zápraží stála jedna z nejkrásnějších žen, které kdy Tiffany viděla. Byla vysoká a štíhlá, měla černé vlasy, které jí spadaly na ramena zakrytá dobře padnoucím oblekem.

Nejnápadnější na ní však byla její výrazná tvář. Snad celou věčnost na ni Tiffany šokované zírala, neschopná slova.

Tmavovlasá kráska si mezitím Tiffany prohlížela od hlavy k patě, jako by nebyla o nic důležitější než smítko na rukávě. „Kdo k čertu jste?“ zeptala se panovačně.

„Na totéž bych se mohla zeptat já vás,“ opáčila Tiffany chladně.

Žena se na Tiffany zlomyslně usmála. „Klidně. Jsem Darlene Dixonová, Garthova žena.“

DESATA KAPITOLA

Milování dělalo divy s jeho duší i tělem. Garth si nevzpomínal, kdy se naposledy cítil lépe.

Na jednu stranu chtěl být ze sprchy co nejdřív venku, na druhou stranu ne. Voda dopadající na jeho tělo na něj působila jako akupunktura - horké jehly zabodávající se do jeho kůže, přeměňující bolest v rozkoš.

Ale i když to bylo příjemné, po sprše na něj čekalo něco ještě lepšího - Tiffany. S úsměvem zakrákoral dalších pár tónů známé písně. Na chvíli se odmlčel. Napůl očekával, že zpoza závěsu vykoukne Tiffany, aby se znovu zasmála jeho hudebnímu hluchu.

Když se neobjevila, dal se znovu do zpěvu, v myšlenkách stále u jejich milování a jeho dohry. Netušila, že se v noci probudil a pozoroval ji, jak spí.

Opájel se krásou jejích hustých řas, jejími mírně pootevřenými rty, medově zbarvenými vlasy rozprostřenými po polštáři a rytmickými pohyby jejích nahých nader.

Sledovat ji ho samozřejmě zase jenom vzrušilo. Ale nechtěl ji budit. Pouhý pohled na ni mu působil takovou rozkoš, jakou nikdy předtím nezažil.

Potom, když se probudila, poznal další nový pocit, jenže, tenhle nový pocit ho děsil. Viděl, jak se jí v očích zablesklo něco podivného, zranitelná smyslnost, která ho podezřele silně vzala u srdce.

Nechtěl cítit nic takového, ani tehdy, ani nyní. Byla skvělá v posteli; její nesmělost byla osvěžující. Vlastně nikdy nepoznal lepší milování. Přesto se k sobě nehodili. Jemu například ani za mák nezáleželo na penězích. On toužil jen po dobrodružství spojeném s jejich vyděláváním, nikoli po nich samotných. Tiffany na druhou stranu peníze milovala, stejně jako jeho bývalá žena. Tiffany se tím sice alespoň netajila, přesto však nehodlal zopakovat stejnou chybu podruhé.

Zároveň ale věděl, že se s Tiffany nemůže *nestýkat*, bez ohledu na její materialistické založení. Momentálně byla nejlepším lékem, který měl.

S tím Garth vypnul sprchu a vyšel ven. Zaposlouchal se, jestli neuslyší z kuchyně nějaké zvuky, začíchal, zda neucítí kávu. Nic.

Ovinul si kolem pasu ručník a vydal se přes obývací pokoj do kuchyně. Až tam však nedošel.

„Byla v posteli tak dobrá jako já?“

Ztuhnul. Měl pocit, jako by mu někdo zabodnul nůž mezi žebra. Nevěřícíně pohlédl na elegantně oblečenou ženu rozvalující se na jednom z křesel.

Po chvíli se mu vrátil hlas. „Co tu k čertu děláš?“

„Je mi líto, drahoušku,“ řekla konejšivě, „ale takhle se s vlastní ženou nemluví.“

„Bývalou,“ opravil ji Garth jedovatě.

Darlene pokrčila rameny. „Pouhá technická záležitost.“

Tiffany! Kde byla? Pojal neblahé tušení. Věděl, kde je. Odešla.

„Vím, na co myslíš. Nikdy jsi přede mnou nedokázal nic skrývat. A máš pravdu, tvá přítelkyně utekla jako vyděšená kočka.“

„Cos jí sakra řekla?"

Darlene si vytáhla ze své drahé kabelky, koupené za jeho peníze, cigaretu a zapálila si ji-

„Zhasni to."

Zase jen pokrčila rameny, poklepala na konec cigarety dlouhým nehtem nalakovaným na rudo, pak cigaretu uhasila. Nikdy tuhle ženu neuhodil, ani během těch nejhorších hádek. Přesto teď cítil, že by jí dokázal ublížit a nemrknout při tom okem.

Z toho pomyšlení se mu dělalo nanic.

„Cos jí řekla?" zopakoval.

Darlene zjevně vycítila v jeho hlase chladnou ocel. Pobledla a v očích se jí objevil záblesk strachu. Když ale promluvila, za jejími slovy bylo stále slyšet vzdor. „Řekla jsem jí, že jsem tvoje žena."

„Ty mrcho."

Darlene se zasmála. „Miluješ ji?"

Ušklíbnul se. „Vidím, že ses nezměnila. Pořád jsi krásná, chamtivá a bez duše."

Darlene znovu přešla ke konejšivému tónu. „Nepřijela jsem s tebou bojovat."

„Vím, proč jsi přijela. Pro peníze. Chceš víc peněz."

Sklouzla pohledem po jeho polonahém těle a polkla. „Věřil bys, kdybych ti řekla, že jsem se na tebe přijela podívat? Že tě pořád chci?"

„Lidé v pekle také chtějí ledovou vodu a nikdy ji nedostanou."

Darlene vyskočila z křesla a probodla ho zuřivým pohledem. Na tvářích se jí udělaly dvě rudé skvrny.

„Dostalas svou šanci a zmařilas ji. Je po všem, Darlene. Budeš to muset přijmout, protože já už mám tvých her dost. To, že ses tu objevila, je poslední kapka, díky které pohár mé trpělivosti přetekl. Pokud nedokážeš zvládat svůj život, vezmi si nějaké z těch peněz, které ze mě taháš, a dojdi si ke cvokaři."

„Jak se opovažuješ se mnou takhle mluvit!"

„Nech toho," řekl znuděně. „Tuhle desku jsme už hráli tolikrát, že praskla."

Ta deska ve skutečnosti praskla už s tím kňučením a škemráním a nekonečnými telefonáty, kterými ho obtěžovala poté, co jí řekl, aby si sbalila své věci a vypadla, když ji přistihnul v posteli s jiným mužem.

V té době si Garth uvědomil, že si vzal ženu - posedlou penězi, kterou zajímalo jen jeho bohatství, ne on sám. Svým přístupem v něm zabila něco životně důležitého - jeho důvěru.

Od manželství očekával všechny ty nádherné staromódní věci jako lásku, upřímnost, čestnost a dokonce děti.

Žádný z jeho snů se ani vzdáleně nesplnil. Nakonec se naučil žít s krutou pravdou, že jeho manželství bylo největší chybou jeho života. S čím se ale žít nenaučil, to byla její neochota nechat ho jít.

Ty telefonáty neměly konce. Pokaždé ho zapřísahala, aby ji přijal zpátky. Když to nepomáhalo, začala na něj chrlit urážky, následované dalšími prosbami.

Když přestal zvedat telefony, rozhodla se za ním chodit. Teprve poté, co mu selhalo srdce, ho nechala na pokoji.

Její příjezd sem mu dokázal, že neudělal chybu. Nic k ní necítil. Vůbec se mu nezdálo, že někdy mohla být součástí jeho života. Klidně se mohla nastěhovat do sousedního domu a chodit po dvoře nahá a s ním by to nic neudělalo. Garth si náhle vzpomněl na Tiffany a v duchu zaklel. Co si asi musí myslet? Tím se teď ale nemohl zabývat, nejdřív se potřeboval zbavit Darlene, tentokrát nadobro. To bylo nejdůležitější.

„Vlastně jsem ti přijela říct, že se budu vdávat," přerušila dlouhotrvající trapné ticho.

Jeho prvotní reakcí byl šok, který vzápětí vystřídala chuť rozesmát se. Bůh ho zjevně neopustil.

Potlačil touhu prohlásit, jak moc lituje toho chudáka, který si ji bere, a s falešnou upřímností řekl: „Přeju ti hodně štěstí.“

Neuniklo jí, jak chladně a bez zájmu to řekl. Zdálo se, že se celá zmenšila a splaskla. V očích se jí zaleskly slzy, jediné upřímné slzy, které v nich kdy viděl.

„Sbohem, Garthe, už tě nebudu obtěžovat.“

Když za ní zapadly dveře, chytil se za srdce, ne bolestí ale nadšením. Konečně volný, pomyslel si, přešel k oknu a díval se za ní, dokud její mercedes nezmizel z dohledu.

Najednou se potřeboval napít, nejenom proto, aby oslavil svou svobodu, ale také aby získal odvalu vydat se za Tiffany.

Pozvednul láhev a zjistil, že se mu třesou ruce, jindy pevné jako skála. Nakonec si přece jen dokázal nalít a pořádně si přihnout.

Nalil si ještě jednou a vyprázdnil sklenku do dna. Alespoň že už přestalo pršet, to bylo dobré znamení. S úsměvem se vydal do ložnice, kde se oblékl.

Tiffany pochopí, co se stalo, až jí to všechno vysvětlí. Nejdřív jí ale dá čas, aby trochu vychladla. Potom se za ní vydá. Všechno bude v pořádku.

Mezitím si uklidí srub. S pohvizdováním se vydal zpátky do kuchyně a chopil se smetáku.

Ženatý!

Tiffany si už v duchu naplánovala nespočet způsobů, jak Gartha zabít. Smutné bylo, že žádný z nich nemohla zrealizovat, protože už Gartha Dixona nikdy nechtěla vidět.

To ji však ani v nejmenším neuklidňovalo. Milovala se s ženatým mužem, mužem, který nepoužil žádnou ochranu. Bože! Za třicet let svého života už udělala spoustu hloupostí, ale tahle patřila k těm největším.

Co když byla těhotná?

Ne! Na to si nemohla dovolit myslet. Potřebovala si zachovat zdravý rozum a dát se dohromady. Co bylo, bylo, nemohla to změnit. Přesto se nedokázala přestat obviňovat.

Byly to dvě hodiny, co se milovala s Garthem, co mu plně odevzdala své tělo. Tiffany se zatočila hlava. Musela se chytit kuchyňského stolu a počkat, až se místnost znovu uklidní.

Z pomyšlení, že by se tak jako jí dotýkal i jiné ženy, se jí dělalo špatně. Ale věděla, že to je pravda. Dotýkal se tak své *manželky*. Tiffany se udělalo špatně od žaludku a musela začít zhluboka dýchat, aby nevyzvrátila kávu, kterou právě vypila.

Proč ji to překvapilo? Měla vědět, že někdo jako Garth Dixon neuniknul manželství. Mělo ji to napadnout hned, když se jí odmítl svěřit, co dělá.

Byla hloupá. Ale když ho viděla nahého, opustil ji všechnen rozum. Záleželo jen na tom, aby ji miloval. Nikdy nepoznala takový mocný žár, nikdy v životě po žádném muži tolik netoužila. Když tak zjevně její pocity opětoval, nedokázala odolat.

Takže co teď? ptala se sama sebe. Nemohla zůstat v tomhle bludném kruhu, pořád si v duchu přehrávat totéž. Možná by si měla zajet pro Taylor. S holčičkou v domě by byla nucena soustředit se na někoho jiného než na sebe.

Kromě toho se jí stýskalo. Díky bohu, že se děšť nevrátil, protože to by jen dodalo její ponuré náladě. Tiffany se zahleděla z okna do dále, směrem k horám. Hledala útěchu, která nikdy nemohla přijít.

Zatraceně, cítila takovou bolest.

Když zazvonil telefon, vyděšeně se jí sevřelo srdce. Co když to je Garth? Sni dál, ušklíbla se. On nezavolá. Ale co když ano? Muži, kteří podvádějí své ženy, v sobě mívají více nestydatosti než tvrdohlavý mezek.

Na druhou stranu doufala, že to Garth je. Moc ráda by mu dala alespoň slovně co proto. Sice by to nic

nezměnilo, ale aspoň by se cítila lépe, což by byl dobrý začátek procesu uzdravení.

Když však zvedla sluchátko, zjistila, že na druhém konci drátu je její bývalá šéfová, Házal. To byl také šok, i když úplně jiného druhu.

„Volám ve špatnou dobu?“

Tiffany potlačila povzdech. „Ne, vlastně je to dobrá doba.“ Pokud někdy potřebovala rozptýlení, bylo to teď. I když to bylo od té pekelné čarodějnice.

„To jsem ráda, protože si toho musíme hodně říct.“

Tiffany zvedla obočí. Nemohla uvěřit vlastním uším. Nevěděla, kdy si měly *vůbec* co říct, natož aby toho bylo hodně.

„Jak jste mě našla?“

Házal se uchechtla. „Však mě znáte. Jsem neúnavná.“

To byla pravda. „O co jde?“

„Jak dlouho tam ještě hodláte zůstat?“

„Co na tom záleží? Našla jste něco dalšího, z čeho byste mě mohla obvinít?“

„Ne, vůbec ne.“

„Házal, běžte k věci, ano? Víím, že jsme se spolu nerozešly zrovna přátelsky.“

Přestože její bývalá šéfová neodpověděla podobně neomaleně, Tiffany věděla, že by to určitě ráda udělala. To byl také jeden z důvodů, proč spolu nemohly pracovat; příliš se podobaly jedna druhé.

„To nepopírám, jen...“

„Jen co?“ naléhala Tiffany, když kvůli ničemu jinému tak proto, aby ukončila tuhle konverzaci, která zjevně nikam nevedla.

„Odcházím a doporučila jsem vás na své místo.“ Házal se odmlčela. „Máte o něj zájem?“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

„Jak ti je?"

Tiffany se přinutila k úsměvu. „Na to se mám ptát já tebe. Ty ležíš v posteli, ne já."

Bridget se zamračila. „No, promiň, že to říkám, ale myslím si, že ty bys měla být v té vedlejší."

„To vypadám tak špatně?"

„Ještě hůř."

Obě se zachichotaly; Tiffany věděla, že jí neplánovaná návštěva přítelkyně pomůže přijít na jiné myšlenky.

Bridget dnes vypadala lépe, zdálo se, že je na cestě k plnému uzdravení. Tiffany byla ráda nejen za ni, ale i kvůli sobě. Čím dříve se dostane z Penningtonu a pryč od Gartha, tím dříve se na sebe zase bude moci podívat do zrcadla. Možná.

„Vážně, co se děje?" zeptala se Bridget.

„Kde je Jeremiáš?"

„Ne, to ne. Nesnaž se uhýbat."

„Já jsem se nesnažila uhýbat, opravdu. Chtěla jsem ho jenom pozdravit, když už jsem tady."

„To klidně můžeš. Šel někam na hamburger. Měl by se co nevidět vrátit." Tiffany pohlédla na hodinky.

„Bože, to už je

hodin. Obvykle mi žaludek sám řekne, kdy je čas k obědu."

„Něco tě zjevně připravilo o chuť k jídlu. Takže to vyklop. Co se děje?" Bridget se usmála. „Tvůj stav určitě nezpůsobila Taylořina nepřítomnost."

„Věř tomu nebo ne, chybí mi. Ten dům je bez ní jako hrobka."

„Srší z ní energie, to máš pravdu." Bridget se na ni pozorně zadívala. „Takže?"

Tiffany jí věnovala rozmrzelý pohled. „Bože, ty jsi dotěrná. Vidím, že jsi pořád ještě nevyšla ze soudního tréninku."

Bridget se znovu usmála.

„Jeremiáš to také říká. Ale sám je úplně stejný Tvrdohlavý jako mezek. Snažila jsem se ho přesvědčit, aby alespoň na pár hodin zajel domů, ale on odmítá." Bridget obrátila oči v sloup. „Ti chlapi!"

To máš pravdu, myslela si Tiffany mdle. „Jen nech na hlavě," řekla. „Měla bys být ráda, že tu chce být s tebou. Většina mužů by odtud při první příležitosti utekla. Máš štěstí, tak si važ svého požehnání."

„Ty ses tedy rozjela. Řekneš mi už konečně, co se děje? Snažíš se najít odvahu, jak mi oznámit, že potřebuješ odjet? To tě trápí?"

„Ano i ne."

„Dokonale chápu."

Tiffany se zazubila. „Věděla jsem, že to pochopíš." „Kdybych mohla, nakopla bych tě." „Možná bych to potřebovala." „Jestli mi okamžitě neřekneš, co se děje, tak..."

„Dobře, dobře. Stejně si potřebuju promluvit."

„O čem?" V Bridgetině hlase zaznívalo jednak podezření, jednak zvědavost.

„Za prvé mi volala má bývalá šéfová, Házal."

„Ta čarodějnice? Děláš si legraci?"

„Ne." Tiffany se zazubila. „Odchází a doporučila mě na své místo."

„Co to do ní proboha vjelo?"

„Jediné, co mě napadá, je, že je v tom."

Bridget se zasmála. „No, to občas vyřeší spoustu problémů."

„V mém případě ne," zamumlala Tiffany, aby své poznámky vzápětí zalitovala.

„Cos říkala?"

„Nic. Zapomeň na to."

„Ani nápad." Bridgetin tón nesnesl odmluv. „Už mě nebaví tahat to z tebe jako z chlupaté deky. Zdá se mi, že je v tom také nějaký mužský."

Tiffany zrudla. Nelíbilo se jí, že v ní Bridget umí tak dobře číst. Nebo že by nosila srdce na dlani, takže ho každý mohl vidět? „Vlastně ano."

Bridget popadla čelist. „Ano?"

„Ano," přitakala Tiffany stísněně.

„Ale kdo? Chci říct -" zadrmlila Bridget, potom se začervenala. „Neříkej mi, že ty a..."

„Garth Dixon," dokončila Tiffany za ni.

Bridget zamrkala, jako by tu zprávu nemohla vstřebat. Potom se usmála. „Myslíš tím našeho souseda?"

„Znáš snad nějakého jiného Gartha Dixona?" vyštěkla Tiffany, uvědomujíc si, že ji Bridget schválně provokuje.

Bridget vybuchla smíchy. „Zázraky se pořád dějí."

„To není směšné."

„Milovala ses s mužem, kterému jsi nejdřív vymlátila mozek z hlavy lopatou. Myslím, že to je ohromně veselé."

„Bridget!"

„Dobrá, dobrá. Ale musíš mi prominout, že to nepovažuji za takovou katastrofu. Vlastně si dokonce myslím, že je to skvělé. Koneckonců, jste oba dospělí a svéprávní."

Když Tiffany mlčela, Bridget pokračovala. „Jak jste se..."

„To je dlouhá historie," přerušila ji Tiffany, litujíc, že vůbec otevírala ústa. Bylo to tak ponižující.

Přesto se potřebovala někomu svěřit, minimálně proto, aby si utřídila myšlenky, a na koho jiného by se měla obrátit než na nejlepší přítelkyni?

„Nemám na práci nic jiného než tě vyslechnout," řekla Bridget do prodlužujícího se ticha.

„A co takhle léčení?"

„Léčení budeš potřebovat ty, jestli mi hned neřekneš, co se k čertu děje."

„Dobrá, vyhrálas," řekla Tiffany.

Když přítelkyni dopověděla celý příběh - samozřejmě s výjimkou podrobností o sexu - Bridget seděla nehybně jako socha. Nakonec řekla: „Chceš naznačit..." Zmlkla.

„Jo. Je ženatý. Spala jsem s ženatým mužem."

„No, to neznamená, že je konec světa, víš." „Tobě se to snadno řekne."

„Pokud jste použili ochranu, je to v pořádku."

„Tak kdy už se hodláš vyhrabat z téhle díry?"

Bridget si poposedla výš. „Už se zase snažíš odběhnout od tématu. Ale ani tentokrát se ti to nepodaří."

„Podívej..."

„Použil přece ochranu, nebo ne?" „Ne," řekla Tiffany stísněně a uhnula pohledem.

„Ach, Tiffany!" zaúpěla Bridget.

Tiffany se prudce otočila zpátky k přítelkyni. „Já vím. Hloupé, co?"

„Už se mi to také stalo. Budeš na to prostě muset zapomenout a modlit se, aby ta chyba neměla trvalé následky."

„Kéž by to bylo tak jednoduché."

„Vždyť je. Prostě se vrať do Houstonu a vezmi tu práci. Hned."

„A co Taylor?"

„Jsem si jistá, že Lilah se o ni postará, než mě odtud pustí.“

„Ne, to nejde. Dala jsem ti své slovo, a to také dodržím.“

V místnosti se zase rozhostilo ticho. Po chvíli se Bridget váhavě zeptala: „Říkala jeho... žena něco?“

„Ne. Jen se představila a já jsem odtamtud co nejrychleji vypadla.“

„Takže jsi od té doby s Garthem nemluvila.“

„Ne, a nemám to v úmyslu. Pokud to tedy nebude nutné.“

„Ten bídák.“

Tiffany se nevesele zasmála. „Jsi hodná.“

„Dovedu si představit, jak jsi ho proklínala.“

„Ne, nedovedeš.“

Bridget se usmála. „Hele, tohle není konec světa. Nemá smysl plakat nad rozlitým mlékem. Prostě to považuj za jednu z těch náhodných, bláznivých věcí, které se nám stávají jednou za život, a považuj to za zkušenost.“

„Co má považovat za zkušenost?“

Ani jedna z nich neslyšela Jeremiáše vejít. Jeho usměvavá tvář už neměla ten ustaraný, ztrhaný výraz, jako když ho Tiffany viděla naposledy. I to bylo znamením, že Bridget je na cestě k uzdravení, což poněkud zmírňovalo její vlastní trápení.

„Ale nic. drahoušku,“ zazubila se na něj Bridget. „Jen ženské řeči.“

„Jasně.“ Usmál se na Tiffany. „Tak jak to jde?“

„Báječně,“ zalhala Tiffany.

„To si myslím, zvláště teď, když ses zbavila toho malého tornáda.“

„Abych řekla pravdu, to malé tornádo mi chybí. Je tam bez ní smutno.“

Jeremiáš vzal svou ženu za ruku. „Nám také schází. Ale už to nebude trvat dlouho a vrátíme se domů a budeme znovu šťastná rodina.“

„Až se to stane," řekla Tiffany, „uspořádáme večírek."

„To si piš." Potom Jeremiáš změnil téma a zeptal se: „Tak co, dohlíží Garth na ranč, nebo před tebou v hrůze utekl?" Zazubil se.

Tiffany se také přiměla k úsměvu, zatímco Bridget se zatvářila zděšeně. „Nemusíš se bát. Všechno je v pořádku."

„To jsem rád."

„Asi bych měla jít." Tiffany vrhla na Bridget téměř zoufalý pohled.

Bridget jí naznačila, ať přistoupí k posteli. „Ne, dokud mě ještě jednou neobejmeš."

Tiffany to udělala, potom se napřímila.

„Kvůli mě nechod'," řekl Jeremiáš. „Prostě předstírej, že tu nejsem."

„Myslím, že to nepůjde," řekla Bridget vesele.

„Tak se zatím mějte," rozloučila se Tiffany a odešla.

O chvíli později zachmuřeně zaparkovala před domem. Sotva vešla dovnitř a odložila kabelku na gauč, zazvonil telefon. Váhala, jestli ho má vůbec brát.

Touha vynadat Garthovi už ji opustila. A nechtělo se jí mluvit ani s nikým jiným. Přesto se k telefonu rozběhla a zvedla sluchátko.

„Tiffany?"

Její nejhorší obavy se splnily. „Nemám si s tebou co říct -"

„Nezavěšuj! Prosím."

Nebylo to ani tak to, co Garth řekl, jako spíš způsob, jakým to udělal, co ji přimělo zaváhat. „Ty máš tedy drzost, ty bastarde. Řekni mi jediný dobrý důvod, proč bych ti s tím neměla praštit."

„Taylor."

Tiffany se sevřelo srdce. „Co je s ní? Snad se jí něco nestalo?" „Stalo, ale..."

„Ale co?“ zeptala se téměř neslyšně. „Uklidni se a nech mě to doříct. Měla nehodu. Pořezala se na ruce, ale bude v pořádku.“

„Kde je?“

„V nemocnici. Lilah a já jsme tu s ní.“ „Jedu tam.“

Tiffany zavěsila a rozběhla se ven, zpátky k autu. Teprve na dálnici ji napadlo, jak se do toho vlastně zapletl Garth.

Zatraceně! Jako by nestačilo, že se něco stalo Taylor, ještě se bude muset tak brzy setkat s Garthem.

„Ty jsi ale statečná holka, víš to?“

Přes Garthovo ujištění se Taylor lehce zachvěl spodní ret. „Bolí to.“

„Samozřejmě, že to bolí,“ řekla Lilah a vzala Taylor za ruku.

Tiffany si uvědomila, že o ní nevědí. Závěs do Taylorčina koutku pohotovostního pokoje byl odhrnutý Tiffany stála na prahu a rychle zvažovala situaci. Holčička seděla na lůžku, na tvářích stopy po zaschlých slzách, Lilah na jedné straně, Garth na druhé.

Tiffany se pokusila přimět svoje oči, aby se soustředily pouze na Lilah a Taylor, ale nedařilo se jí to. Její pohled neomylně skončil u Gartha. Jako obvykle měl na sobě seprané džíny, poněkud volné na bocích a stehnech, kožený pásek a modrou košili s krátkými rukávy, které odhalovaly jeho opálenou pokožku.

Nebyl to jeho vzhled, i když vypadal sexy jako vždycky, ale způsob, jakým se díval na Taylor, ten něžný výraz v jeho očích, který ji dočista přimrazil k zemi.

Taylor to také zjevně vycítila, protože ke Garthovi vztáhla ruce a řekla: „Vezmi mě do náručí, třeba to pak nebude bolet tolik.“

Tiffany vstoupily do očí slzy a chtělo se jí na Taylor zavolat, že ji podrží *ona*, ale slzy jí sevřely krk tak, že sebe nevydala ani hlásku.

„Co kdybych si sednul na postel vedle tebe a jenom tě objal?“ Dřív, než Taylor mohla odpovědět, Garth to prostě udělal. „Panu doktorovi by se možná nelíbilo, kdybys vstala z postele.“

Taylor se uvelebila na jeho hrudi a zdálo se, že je dokonale spokojená.

Jak plný protikladů tenhle muž je, myslela si Tiffany. Nikdy v životě by ji nenapadlo, že by mohl mít rád děti. Ale co ona věděla, možná, že měl i nějaké vlastní.

Koneckonců, *byl* přece ženatý. Ucítila další bodnutí bolesti.

„Tiffany!“ zvolala Lilah. „Jak dlouho už tam stojíš?“

„Moc dlouho ne. Co se stalo?“ Tiffany pohlédla na Taylor.

„Krájely jsme s tetou Lilah hrušky a mně sjel nůž,“ řekla Taylor a znovu se jí zachvěl spodní ret.

Tiffany přistoupila k posteli. Garth vstal a ona si sedla na jeho místo. Dávala si přitom dobrý pozor, aby se na něj nepodívala. Přesto na sobě cítila jeho pohled.

„Je mi to moc líto.“

„Mně taky,“ řekla Taylor.

Tiffany holčičku objala, prozkoumala její zavázaný ukazováček, potom pohlédla na Lilah. „Je všechno v pořádku?“

„Už ano,“ řekla Lilah poněkud nejistě. „Díky Garthovi.“

„Ach?“ řekla Tiffany. „A jak se k tomu... Garth dostal?“

„Byl jsem u tebe,“ ozval se zpoza jejích zad, „a slyšel jsem zvonit telefon. Tak jsem ho zvednul.“

„Aha,“ odušila Tiffany, aniž by se k němu otočila. „A kdy ji budu moci odvézt domů?“

„Právě jí dali protitetanovou injekci," řekla Lilah. „Čekáme, abychom se ujistili, že na ni nebude mít alergickou reakci. Potom bude moci jít." Odmlčela se. „Ráda bych ji odvezla zpátky k sobě, pokud vám to nevadí."

Tiffany se zamračeně otočila k Taylor. „To záleží na tobě, drobku."

„Já myslím, že bych měla zůstat s tetou Lilah, protože moje kamarádka od vedle bude zítra pořádát oslavu narozenin."

„Tak dobře, broučku." Tiffany holčičku pohladila po tváři. „Já..."

K dokončení věty se nedostala, protože do místnosti vešel vysoký, šedovlasý muž, který s úsměvem přistoupil k holčičce.

„No, mladá dámo, zdá se, že jsi v pořádku. Tvoje rodina si tě může odvézt domů." Otočil se k Lilah. „Chci, aby za pár dní přišla na kontrolu."

„Zavezu ji sem."

„Tak jdeme, drobku," řekl Garth, a zvedl ji do náručí.

O chvíli později Tiffany přihlížela, jak Lilah nastupuje do auta a Garth usazuje Taylor vedle ní. Rozloučila se s nimi a okamžitě zamířila ke svému autu, aniž by jakkoli reagovala na Garthovu přítomnost.

„Tiffany, počkej."

Proti své vlastní vůli zůstala stát a dokonce se otočila.

„Musíme si promluvit," řekl, na tváři téměř prosebný výraz. „Nemyslím." „Já ano. Vysvětlím ti to." „To bych chtěla vidět."

Ignoroval její hořkost a řekl: „Ale ne tady."

„Šetři si dech. Jestli máš někomu něco vysvětlovat, pak své ženě. Nemyslíš?"

„Zatraceně," vyštěknul a přelétnul pohledem ostatní lidi na rušném parkovišti. Potom ztišil hlas a pokračoval: „Ona není..."

„Přestaň! Mě to nezajímá."

Z tváře se mu vytratila všechna barva, a když se k němu Tiffany otáčela zády, viděla, jak se jeho ústa zavřela naprázdno. Neunikl jí ale ani výraz jeho očí. Navzdory žhavému, pražícímu slunci jí po zádech přeběhl mráz.

Něco jí říkalo, že o něm ještě uslyší.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

„Co takhle ještě trochu kávy?"

Tiffany Irmě s úsměvem podala svůj šálek. „Díky, ale nemusíte se věnovat jen mně, víte."

„Proč ne? Momentálně tu jste sama."

„Jenom proto, že je tak brzy ráno." Tiffany usrkla trochu horké tekutiny a pohlédla na hodinky. „Nemůžu uvěřit, že jsem vstala se svítáním."

Irma se usmála. „Jsem ráda, že jste to udělala. Těší mě, když se tu mí mimořádní přátelé zastavují předtím, než začne všechen ten shon."

Tiffany se natáhla a stiskla její ruku. „S vámi se každý cítí mimořádný, dokonce i někdo úplně cizí jako já."

„Nesmysl. Vy nejste cizí. Vlastně mám pocit, že jsem nikdy nepotkala nikoho cizího."

Tiffany se zasmála, potom zmlkla.

Irma se na ni pozorně zadívala. „Něco vás trápí, že?"

„Jak to víte?"

„Jsem stará dáma, která už v životě něco viděla. Kromě toho je zjevné, že jste nespala. Máte oči úplně opuchlé." Irma zjemnila svou upřímnost soucitným pohledem.

Tiffany si povzdechla. „Máte pravdu. Nespala jsem."

„Je to kvůli Taylor a té nehodě?"

„Určitě to na tom má svůj podíl, i když už je teď v pořádku."

„Tak se chystáte domů? Je to ono?"

„Ano i ne." Tiffany jí věnovala unavený úsměv. „Právě jsem dostala opravdu dobrou nabídku na práci. Sice to není nic, co bych chtěla dělat trvale," dodala, „ale přesto si nemohu dovolit nevěnovat tomu trochu pozornosti."

„A udělala jste to?"

„Ne."

Irma se uchechtla. „Pak to zřejmě zas až tak moc nechcete."

„Nejsem si jistá, jestli vím, co chci."

„Mohlo by to mít něco společného s Garthem Dixonem?"

Irmina tichá otázka přišla z čistého nebe a zasáhla Tiffany jako úder do zátylku. Kdyby neseděla, asi by se jí podlomily nohy.

„Jak jste na to proboha přišla?"

Irma se opět uchechtla. „Možná jsem stará, dítě, ale nejsem slepá."

„O čem to mluvíte?" Tiffany se snažila tvářit netečně, ale věděla, že se jí to nedaří. Nikdy neuměla skrývat své city. Pokud měla radost, věděli to všichni, a když byla nešťastná, věděli to také.

„Nezapomínejte, že jsem viděla, jak jste se tady na sebe tenkrát dívali."

„To je nesmysl," řekla Tiffany, celá rudá.

„Vážně? Já bych neřekla."

Tiffany se odvrátila, zděšená, že její tajemství zjevně vůbec žádným tajemstvím není. Měla by si dávat pozor, jinak to za chvíli bude vědět celý svět.

„Viděla jste ho od té doby, co se Taylor pořezala na ruce?"

Tiffany zvedla obočí. „Jak víte, že u toho byl?"

„V tomhle městě, zlato, se nic neutají."

„To je mi tak cizí, že to asi nemohu pochopit. V Houstonu neznáte ani vlastní sousedy.”

„No, život na malém městě má určitě své zápory.” Irma se odmlčela a usrkla kávy. „Ale má i své klady - sousedům na sousedech záleží.” Znovu se odmlčela. „A já jsem Gartha neviděla už několik dní.”

„No a?” opáčila Tiffany, snažíc se, aby to znělo co nejlhostejněji. Ztraceně, nechtěla na Gartha myslet, ani se o něm bavit. Přesto musela dělat obojí, zvlášť když Irma do toho vosího hnízda neustále strkala nos.

Měla přijmout Bridgetinu nabídku a nechat Taylor u Lilah. Měla se vrátit do Houstonu, kam patřila. Měla krátkodobě vzít tu práci, což by bylo jediné rozumné a smysluplné.

Tak proč to k čertu neudělala? Proč byla pořád tady, v tomhle městě, a bavila se o muži, který z ní udělal hlupáka?

Přesto ještě nebylo vše ztraceno. Byla hrdá na to, jak zvládla tu situaci na pohotovosti. Nebylo to snadné. Vlastně to bylo příšerné, protože bez ohledu na jeho zradu ji stále přitahoval. Stačilo, aby se ocitnul v její blízkosti, a její tělo znovu zachvátily plameny vášně.

Čas a vzdálenost vše vyřeší. Jen ať si užije svou ženu.

„Tiffany, jste v pořádku?” ozvala se Irma.

„Jsem,” zalhala a přinutila se k úsměvu.

„Podívejte, nevím, co se mezi vámi děje, a nechci to vědět - pokud si to nepřejete vy. Přesto mám ale o Gartha strach, zvlášť proto, že za mnou nikdy nezapomněl přijet.” Promnula si kořen nosu, jako by zaháněla bolest hlavy. „To není dobré znamení, vzhledem k tomu jeho špatnému srdci. Je v tom srubu tak sám.”

Tiffany si znechuceně odfrkla. „To se mýlíte.”

„Co tím myslíte?" „Není sám. Nebo alespoň nebyl." „Chcete říct, že tam je někdo s ním?" „Jo, jeho žena."

Irma zamrkala. „Cože? Chcete říct, že ta krásná, tmavovlasá dáma je jeho žena?"

„Ano. Jak ale víte, jak vypadá?"

„Cestou z města se tu zastavila pro benzín." Irma se usmála. „A řekla bych, že rozhodně nebyla šťastná, pokud mohu soudit podle toho jejího zamračeného výrazu. Takže jestli je Garth její manžel, pak se do ráje asi vloudil had."

Když Tiffany slyšela, že jeho žena opustila srub, zrychlil se jí dech a chvíli to trvalo, než se zase vrátil k normálu. „Na tom nezáleží. Je mi to jedno."

„V tom případě vám jistě nebude vadit, když mi prokážete laskavost a zajedete ho zkontrolovat."

„Já..."

„A když už tam budete, dejte mu tenhle bochník domácího chleba." Irma vstala a přešla k pultu, odkud vytáhla balíček. „Je ze sladkých brambor - jeho oblíbený."

„Neřekla jsem, že to udělám."

„A uděláte, prosím?" zeptala se Irma.

„Ne," odpověděla, jen proto, aby vzápětí zamumlala: „Ano."

„Tak co, drahoušku?" zeptala se Irma klidným hlasem, jako by nešlo o víc než o běžnou konverzaci.

Tiffany nemohla uvěřit, že Irmu nechala, aby s ní takhle manipulovala. Přesto konečné slovo ještě nepadlo. Pořád ještě mohla změnit názor a necítila by se ani trochu provinile.

To *on* by se měl cítit provinile. Ten bídák byl ženatý a neřekl jí to.

„Já nevím," řekla nakonec stísněně.

Irma se neurazila. „No tak, vezměte si ten chleba. Pokud se rozhodnete, že mu ho nezavezete, pochopím to." Odmlčela se a mrkla na ni. „Sníte ho

sama. Budete si myslet, že jste umřela a dostala se do nebe. Slibuju."

Tiffany se nedokázala ubránit úsměvu. Usmívala se, ještě když došla na ranč. Ale ne dlouho. K čertu s Irmou, že se zmínila o Garthovi a ještě navíc naznačila, že by se mu mohlo stát něco hrozného.

Ona za něj nebyla zodpovědná. Tiffany sklouzla pohledem k bochníku chleba na stole, potom se odvrátila, pak na něj znovu pohlédla.

Měla by mu ho odvézt? Jako laskavost Irmě?

Sluneční paprsky, které se mu opíraly do zad, měly blahodárný účinek na celé jeho tělo. Škoda, že stejně nepůsobily i na jeho mysl. Ta byla pořád ještě ve stavu naprosté zuřivosti.

A všechno to byla její vina. Tiffany ho nějak dokázala úplně zbláznit. Od té doby, co ji poznal, se mu v hlavě nezrodila jediná rozumná myšlenka. Když ho uhodila tou lopatou, musel se mu poplést mozek. To bylo jediné logické vysvětlení pro to, co právě udělal.

Než se vydal do sadu, hovořil s Jeremiášem v nemocnici a následně s prodejcem dobytka, kterého mu Jeremiáš doporučil. Rozhodnul se totiž investovat do pár kusů dobytka.

Ted, zatímco vytrhával plevel kolem jednoho ze stromů, se nemohl ubránit úsměvu. Kdyby ho viděl někdo z jeho spolupracovníků, neuvěřil by tomu. Ani on sám tomu nemohl uvěřit. Sakra, byl obchodník, ne farmář. To Tiffany mu zasela tohle sémě do hlavy, ten den, co společně osvobodili to tele.

Od té doby ta myšlenka pozvolna klíčila kdesi v koutku jeho mysli. Bylo to bláznivé. A tenhle hruškový sad - ten mu také nedával spát. Garth nenáviděl spěch, ale věděl, že pokud něco brzy neudělá, úroda bude ztracená.

Hrušky by možná zvládnul, vyžadovaly práci jen jednou ročně. Ale dobytek - ten potřeboval péči

pořád. Kdo se o něj postará, až on odjede a vrátí se zpátky do civilizace?

Sakra, možná, že se prostě nevrátí. Možná, že tu zůstane. Ze rtů mu vyklouzla kletba.

Tiffany.

Za všechny tyhle zmatené, iracionální myšlenky mohla ona. Kdyby se s ní nemiloval, nepoznal její nádherné tělo, tenhle hlodající brouk by ho teď nesušoval. Ztraceně, když se zbavil Darlene, přísahal si, že se už nikdy citově nezaplete s žádnou ženou. A své přísahy se také držel - dokud nepoznal Tiffany.

Neměl tušení, jak nebo proč je jiná. Prostě jiná byla. Možná ho fascinovala, protože nedokázal přijít na to, jestli je to zlatokopka, nebo anděl. Jeho mozek hlasoval pro to první, zato jeho srdce, které poznalo její magické kouzlo v posteli, volilo to druhé. Ale v téhle chvíli mu bylo úplně fuk oboje.

Co mu fuk *nebylo*, to byla ta nekonečná bolest, kterou cítil mezi nohama.

Garth se znechuceně otočil na podpatku, aby se vydal zpátky do srubu. A v té chvíli ji spatřil, jako by se před ním zhmotnila ze vzduchu. Zastavil se v půli kroku a napadlo ho, že s vlasy prozářenými slunečními paprsky skutečně vypadá jako anděl. Než se s ní na půli cesty setkal, boule pod zapínáním jeho kalhot se zvětšila do neskutečných rozměrů.

„Tebe bych tu nečekal,“ řekl s úsměvem.

Tiffany mlčela. Byla ohromena mocným kouzlem syrového mužství, které vyzařoval. Dokáže mu někdy odolat? Měl na sobě odrané kalhoty s ustřiženými nohavicemi a žádnou košili. Po tvářích a krku mu stékaly kapičky potu a mizely v houštině chloupků na jeho hrudi, což ještě prohlubovalo dojem syrové smyslnosti, kterým působil. Jak ji mohl pořád tak přitahovat? Ženatý nebo ne, prostě ji přitahoval. Nenáviděla se za to.

„Tiffany.”

Zavrtěla hlavou, potom si olízla rty. „Nechtěla jsem sem jet. Byl to Irmin nápad.”

Světlo v jeho očích poněkud pohaslo. „Ach. Aha.”

„Měla o tebe strach.”

„A ty ne?”

„Ty bys ho na mém místě měl?” „To záleží na tom, co pro tebe znamenala ta noc, kterou jsme spolu strávili.”

Byla konsternována. „Ty dokážeš bez sebe-menších výčitek vetřít sůl do otevřené rány, co?”

„Řekl bych, že ty máš ten samý problém. Snažil jsem se ti vysvětlit pravdu o Darlene, ale tys mě nenechala.”

„Řekni mi, proč bych měla. Ty jsi ten, kdo lhal, kdo je...”

„Já nejsem ženatý, Tiffany.”

Jeho slova, tichá a naléhavá, mezi ně dopadla s účinkem bomby. Tiffany otevřela ústa, aby něco řekla, ale on ji nenechal.

„Ano, byl jsem s ní ženatý, to připouštím. Ale už nejsem.”

„Chceš říct...”

„Chci říct, že Darlene je mou bývalou ženou, o čemž se ti zapomněla zmínit.”

Tiffany měla pocit, jako by v jejím nitru náhle praskla přehrada a roznesla její emoce nejrůznějšími směry. Nevěděla, jestli se má radovat, nebo vzít nohy na ramena. „Proč by lhala?”

„Ze zlomyslnosti.”

„Chce tě zpátky.”

„Lidé v pekle také chtějí ledovou vodu a nikdy ji nedostanou.”

Proti své vůli se usmála. „Tos jí řekl?”

Garth jí nepřestával zpřímá hledět do očí. „Jasně.”

„A co ona na to?”

„Abych řekl pravdu, oznámila mi, že se bude vdávat za někoho jiného."

Tiffany se zatvářila nevěřícně. „Prostě jen tak?"

„Jen tak. Ale dost už o ní. Darlene je minulost."

„A co jsem já?" Jakmile ta slova byla venku, Tiffany nemohla uvěřit, že je skutečně řekla. Cítila, jak bledne.

„Tady a teď," řekl chraptivě. „Někdo, koho chci víc než cokoli jiného, co jsem kdy v životě chtěl."

Zaplavilo ji horko. Ztěžka polkla. „Nejsem si jistá, co to znamená."

„Pojď sem," řekl smyslně, „a já ti to ukážu."

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Nevěděl, kdo z nich se pohnul jako první, ale to nebylo důležité. Teď záleželo jen na tom, že ho neodmítla a že ho objímala stejně pevně jako on ji. A když si jeho rty vzaly její, byly vlhké, poddajné a rozechvělé, což byla kombinace, ze které se mu zrychloval tep.

Nedokázal myslet. Dokázal jen přijímat slast, kterou mu nabízela, a cítit, jak jeho tělo začíná hořet nezvladatelnou žádostí.

Musel ji mít. Hned!

„Garthe," zašeptala s ústy na jeho.

V tom tichém vydechnutí bylo slyšet úzkost, nejistotu. Nemohl jí poskytnout ujištění; zatraceně, nemohl ujistit ani sám sebe, ne když byl tak rozpálený, tak připravený, že ho to až bolelo.

„Podívej, jak moc tě chci," zavrčel a přitisknul ji k sobě pevněji.

Zavrtěla se, jako by k němu chtěla ještě blíž. To se nedalo vydržet. „Pokud nepřestaneš, tak..."

„Uděláš co?"

Zaklonila se, aby viděl, že stejný žár, jaký hoří v jeho nitru, se odráží i v jejích očích. „Vezmu si tě přímo tady," řekl chraplavě. Její žárem naplněné oči se rozšířily, a když

promluvila, znělo to trochu zmámeně. „To má být výhrůžka, nebo slib?”

„Ani jedno. Je to konstatování faktu.”

„Ach, Garthe,” řekla, a klouzala mu rukama po zádech dolů, až se dostala k jeho pozadí. Vzala každou pěstku do jedné dlaně a začala jimi pohybovat nahoru, dolů, kolem dokola.

„Tiffany!”

Poté, co v agónii zachroptěl její jméno, začal couvat a táhnul ji za sebou. Konečně jeho nohy narazily do velké, ale rozvrzané židle stojící pod obrovským bavlníkem.

Svezl se do ní a současně si přitáhnul Tiffany na klín, na své ztvrdlé mužství. Prudce zasykla.

Pohlédl na její ňadra, jasně zřetelná pod světle žlutým tričkem, které bylo vlhké od potu a jasně prozrazovalo, že Tiffany nemá podprsenku. Její bradavky byly svraštělé a zdálo se, že přímo škemrají o to, aby je někdo osvobodil od té mokré látky.

Hlasitě zasténal, potom sklonil hlavu, vzal jednu z bradavek do úst a začal ji sát.

„Ano, ano,” zasténala tiše.

Brzy první bradavku opustil a přešel ke druhé. Zasténala znovu. Najednou mu záleželo jen na tom, aby už byl v ní. Odtáhnul se od ní a horečně se vrhnul po zapínání svých kalhot.

Zarazila ho. „Nech mě.”

„Víš to určitě?” Hlas měl tak ochraptělý, že ho skoro nepoznával.

„Vím to určitě.”

Sledoval ji, jak si kleká mezi jeho kolena, rozepíná knoflík a potom zip. Zvedla k němu oči.

„Víš to určitě?” dokázal vypravit ze sevřeného hrdla.

Přikývla, potom sklonila hlavu.

„Tiffany, Tiffany, Tiffany,” zamumlal krátce, a zmítal se ve sladké agónii.

Už nedokázal čekat dál. Vzal ji za ramena a zvednul ji do stoje. O pár vteřin později její oblečení leželo na zemi a on ji stahoval na sebe.

„Jsi dokonalá," zašeptal, vzal ji oběma rukama za boky a začal s ní pomalu pohybovat nahoru a dolů.

„Aaach!"

Jejich výkřiky zazněly současně, jak oba naráz dosáhli vyvrcholení.

„Na co myslíš?" zeptala se a nepatrně se posunula, aby na něj viděla.

Byla znovu na jeho klíně, pod tím samým stromem, na té samé židli, ale mezitím se došli do srubu osprchovat a obléct.

Ted' mu položila otázku, na kterou měl problémy odpovědět, protože se mu hlavou honila spousta věcí. Nikdy v životě necítil takové obavy, a přitom takový klid. Všechno mu na ní připadalo jako stvořené pro něj, ale instinktivně věděl, že to není pravda. Nemohl se znovu připoutat k nějaké ženě.

Neměl to prostě v kartách. Přesto...

„Ty mi neodpovíš?" zeptala se Tiffany s povzdechem.

„Přemýšlel jsem o nás."

„Ano, já také."

„Tak kdo začne první?" zeptal se.

Tiffany šla přímo k věci. „Uvědomuješ si, že jsme nepoužili žádnou ochranu? Ani jedinkrát?"

Nechtěl se tím zabývat, ale když už s tím přišla, neměl na vybranou. „Ano," řekl bezbarvě. „To není chytré." „Ne."

Chtěl říct víc, ale copak to šlo? Jestli otěhotněla... Celý se zpotil. *Nechtěl* na to myslet. *Nemohl* na to myslet. Alespoň ne teď, když mu seděla na klíně, ňadra přitisknutá k jeho hrudi, a on musel bojovat s touhou znovu si ji vzít.

„Měla bych jít," řekla do prodlužujícího se ticha.

Garth ji k sobě pevně přitisknul. „Ne, neměla."

„To je bláznovství. Oba to víme. Nemůže z toho vzejít...”

„Co je na našem milování špatného? Oba jsme dospělí a oběma se nám to líbí.”

Viděl výraz, který jí přeběhnul přes tvář, a i když si nemyslel, že by uměl číst myšlenky, měl pocit, že jí nedal tu odpověď, kterou chtěla slyšet. Ale bohužel s tím nemohl nic udělat.

„To nepopírám.”

„Tak příště použijeme ochranu.”

Usmála se a zabořila mu prsty do vlasů. „Na nic jiného nemyslíš?”

„S tebou ne.”

Zahleděla se na něj. „Máte s Darlene nějaké děti?”

Garth cítil, jak jeho tělo ztuhlo. Nevěděl, co čekal, že řekne, ale tohle to určitě nebylo. „Ne, nemáme.”

„Kvůli tobě, nebo kvůli ní?”

„Nechtěla si kazit postavu.”

Tiffany se náhle rozesmála, čímž se jí podařilo vážné téma poněkud zlehčit. „To je mi novinka.”

„Ale je to pravda.”

„A co ty? Ty jsi chtěl děti? Všimla jsem si, jak to umíš s Taylor.”

„Chtěl jsem,” připustil, i když neochotně. „Ale teď jsem změnil názor. Přivádět děti do tohohle bídneho světa je nerozum. Kromě toho mám moc práce.”

„Jsem ráda, žeš to řekl. Mohl bys splnit svůj slib.”

Nepatrně se zachvěl. „Co tím myslíš?” zeptal se ostrážitě.

„Jsi na řadě, abys mi pověděl něco o sobě. Nikdy jsi mi neřekl, co v Dallasu děláš.”

„Jen nudnou kancelářskou práci,” zalhal.

„Nudnou nebo ne, nebyl by ses sem vydal, kdybys neměl špatné srdce.”

„To máš pravdu.”

„Tak jak je na tom tvé srdce?”

Jejich oči se na dlouhou chvíli setkaly.

„Jestli se s tebou budu ještě dlouho milovat, asi mě zase zradí.“

Očí jí zahořely obnovenou vášní, ale když promluvila, hlas měla klidný „Další důvod, proč bychom se už neměli vídat. Jeden z mnoha.“

„Hej, jen jsem si dělal legraci,“ zarazil ji Garth, vyděšený že by to mohla myslet vážně. „Opravdu?“

„Ano, zatraceně, a ty to víš. Nechci se s tebou přestat stýkat,“ řekl chraptivě. „Vlastně jsem na tobě drogově závislý“

A byl. A nevěděl, co s tím.

„Já...“

Garth si přitisknul její dlaň do klína. „Spokojená?“

Do tváří jí vstoupila červeň. Rychle ruku odtáhla. Dlouhou chvíli mlčeli. Potom Garth řekl: „Uvažuji o tom, že tu zůstanu.“ „Vážně?“

Její otázka zněla stejně šokované, jak se sám cítil. Nemohl uvěřit, že to řekl nahlas.

„Trvale?“ zeptala se do ticha.

„Tak trvale, jak to v téhle době a věku jde.“

„Chápu, co myslíš,“ opáčila podrážděně.

„Já vím. I pro mě je ta představa tak nová, že jsem si na ni ještě nezvyknul.“

„A co tu budeš dělat?“

„Už jsem mluvil s Jeremiášem o tom, že bych koupil nějaký dobytek.“

„Když jsem tě viděla s tím teletem, myslím, že bys byl dobrý.“

„V Dallasu mám kamaráda, který obchoduje s býčky. Uvažuji o tom, že mu také zavolám.“ Odmíchl se. „Pak je tu ta úroda hrušek.“

Tiffany se rozhlédla po řadách ovocem zasypaných stromů. „To je pravda, máš tu malý zlatý důl.“

„Jenže nevím, jak to zlato vytěžit.“

„Já ano.“

Otevřel ústa.

Zazubila se, potom se zadívala zpátky na stromy. „Ty hrušky momentálně přímo prosí, aby je někdo otrhal.“

Garth se zašklebil, potom ji zatahal za vlasy, aby ji přiměl otočit se zpátky k němu.

„Jak to může taková městská slečinka jako ty vědět?“

Probodla ho přísným pohledem, potom sklouzla z jeho klína. „Z toho, jak jsi řekl to ‚městská slečinka‘, mám pocit, jako bys právě kousnul do jablka a objevil v něm červa.“

Myslel, že si dělá legraci, ale při bližším průzkumu si uvědomil, že ne. Vypadala napjatě jako chřestýš před útokem.

„Možná, že se tak cítím,“ řekl s falešnou lehkostí. „Já nejsem jako tvá žena, Garthe.“ „Neřekl jsem, že jsi.“ „Doslova ne, ale myslels to tak.“ „Podívej, nezdá se ti, že se rozčiluješ pro nic za nic?“

„Možná ano, možná ne. To, že někdo chce věci, které se dají koupit za peníze, ještě neznamená, že je méně lidský.“

Garth semknul ústa do úzké linky, aby neřekl nic, čeho by později litoval. Jednu chvíli se navzájem opájeli svými těly, druhou vedli slovní potyčku. Jak se to mohlo tak rychle obrátit?

„Podívej, nechtěl jsem tě urazit. Možná, že když dojde na Darlene a její lačnost po penězích, začínám být paranoidní.“

Tiffany sklopila zrak, potom na něj pohlédla zpod přivřených víček. „Asi jsem se také nechala trochu unést.“

„Takže uzavřeme mír?“

„Mír.“

„A teď mi pověz, cos měla na mysli,“ vybídnul ji, bojuje s touhou znovu ji zlíbat. Bože, když se zlobila, byla ještě víc sexy.

„Pojď. Ukážu ti to.“

Neměl na vybranou, musel ji následovat. Neochotně se za ní vydal, a přemítal, do čeho se to sakra nechal zaplést.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Nechtěla nic říkat. Přesto se ale nemohla udržet.

Její minulost nestála za to, aby o ní přemýšlela nebo mluvila. I tak už Garthovi řekla víc než komukoli jinému, včetně Bridget. Její přítelkyně neměla ani tušení, jak bezútěšné měla Tiffany dětství.

„Vím, že ti něco vrtá v hlavě," řekl Garth. „Jenom pořád nevím co."

„Mlčky kráčeli směrem k sadu. Slunce nemilosrdně žhnulo, vzduch byl hrozivě rozpálený. Tiffany ani na jedno nedbala a vzhledla ke Garthovi.

„Brzy to zjistíš."

Nejistě se na ni pousmál. „Já čekám, ale nejsem moc trpělivý."

„My tyhle hrušky sklídíme." „My jako ,my'?"

„Ano, a možná pár najatých pomocníků."

„Tak pár pomocníků, jo?"

Dělal si z ní legraci; nevšímal si toho. „Přísahala jsem si, že podobnou práci už nikdy dělat nebudu," řekla Tiffany zasněně, jak se v duchu přenesla zpátky do dnů svého dětství.

„Chceš říct, žeš to už někdy dělala? Myslím sbírala hrušky." Tvářil se nevěřicně.

„Pojďme se projít sadem, ano?“

„Výborně. Tady na tom přímém slunci je vedro jako v pekle.“

„Přesto mi to tu nepřípadá tak hrozné jako v Texasu,“ poznamenala Tiffany. „I když je tu mnohem tepleji.“

„To je rozdílem ve vlhkosti.“

„Říká se to.“

„Já myslím, že zdejší klima je lepší.“ Garth se na ni usmál. „A co ty?“

„No, momentálně hlasuju pro Texas.“ „Škoda.“

Tiffany se zdálo, že je upřímně zklamaný, ale když na něj znovu pohlédla, jeho výraz se nedal rozluštit.

„Jak jsme se vůbec dostali k počasí?“ zeptal se.

„Myslel jsem, že jsme mluvili o hruškách.“

„To ano.“ Tiffany se na chvíli odmlčela, aby si srovnala myšlenky. „Vzpomínáš, jak jsem ti vyprávěla, že jsem žila s babičkou a že jsem po vyučování žehlila lidem oblečení, abychom si trochu přilepšily k její penzi?“

„Samozřejmě.“

„No, také jsem pracovala pro našeho souseda, který měl farmu.“

„Hruškovou farmu.“ Nebyla to ani tak otázka, jako spíš konstatování.

Usmála se na něj. „Jak jsi to uhodnul?“

„Nevím,“ odušil.

„Starý pan Hendrix mě naučil nejen jak hrušky pěstovat, ale i jak je sklízet. Také mi řekl, jak se rozeznávají jednotlivé odrůdy.“

„No to mě podrž.“

Zastavili se uprostřed stromů sklánějících se pod tíhou voňavých plodů.

„Šokovala jsem tě, co?“

„Jako obvykle,“ přitakal Garth, a podrbal se na hlavě.

„Po pravdě řečeno, jsem stejně šokovaná jako ty.”

„Proč?”

Pokrčila rameny. „Nevím.”

„Nemáš se přece za co stydět.”

„Já vím. Tvrdá práce ještě nikdy nikomu neublížila. Nebo ano?” Tiffany se nadechla, potom chvíli mlčela. „Když jsem přestala pracovat v sadu, nemohla jsem strašně dlouho vzít do úst hrušku. A když přišla do módy všechna ta hrušková potpourri a tělové a vlasové šampóny, byla jsem znechucená.”

„A teď?”

„Buď jsem dospěla, nebo jsem to překonala. Cítím jen, že nemohu dovolit, aby tyhle krásky přišly nazmar.”

„Takže je vážně chceš sklidit?”

„Nejenom to, chci je také odvézt do Hurricanu na trh.”

„To jako prodat je?” Garth se znovu tvářil nevěřičně.

„Jo.” Pokusila se skrýt své podráždění jeho přístupem. „Nějakému zelináři. Máš snad lepší nápad?”

„Já? Myslel jsem, že se zeptám Irmy nebo Jeremiáše, co s nimi, pokud vůbec něco.”

„Už nemusíš. Ty peníze se ti *budou* hodit, ne?”

Při zmínce o penězích na chvíli vypadal tak zaskočeně, až měla pocit, že ho urazila. Potom mu přes tvář přelétl divný výraz, který nedokázala rozluštit. Byl tam příliš krátce.

Najednou se cítila hrozně. Neměla o těch penězích mluvit tak otevřeně. Na to byl skoro každý háklivý. Ji sice jeho finanční situace nezajímala, ale jemu zjevně nebylo dvakrát příjemné, že mu připomněla, jak na tom je.

„Eh, samozřejmě, že se mi ty peníze budou hodit. Říkal jsem ti přece, že uvažuji o koupi nějakého dobytka.”

Tiffany se okamžitě ulevilo. Zřejmě se neurazil. „Předpokládám, že budeme mít dvě plná nákladní auta, možná i víc," řekla obchodním tónem.

„Opravdu si myslíš, že to stojí za tu námahu?"

„To si piš. Bylo by to hrozné, kdyby všechno tohle mělo shnít." Rozhlédla se kolem.

„Nemůžu říct, že by mě to netrápilo, ale ne tolik, abych s tím něco udělal."

Otočila se zpátky k němu. „To proto, že jsi nevěděl, co máš udělat. Teď to víš, díky mně. Ale budeme si muset zjednat nějaké pomocníky, protože ty bys určitě se svým srdcem neměl dělat manuální práci."

„To nech posoudit mě."

„Promiň, nechtěla jsem..."

„Já vím, že jsi nechtěla. Já jen prostě nemám rád, když něco nesmím. Připadám si pak jako starý medvěd s bolavou tlapou."

„No, starý medvěde, na to mám lék."

Rozzářil se. „A jaký?"

„Určitě ne ten, co myslíš."

Jeho tvář pohasla. „Sakra."

„Copak ty nemáš nikdy dost?"

„Tebe? Ne, jsem pořád hladový."

Tiffany se začervenala, cítila, jak se v ní zvedá vlna horka. Ignorovala ji, otočila se a utrhla jednu hrušku. „Na, zkus tohle."

Zasténal. „Hrušku jsem zrovna nechtěl," řekl svůdným hlasem, ale plod si od ní vzal.

Tiffany polkla rostoucí horkost a sledovala, jak se zakousnul do šťavnaté dužiny. „Jaká je?" zeptala se chraptivě.

„Ujde."

Zvedla obočí. „Jsi nemožný." „A ty výborná."

Zrychlil se jí dech. „Ne tak výborná jako ta hruška."

„Chceš se vsadit?" Jeho hlas zněl také chraptivě.

„Dej mi ochutnat.“

„Posluž si.“ Natáhnul k ní ruku s plodem. Když se do něj zakousla, cítila na sobě jeho pohled.

„Jsi pokapaná,“ řekl přiškrčeně.

Než mohla odpovědět, naklonil se k ní a slíznul jí šťávu z koutku úst, potom z brady.

„Ach, Garthe,“ zašeptala, a cítila, jak jí pod něžným útokem jeho jazyka slábnou nohy.

„Ach, Garthe, co?“

„Však ty víš,“ řekla, a odstrčila ho od sebe.

Zatvářil se raněně. „Proč mi utíkáš?“

„Protože už jsi měl dost a já musím jít.“ Vzala ho za ruku s hruškou a zavedla ji zpět k jeho ústům.

„Budeš se muset spokojit s tímhle.“

„Ještě si to s tebou vyřídím.“

Pokračovala v cestě k autu, ani se nenamáhala otočit. Jen se pro sebe usmála.

„Budu žít, doktore?“

„Doufám, že jste to myslel jako vtip.“

Garth na doktora Wheelera chvíli zíral, potom netrpělivě mávnul rukou. „Člověk nikdy neví, zvlášť se srdcem, jako je to moje.“

Když vcházel do ordinace, měl chuť otočit se a utéct. Ale neudělal to. Slíbil svému houstonskému lékaři, doktoru Landrymu, že tady půjde na kontrolu.

„Pokud neuděláte nic hloupého, budete v naprostém pořádku.“

Garth věnoval vysokému, vytáhlému muži s hustou kšticí bílých vlasů a soucitným zeleným očima přísný pohled. „A něčím hloupým myslíte například co?“

„A, třeba běžet deset mil do kopce.“

Garth se rozchechtal. „Jenom idiot by dělal něco takového.“

Doktor Wheeler se usmál. „V tom případě po světě chodí spousta idiotů, mě nevyjímaje.“

„Omlouvám se," řekl Garth. „To je tím, že trávím - tedy trávil jsem - všechnen čas v kanceláři. Zřejmě jsem si vůbec neuvědomoval, že existuje nějaký svět i venku."

„No, teď to víte, takže toho využijte. Dělejte cokoli, co se vám zachce. Ale nepřehánějte to - ani práci, ani zábavu."

„Měl jsem z návštěvy u vás hrozný strach."

„Nechápu proč. Jste ve skvělé formě."

„Dokud mě nepotká další infarkt. Pak budu zralý na transplantaci."

„To je pravda, ale zrovna tak vás dnes může srazit auto, až odtud půjdete."

„Myslím, že chápu, co jste chtěl říct, doktore."

„To jsem rád. Takže žijte naplno. Nemůžete se strachovat kvůli tomu, co bude zítra."

„Obávám se, že je to zlozvyk, kterého se hned tak nezbavím. Víte, moje práce vyžaduje, abych na zítřek myslel neustále."

„No, v tom případě vám doporučuji, abyste si našel jinou práci," pravil doktor Wheeler kategoricky.

Garth se poškrábal na hlavě. „Hmm, to je dobrá látka k přemýšlení, doktore. *Skutečně* dobrá."

Ten rozhovor se odehrál před chvílí. Nedlouho poté, co ho Tiffany zanechala v sadu, skočil do svého auta a vydal se do Hurricanu za doktorem Wheelerem.

Teď, už zase zpátky ve srubu, Garth stál u okna a přemítal o svých možnostech. Právě telefonicky domluvil se svou rodinou. Když jim řekl, že uvažuje o tom, že by tu pobýval nejméně šest nebo sedm měsíců v roce, byli šokováni, avšak tvářili se chápavě. Maxovi se zatím rozhodl *nevolat*, ze strachu, že by mu mohl přivodit hysterický záchvat.

Maxovi nesmírně záleželo na té rozjednané zahraniční smlouvě. Garth si uvědomil, že *jemu* na ní vůbec nesejde.

Momentálně chtěl jen jediné: pořídit si pár kusů dobytka, sklídit svou úrodu hrušek a milovat se s Tiffany.

Náhle ho napadla šokující věc. Cítil, jak se mu sevřel žaludek. Byla zodpovědná za všechny změny v něm, v jeho životě, a přesto se nechtěla stát součástí toho života.

Možná by jí měl povědět pravdu, říct jí, kdo je. Zůstala by tady, kdyby věděla, že má peníze a že jí může dát všechny ty materiální věci, které chce?

Najednou se celý zpotil. Ztraceně, zbláznil se snad? To, co cítil k Tiffany, nebylo opravdové. Byla dobrá v posteli. Až se s ní přestane vídat, zapomene na ni.

Zahleděl se do sadu a okamžitě si vzpomněl na její chuť smíšenou s chutí hrušky. Zamumlal několik rozhodných slov, potom se odvrátil, na tváři zachmuřený výraz.

Jak pravilo staré přísloví, dostal se z deště pod okap.

„Na co myslíš?”

„Na to, že jsi odvedla pořádný kus práce.”

„Snad se s tím spokojím.”

Garth ji zatahal za nos, potom jen pro její uši řekl: „Ukážu ti, na co myslím, až se vrátíš zpátky.”

Tiffany se zrychlil dech. „Vezmu tě za slovo.”

„To doufám,” řekl, a díval se jí zpříma do očí.

Tiffany si odkašlala. „Ale momentálně mám - máme - pane Dixone, práci. Čeká na mě náklad hrušek, který musím zavézt do města.”

„To je pravda.”

Na chvíli zmlkli a zahleděli se do sadu, který byl prakticky holý. Celé dva dny spolu s několika farmáři sbírali ovoce a skládali je do krabic.

Tiffany neustále bedlivě pozorovala Gartha, ale zdálo se, že je v pořádku. Jen jednou ji přistihnul, jak na něj zírá.

„Hele, přestaň se o mě bát, ano? Neudělám nic hloupého.“

„Já vím, protože tě nenechám.“

„Panovačná.“

Zasmála se, potom se dala znovu do práce.

Teď měla zavézt auto plné ovoce do Irimina obchodu, kde měl být přistavený kamión. Garthovu úrodu, spolu s úrodou několika jeho sousedů, se jim díky Irminým známostem podařilo prodat jedné restauraci ve Vegas.

Tiffany trvala na tom, že zaveze náklad do města, aby Garth mohl zůstat s pomocníky a dohlédnout na úklid.

„Určitě se na tu cestu cítíš?“ zadíval se na ni otevřeným okénkem.

„Neměj strach. Za chvíli jsem zpátky.“

„Bud' opatrná.“

Dlouho na sebe hleděli. Tiffany si byla jistá, že ji políbí. Když to neudělal, pocítila zklamání. Od chvíle, kdy v sadu společně jedli tu hrušku, se choval odtažitě. Možná, že ho přestala zajímat.

Ještě na půli cesty do města nad tím dumala. Zřejmě proto si toho koně nevšimla, dokud nebylo pozdě.

„Ach, ne!“ vykřikla, a bezmocně sledovala, jak se jí zvíře řítí pod kola.

Dupla na brzdu a trhla volantem. Teprve poté si uvědomila, že ztratila vládu nad vozidlem. Viděla, že sjíždí do příkopu, ale nemohla nic dělat.

Když auto poskočilo, a potom se převrátilo na bok, zaječela.

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Tiffany otevřela oči a zamrkala. Díky bohu už nebyla v nemocnici, ale ve svém pokoji na ranči. Úlevně si vydechla, posadila se na posteli, odhodila pokrývky a bosá přešla k oknu. Když se protáhla, z úst se jí vydralo zasténání.

Každíčká kost, každíčkový nerv v jejím těle sténaly. Ignorovala to, vděčná, že v nemocnici byla nucena strávit jen pár hodin, než ji propustili.

Znovu se protáhla; tentokrát to nebylo tolik bolestivé. Kéž by se stejně rychle mohla zahojit i její utrápená mysl. Ale to nehrozilo. Většinu noci se neustále vracela zpět k té nehodě a znovu a znovu prožívala tu hrůzu, stejně jako všechny noci předešlé.

I když věděla, že zareagovala dobře a že udělala všechno, co mohla, nepomáhalo to. Při pomyšlení, že svou neschopností zvládnout auto zničila celý náklad hrušek, se cítila strašně.

Hrušky. Zničené. Všechny. V hrdla se jí vydralo další zasténání. Taková škoda. Cítila se za ni plně odpovědná, i přes Garthovo neustálé přesvědčování, že ji z ničeho neviní.

Garth. Srdce se jí rozbušilo rychleji. Nikdy nezapomene na jeho zděšený výraz, když

otevřela oči a zjistila, že ji drží a pořád a pořád volá její jméno.

Než se jí podařilo dát mu najevo, že ho slyší, přijela už sanitka. Pak najednou byla v pokoji na pohotovosti. Později, poté, co lékař konstatoval, že její zranění nejsou životu nebezpečná, že utrpěla pouze menší odřeniny a pohmožděnin a slabý otřes mozku, pustil do pokoje Gartha.

Když ho poslali před vyšetřením ven, mračil se. A mračil se i teď. „Co se sakra stalo?”

Jeho prudká slova ji zabolela. „Nekřič na mě!”

„Já na tebe nekřičím.”

„Ale křičíš. Zlobíš se.”

„Jestli se zlobím, je to jenom proto, žes mě vyděsila k smrti.”

„Ne. Zlobíš se kvůli těm hruškám.”

„Nesmysl! Když ses nevracela, dostal jsem strach a vydal jsem se za tebou.”

Přála si, aby mu mohla uvěřit, ale nešlo to. Ne když nad ní stál s tím výrazem, který vypadal jako vytesaný ze žuly. Bylo jí do pláče.

„Co se stalo?” zašeptal chraptivě.

Přejela si jazykem po suchých, chvějících se rtech. „Do cesty mi vběhl kuň. Strhla jsem řízení, abych ho nepřejela.”

Garth zaklel, potom se sklonil a políbil ji. „Myslel jsem to vážně. Málem jsi mě vyděsila k dalšímu infarktu. Když jsem se tam dostal a našel tě, já...” Zlomil se mu hlas.

„Je mi to tak líto.” Tiffany na něj pohlédla usazenýma očima. „Ty hrušky. Jsou...”

„K čertu s hruškami!” Jeho hlas nyní hraničil s násilím. „Hlavní je, že nejsi vážně zraněná.”

„Jak to můžeš říct?” zaškala Tiffany, ignorující zmínku o svém zdraví. „Ten náklad představoval slušnou sumu peněz. A teď je po něm.”

„Na to taky zapomeň,” vyštěkl. „To není důležité.”

„Pro mě ano. A pro tebe určitě také, jen to nechceš přiznat." „To tedy není." „Proč?"

„Protože ty jsi mnohem důležitější než nějaký náklad hrušek."

Zaplavilo ji horko, a když se jejich pohledy setkaly, zapraskal mezi nimi dobře známý sexuální výboj.

„To zní hezky," řekla bez dechu a sklopila zrak. Co od tohoto muže chtěla? Byla tahle nevyslovená věc mezi nimi láskou?

„Myslím to vážně," zavrčel.

Znovu na něj pohlédla a všimla si, že ten oheň něhy v jeho očích nepohasnul. Ztěžka polkla, potom řekla: „To jsem ráda, ale stejně si připadám hrozně."

Otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale potom je zase zavřel. Přes tvář mu přelétl podivný výraz, který však nedokázala rozluštit.

Ale momentálně byla příliš unavená a smutná, než aby se tím zabývala. I když věděla, že to není rozumné, kladla si to, co se stalo, za vinu. Nic, co by řekl nebo udělal, to nemohlo spravit.

„Podívej," řekl do rostoucího ticha, „prostě na ty zatracené hrušky zapomeň, ano?" „Ano," zalhala.

„Dobře. Takže tě pojd'me dopravit na ranč a do postele." Odmlčel se a v očích se mu opět objevil žár. „Samotnou."

„Škoda," zašeptala chraptivě.

Uchechtnul se. „Věř mi, je to jen dočasné."

To pomyšlení a jeho starost o ni ji hřály na srdci celou cestu na ranč, kde je čekalo další překvapení.

Bridget a Jeremiáš se vrátili. Bridget byla samozřejmě bez sebe, když Tiffany vešla do dveří celá zavázaná. Teprve když ji Garth několikrát ujistil, že Tiffany bude v pořádku, uklidnila se.

Ted, o dva dny později, Tiffany skutečně byla fyzicky docela v pořádku. Jen kdyby se dokázala takhle uzdravit i duševně. Ty zatracené bedny rozmačkaných hrušek ji nepřestávaly strašit.

Když zazvonil telefon, nadskočila, jak byla ztracená v myšlenkách. Myslela si, že ho Bridget nebo Jeremiáš zvednou, ale po pátém zazvonění jí došlo, že její přátelé jsou na ranní zdravotní procházce, kterou Bridget doporučil lékař.

V domnění, že by to mohl být Garth, se vrhla po sluchátku. Jaké bylo její zklamání, když zjistila, že to je Čarodějnice Házel.

„Nerada naléhám," prohlásila druhá žena bez úvodu, „ale potřebuji - společnost potřebuje - vědět, jak jste se rozhodla."

Tiffany si v duchu povzdechla. Už nějakou dobu se tohoto rozhovoru bála. Teď přišel a ona věděla, že by se mu měla postavit čelem. Jenže pořád ještě nevěděla, jak odpovědět. „Dnes? Musíte to vědět dnes?"

„Děláte, jako bych vám nedala dost času," opáčila Házel břitce.

„Máte pravdu, dala jste mi ho dost. Dejte mi ještě dva dny a já slibuji, že vám odpovím." „Dva dny a nic víc." „Díky."

Když Tiffany zavěsila, odvrátila se od okna, za kterým již slunce hřálo v plné síle. Další parný den, pomyslela si, a zamířila do koupelny. Celou dobu, co se sprchovala a oblékala, dumala nad tím, jak odpovědět na nabídku své bývalé firmy.

Kdyby nebyla poznala Gartha, měla by jednodušší rozhodování. Dospěla k závěru, že se tím teď nebude zabývat, a vrátila se zpátky do ložnice.

V nohách její neustlané postele seděla Bridget.

Tiffany se usmála. „Dobré jitro."

„Víš určitě, že jsi v pořádku?"

Tiffany zvedla obočí. „To je tvůj způsob, jak mi říct, že vypadám hrozně?"

„Tak nějak." Bridget doprovodila svá slova uličnickým úsměvem. „Vlastně vypadáš ještě hůř."

Tiffany se raněně zašklebila. „Říkala jsem ti snad já takové věci, když jsi byla upoutaná na lůžko?"

„No..." zazubila se Bridget.

„Samozřejmě, že ne."

„My jen s Jeremiášem máme o tebe strach."

„Pchá. Nech mě být a soustředit se na sebe. Moje hloupá nehoda se v žádném případě nedá srovnávat s vážností té tvojí. I když se uzdravuješ rychle, pořád ještě máš před sebou pěkný kus cesty."

To byla pravda. Bridget kulhala a občas musela používat hůl. Ale přesto se už dostala daleko a s Jeremiášem po boku mohla doufat, že se brzy zotaví úplně, což znamenalo, že Tiffany už tu nebylo třeba.

Při tom pomyšlení se jí sevřel žaludek.

„Ty máš bolesti," řekla Bridget. „Viděla jsem ti to teď na očích."

„Jsem jen zmatená," zalhala Tiffany.

Bridget se zamračila. „To chápu, zvlášť poté, co jsi po hlavě vletěla do toho příkopu." Zachvěla se. „Mělas štěstí, že ses nezabila."

„Já vím."

Bridget se znovu usmála. „Nevzpomínám si, že bych tě někdy viděla v posteli."

„A doufám, že už ani nikdy neuvidíš. Když už mluvíme o postelích, jsem ráda, že jsi z ní konečně vstala."

„Ty umíš všechno tak pěkně říct."

Tiffany vzala přítelkyni za ruku a stiskla ji. Potom, vážnějším tónem, dodala: „Bez legrace, je skvělé, že jsi zase doma a na cestě k úplnému uzdravení."

„Málem jsi tomu dala pořádně na frak, přítelkyně." Bridget si položila ruku na prsa. „Když jste s Garthem vešli do dveří, myslela jsem, že ke všemu ostatnímu dostanu ještě infarkt."

„Promiň. Nechtěli jsme, abys to zjistila takhle. Vlastně jsi to neměla zjistit vůbec. Nemělas být doma. Mělas být pořád ještě v nemocnici."

„Chtěli jsme tě překvapit." Tiffany se vyčerpaně usmála. „No, zdá se, že jsme se překvapili navzájem." Rozhostilo se mezi nimi ticho.

Nakonec si Bridget odkašlala, potom řekla: „Kéž bys tu mohla zůstat.“

„Tady, nebo v Utahu?“ zavtipkovala Tiffany, a bojovala s obavou, co přijde dál.

„Obojí, pokud chceš.“

„To nejde.“

„Proč?“

Tiffany se rozchechtala. „Vždyť víš proč. Jeremiáš by nemohl chodit, jak ho Pánbůh stvořil.“

Bridget se usmála. „To většinu času stejně nemůže. Nezapomeň, že máme v domě dítě.“

„To je pravda. Přesto tu nemůžu zůstat.“

„Tak si najdi vlastní bydlení.“

„Nemůžu, a ty to víš.“

„A co Garth?“

Tiffany se zatvářila nevinně. „Co je s ním?“

„Jen se nedělej, Tiffany. Já do tebe vidím. Mezi vámi dvěma něco je. Něco vážného.“

„Vidíš jenom to, co chceš vidět.“

„Nesmysl. Vidím, jak se na tebe dívá a jak se díváš ty na něj. A i kdybych tohle nepočítala, když tě přivezl z nemocnice, bylo zjevné, že strašně trpí.“

„Pravděpodobně proto, že jsem mu zničila úrodu.“

Bridget rozhodila paže. „Ty jsi nemožná.“

„Čarodějnice Házal mě pořád chce.“

„To je skvělé, jenom si myslím, že tvoje srdce si přeje něco jiného.“

To už bylo na Tiffany příliš. „Nech mě žít, jo? Dobrá, připouštím, že mi na Garthovi záleží, ale nikdy mezi námi nebyl žádný závazek a asi nikdy nebude.“

Její tón zjevně nesnesl odmluv, protože Bridget se o žádnou nepokusila. Místo toho vstala, sklonila se a štípla Tiffany do tváře. „Ať uděláš cokoli, budu vždycky při tobě.“

„Díky,“ odpověděla Tiffany dojatě.

„Takže jsi dost fit, abychom dnes uspořádali oslavu mého návratu?“

Tiffany přikývla, šťastná, že Bridget konečně přešla na jiné téma. Věděla, že se jí večírek bude líbit, zvlášť proto, že se zase setká s Garthem. Při tom pomýšlení se jí rozbušilo srdce. Měla pocit, že to jsou celé roky, co ji držel...

„Hej, já s tebou mluvím.“

Tiffany zrudla. „Promiň, trochu jsem se v duchu zatoulala.“

„Vsadím se, že vím, ke komu.“

„Nezačínej zase.“

„To bych se neopovážila.“

„Kéž bych tomu mohla věřit.“

„Pokaždé, když tě vidím, jsi krásnější.“

Tiffany se na Gartha zadívala. „Opravdu?“

„Opravdu, zvlášť když jsi nahoře a já svírám v dlaních ta tvoje nádherná ňadra.“

Cítíc, jak rudne, Tiffany mu zabořila prsty do chloupků na hrudi a jemně škulba.

Zasyknul. „Co to děláš?“

„Snažím se tě odnaučit mluvit sprostě.“

Uchechtnul se. „Jen se nedělej, vždyť to máš ráda.“

Měl pravdu. I když se před chvilkou milovali, cítila, jak v ní znovu tvrdne. Začala se na něm pomaličku pohybovat. „To si nepřipadáš ani trochu provinile, že jsme z toho večírku utekli tak brzy?“

„Ne,“ řekl chraptivě, vzal ji za boky a přiměl i k rychlejším pohybům.

Také se necítila špatně, i když si dovedla představit, co si asi mysleli ostatní, když hned po večíři zmizeli a už se nevrátili. Ale na druhou stranu, vždyť byli mezi přáteli. Přesto se jí nelíbila představa, jak samolibě se teď asi Bridget musí tvářit.

Ale momentálně měla na práci něco mnohem důležitějšího, než přemýšlet. Garth byl už zase tvrdý jako skála a ona se nezvratně blížila k vyvrcholení.

„Jen do toho, holčičko," zašeptal a nadzvednul se tak, aby mohl vzít do úst její bradavku.

„Aach," vykřikla, cítíc, jak se její vlhkost mísí s jeho semenem.

Později, když leželi ve vzájemném objetí, byli vyčerpáni tak, že skoro nemohli mluvit. Od chvíle, kdy opustili večírek, zahodili opatrnost do větru a pořád dokola se milovali, znovu a znovu, téměř zoufale.

„Měli bychom si popovídat," řekla Tiffany konečně.

„Jestli zase začneš o těch zatracených hruškách, tak..."

„Tak co?" zašeptala, hypnotizovaná ohněm v jeho očích.

„Tak se s tebou znovu pomiluju."

Tiffany se prudce nadechla, potom pomalu vydechla. „Ty jsi neukojitelný."

„Jenom s tebou."

Dlouhou chvíli mlčeli.

„Ještě k těm hruškám," řekl nakonec, „abys měla klid na duši. Na těch dalších dvou várkách jsem vydělal slušnou sumu. Co se mě týče, nevyšel jsem z toho škodný."

„Jenže kdybych..."

„Nezačínej s tím zase, ženská! Zapomeň na to.

Důležité je, že sis neudělala nic vážného." Přitulila se k němu blíž. „Díky." „Přemýšlel jsem." „O čem?"

„O tom, o čem jsem se zmínil nedávno - že bych tu zůstal natrvalo a staral se o ranč."

Odtáhla se od něj natolik, aby mu ve světle lampičky viděla do tváře. „A co tvoje práce?"

„Když to bude zapotřebí, můžu pracovat i odtud."

„Ty to myslíš vážně, vid'?"

„Samozřejmě. Našel jsem tu klid, o kterém jsem nevěděl, že vůbec existuje."

„To jsem ráda," zamumlala, srdce v krku. Nepožádá ji, aby tu zůstala? A kdyby to udělal, jak by mu odpověděla?

„Co ty? Teď, když je Bridget zpátky, co máš v plánu?"

V jeho tónu bylo slyšet jistou zranitelnost, jako by si nebyl jistý jejími city podobně jako ona těmi jeho. Ačkoli nevěděla, co k ní cítí on, ve svých vlastních citech měla jasno. Milovala ho a bolestně toužila povědět mu to. Jenže nemohla, slova jí z nějakého důvodu vázla v hrdle.

Ale slova stejně nikdy neřeknou tolik jako činy, říkala si. Těmi mu dokáže, že ho miluje. Hned zítra.

„Co kdybychom si o tom promluvili později?" zašeptala se rty na jeho.

Zasténal a políbil ji s obnovenou vášní.

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Potřebovala se rozhodnout. Její „zítra“ bylo tady a rychle špělo ke svému konci. Tiffany seděla na kraji postele a zírala na telefon. Má to udělat? přemítala. Ta idea, která ji napadla včera večer, ji pořád ještě neopustila.

Skousla si spodní ret a zadívala se do stropu. Kdyby jen byla Garthovi řekla, že ho miluje. Nejraději by zvedla telefon a zavolala mu. Jenže vyznávat se z lásky po telefonu... to prostě nešlo. Na to byla potřeba atmosféra jako včera večer, když se milovali.

Změnilo by to vyznání její dilema? Kdyby ho opětoval, pak určitě. Kdyby ne...

Tiffany se zachvěla. Nesmí podléhat panice. Nejdříve musí zjistit, co k ní Garth cítí, a z toho vyjít. Pokud jde z jeho strany jen o chtíč, sbalí se a vrátí se do Houstonu, k Házeli a práci, která tam na ni čeká.

Vlastně o volbě mezi Garthem a Házeli přemýšlela celou noc. Ve čtyři ráno nakonec vzdala snahu usnout a vydala se do kuchyně.

Společnost byla to poslední, co tam v takovou hodinu očekávala. Proto byla tak šokovaná, když v kuchyni objevila Bridget, sedící u stolu a zírající oknem do inkoustové tmy.

„Co tu sakra...“

Bridget se usmála. „Taky nemůžeš spát?”

„Taky.” Tiffany si nalila šálek kávy, potom si přisedla k Bridget. „Nejsi nemocná nebo tak něco, že ne?”

„Ne, jen se mi nechce plýtvat časem na spaní, zvlášť teď, když vím, jak rychle se všechno může změnit.” Odmlčela se. „Bože, byla jsem tak vyděšená, i když jsem vedle sebe pořád měla Jeremiáše. Navíc mi chyběl ranč.”

„Mě to pořád nepřestává překvapovat.”

„Mě také.”

„A to ses vůbec nevrátila k právu?”

„Vlastně trochu ano. Mám v Hurricanu kancelář, ale u soudu jsem byla jen dvakrát.”

„Zajímavé,” poznamenala Tiffany. „Nikdy bych si nemyslela, že se dožiju dne, kdy tě bude bavit vařit, nakládat zeleninu a pečovat o dítě.”

Bridget se zatvářila zasněně. „Je to zázrak, souhlasím. Ale to s tebou udělá láska.”

Tiffany cítila, jak se pod Bridgetiným zkoumavým pohledem červená.

„Aha, takže ty *jsi* zamilovaná.” Bylo to konstatování, ne otázka.

Tiffany zrudla ještě víc. „To je to tak zjevné?”

„Jsem si jistá, že to vidím jenom já, protože tě znám tak dobře. Když jsi sem vešla, vypadalas, jako by ti právě uletěly včely.”

Pokud ta poznámka měla přimět Tiffany k úsměvu, splnila svůj účel, i když šlo jen o letmé pousmání. „Sama bych to neřekla lip.”

„Ví to Garth?” zeptala se Bridget.

„Ne, neví.”

„Aha.”

„Kéž bych to věděla já.” Tiffany si promnula čelo. „Myslím, že jsem ještě nikdy nebyla tak zmatená.”

Na chvíli zmlkly a usrkávaly kávu.

„Takže co máš v plánu dál?" zeptala se nakonec Bridget. „Musíš se rozhodnout, i když tu samozřejmě můžeš zůstat, jak dlouho budeš chtít."

„Já vím, ale to nejde."

„Takže přijmeš nabídku té čarodějnice?"

„Ano, myslím, že ano."

„Kdyby tě Garth požádal, abys zůstala, udělala bys to?"

Tiffany se zamračila. „Nevím. Miluju ho, o tom nemám pochyb. Včera večer jsem si uvědomila, že jsem se poprvé v životě zamilovala. Jenže nevím, jestli to stačí. Přisahala jsem si, že už nikdy nebudu žít na farmě, a teď, když se tu Garth rozhodnul zůstat na neurčito, možná napořád, byla bych tu..." Hlas se jí vytratil.

„Uvězněná," dokončila Bridget větu za ni.

„Správně. A navíc jsem už dostatečně dokázala, že nejsem žena vhodná pro rančera, když jsem zničila ty hrušky."

„Nezačínej s tím zase. Byla to nehoda a Garth tě z ní neviní. Myslela jsem, že ti přikázal, aby sis to už přestala vyčítat."

„Když já pořád nemůžu zapomenout na ten jeho výraz. Byl tou ztrátou zničený."

„Myslím, že to zveličuješ."

„Ne."

„No, momentálně odlož ten pocit provinilosti stranou a odpověz mi na jednu otázku."

„Dobře."

„Dokážeš odjet a už Gartha nikdy nevidět?" Tiffany bolestivě píchlo u srdce. „Ne," řekla prostě.

„Vidíš, tady máš svou odpověď."

„Která znamená riskovat a jít do toho, jo?"

„Přesně." Bridgetin výraz znězněl. „Jsme si dost podobné, abych věděla, že jestli to neuděláš, budeš toho litovat."

Ted', o pár hodin později, Tiffany věděla, že Bridget měla pravdu. Pokud odmítne riskovat a vsadit na budoucnost s Garthem, bude toho litovat. Tolik ho milovala.

Přesto za ním nehodlala jít s prázdnou. Vyskočila, natáhla se po telefonu na nočním stolku a vytočila číslo svého přítele pracujícího v houstonské bance.

„Tiffany," řekl Wayne Tanner. „Rád tě slyším."

„Nápodobně."

„Co se děje?"

„Chci, abys pro mě něco udělal." „Povídej," řekl Wayne.

O čtvrt hodiny později radostně vyrazila ke Garthovi. Když zaklepala na dveře a nikdo neodpovídal, vešla dovnitř.

Copak on nikdy nechodí otvírat jako normální lidé? Myslela si. „Garthe?"

Když se neozýval, zamířila do kuchyně a vyhlédla oknem. Sekal za domem dřevo. Při pohledu na jeho nahou hrud' a svalnaté paže mistrně ovládající sekyru jí vyschlo v hrdle.

Působil na ni jako afrodisiakum. Zavrtěla se, snažíc se ignorovat vlhkost, která se jí najednou objevila mezi nohama. Milovala ho každým dnem pořád víc.

Jenže co cítil *on* k ní?

Až mu dá svůj dárek, dozví se to? Vyrazila k zadním dveřím, ale vzápětí se zarazila. Její pozornost zaujala kuchyň, ze které na ni zírala obrovská hromada špinavého nádobí a stoh papírů.

Muži! Zaúpěla v duchu a zamířila ke stolu. Měla by ho překvapit a uklidit, než se za ním vydá? Ano, řekla si. Nechtělo se jí na něj dívat přes tenhle nepořádek.

Nejprve umyla nádobí, pak se vrhla na stůl. Dala se do skládání rozházených papírů, potom se

zarazila. Měla v rukou jeho soukromé materiály. Probudilo se v ní pokušení okořeněné zvědavostí.

Ted' měla možnost zjistit víc o muži, kterého milovala, o muži, který se zatím pořád vyhýbal jejím pokusům zjistit, čím se živí. Pohlédla na obálky, o nichž věděla, že obsahují bankovní výpisy. Kdyby je spolu s ostatními papíry prozkoumala, nedokázala by pak doplnit chybějící dílky do své skládačky?

Sám by na to nepřišel, říkala si, a ona by mu to nikdy neprozradila, ať už by se dozvěděla cokoli. Cítila takové pokušení podívat se. Jenže kdyby to udělala, dokázala by pak žít sama se sebou?

Nervózně zabubnovala špičkou boty o podlahu, svírajíc obálky v dlani.

Fyzicky se Garth nikdy necítil lépe. Zato psychicky na tom byl podstatně hůř. Ted', když se rozhodnul zůstat v Utahu, byl nervózní jako lehká děva v kostele.

A to zdaleka nebyl jeho nejhorší problém.

Zatímco rodina ho plně podpořila, jeho asistent málem vyletěl z kůže.

„To chceš říct, že se už *nikdy* nevrátíš?”

Přestože Garth něco podobného očekával, Maxův přístup ho rozladil, i když se to snažil nedat na sobě znát. Koneckonců, právě Maxovi hodil do ucha pořádnou bombu.

„Neříkám, že nikdy, Maxi.”

„Tak co přesně říkáš?”

„Firma už není středem mého života.”

Ticho.

„Maxi?”

„Co ta smlouva s Japonci?” „Právě jsem s nimi dotelefonoval a od nynějška máš všechno na starosti ty.” „Celou smlouvu?”

Garth se uchechtnul. „Netvař se tak šokované. Zvládneš to, bez ohledu na to, co si myslíš.”

„Ale proč? Chci říct, že ta smlouva představuje všechno, co jsi chtěl, kvůli čemu ses celé roky ve dne v noci dřel. Jak můžeš jen tak..." Maxův hlas se vytratil.

„Jednoduše," opáčil Garth nevzrušeně. „Našel jsem něco důležitějšího."

„A co to je?"

„Povím ti o ní, až se spolu uvidíme." „O ní?"

Ale..."

„Uklidni se, nebo taky dostaneš infarkt. Zatím ahoj."

Max prskal, ještě když Garth pokládal sluchátko.

Ten rozhovor se odehrál dnes ráno a Garth byl od té doby venku. Zkoumal velikost pozemků a dělal si v duchu poznámky, jaké opravy je třeba provést. Přestože toho bylo hodně, dalo se to zvládnout. Většina problémů pramenila jen z dlouholetého zanedbávání. A peníze nebyly překážkou. Těch měl víc, než kdy mohl utratit.

Když dokončil svou obhlídku, dal se do štípání dříví. Teď se zastavil, aby si otřel z čela pot, a přemítal o tom, jak báječně se cítí.

Zlepšení svého zdravotního stavu nemohl přičítat ani sobě, ani lékům. Důvodem jeho zázračného uzdravení byla Tiffany.

Přestože si to doposud nechtěl přiznat, hluboce se do té prostořeké, krásné blondýnky zamiloval, navzdory svým přísahám, že už to nikdy neudělá. Opřel se o strom a otřel si obličej kapesníkem.

Problém byl v tom, že nevěděl, jak jí to říct. Navíc neměl jistotu, že k němu cítí totéž. A i kdyby ano, jejich cíle se pořád diametrálně lišily. Kdyby se chtěl vrátit do Dallasu, k životnímu stylu, který musel opustit, pak by možná měli šanci. Od prvního dne dávala jasně najevo, že její srdce patří městu.

Možná by se mohli dohodnout na kompromisu. On ho byl ochoten udělat. Vlastně byl ochoten udělat cokoli, jen aby si ji udržel. Nejen že zbožňoval její

chut' a tělo a obzvláště pak způsob, jakým se pohybovala v těch těsně padnoucích džínech, ale navíc ho okouzloval její smích, její upřímnost a bystrá mysl.

Zvykl si na ni jako na drogu, a na jeho závislost existoval jen jediný lék. Manželství.

Nemohl uvěřit, že o něčem takovém uvažuje, ale uvažoval, což znamenalo, že jí potřeboval říct pravdu o sobě.

Zaklel. Proč ji k čertu nechal, aby si myslela, že je chudý rančer? Věděl proč. Sama ho k tomu dohnala, a teď se to mohlo obrátit proti němu. Ne. Takhle nebude uvažovat. Bude myslet pozitivně. Snad se jí uleví, až jí řekne, že je milionář. Koneckonců, chtěla si přece vzít boháče.

Nevěděl, co ho přimělo pohlédnout směrem k domu. Neslyšel žádný zvuk, ze kterého by mohl poznat, že má společnost. Na tom ale nezáleželo, zvláště proto, že jeho návštěvnici byla Tiffany. S úsměvem se odlepil od stromu a zamířil ke dveřím.

Jakmile vešel dovnitř, jeho pohled okamžitě padnul na papíry, které držela v ruce. Sevřel se mu žaludek.

„Co to k čertu děláš?“

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Než se k němu otočila, Garth si byl jistý, že se bude tvářit provinile. Její tělo ztuhlo, což bylo špatné znamení. Pomalu se obrátila. K jeho překvapení se však žádná provinilost nekonala. Její tvář zářila velkým úsměvem. Jak se otáčela, položila papíry na stůl.

„Našlas něco zajímavého?”

Na okamžik jí zahořely oči, její úsměv ani na okamžik nepohasnul. „Nepřečetla jsem si ani slovo.”

Garth se zamračil, nevěda, co si má myslet. „To určitě.”

„Na mou duši,” řekla a přitiskla si dlaň na srdce.

„Ale?”

„Proč myslíš, že tu je nějaké ale?” Tiffanyina odpověď a její úsměv zaváněly nestoudností.

Bezděčně se pousmál, ale neřekl nic. Místo toho ji jen obdařil vědoucným pohledem.

„Dobře, cítila jsem pokušení, ale opravdu jsem nečenichala.” Odmlčela se a její úsměv zmizel. „A i kdyby ano, bylo by to tak neodpuštělné? Chci říct, pokud nemáš co skrývat...”

Garth se na chvíli zamyslel. V jejím hlasu

slyšel vzdor a výzvu. Ztraceně, jak se situace mohla tak rychle obrátit? Ona byla tím, kdo byl přistižen s věcí doličnou v ruce, ale dokázala to zaonačit tak, aby jako viník vlastně vypadal on.

Ale na tom nezáleželo. Stejně jí přišel říct pravdu.

Takže by se do toho měl dát. „Já..." „Já..."

Oba najednou zmlkli a rozesmáli se. Smích prolomil napětí mezi nimi.

Tiffany si odkašlala, a potom řekla: „Něco pro tebe mám."

„Vážně?" opáčil, a pokoušel se nevnímat, jak se mu náhle sevřel žaludek.

„Ano."

Zase ten nestoudný úsměv, který ho přiváděl k šílenství touhou mít ji. „Raději bys měla přejít k věci, než se na tebe vrhnu, hodím tě na stůl a znásilním tě."

Zasmála se, sáhla do kapsy a vytáhla obálku. Podala mu ji.

„Pro mě?" zeptal se nechápavě.

Beze slova k němu přistoupila, jednu ruku mu ovinula kolem krku, druhou si přitáhla jeho ústa ke svému. Její polibek byl vlahý, tvrdý a rychlý. Cítil, jak se mu zrychlil tep, ale než ji stačil zachytit, odtáhla se od něj.

„Co -?" Slyšel vzrušení ve svém hlasu a věděl, že ona ho slyšela také, protože se usmála.

„Později."

Zasténal.

Vrazila mu obálku do ruky a zamířila ke dveřím.

„Kam jdeš?"

Otočila se k němu, v očích pořád ještě ten sexy oheň.

„Na ranč." „Ale..." vyhrknul.

Poslala mu vzdušný polibek. „Promluvíme si, až otevřeš svůj dárek."

Dřív, než ji mohl poprosit, aby zůstala a ulevila jeho bolesti, zmizela ze dveří.

„Tyranko," zamumlal temně, posadil se ke stolu a zadíval se na zalepenou obálku. O co sakra šlo? A proč takové tajnosti?

Teprve když slyšel, jak nastartovala, trhnutím obálku otevřel. Uvnitř byl šek. Když si přečetl částku a přiložený vzkaz, málem dostal šok.

Zase ty zatracené hrušky. Vzala si do hlavy, že mu musí vynahradit jeho ztrátu. Ta paličatá ženská. Její peníze byly poslední věc, kterou potřeboval. Jenže to ona nemohla vědět.

Hluboce si povzdechnul. Nemohl si její peníze nechat. Nemohl si ten šek nechat proplatit. Ale jak jí ho vrátit, aniž by jakkoli ranil její city, to byla jiná otázka. Zadíval se na jméno banky, která šek měla proplatit. Naštěstí znal jejího prezidenta.

Starost a zvědavost ho přinutily sáhnout po telefonu. Když o čtvrt hodiny později položil sluchátko, byl ještě šokovanější než předtím.

„Ať se propadnu," zamumlal.

I když musel použít svůj vliv, aby tu informaci získal, dozvěděl se, co potřeboval. Peníze na krytí šeku pocházely z Tiffanyiných úspor a zanechaly v jejím účtu pořádnou díru.

To mohlo znamenat jen jediné: že to není žádná zlatokopka. A co víc, její nesobecké gesto dokazovalo, že ho miluje a že peníze pro ni *nejsou* vším.

Vyskočil na nohy. Zkusí to. Požádá ji o ruku. Okamžitě!

Ale co prsten? Zatraceně, ten jí dá později. Květiny? Neměl by muž, který chce požádat o ruku paličatou ženu, u sebe mít alespoň tuhle zbraň?

Růže. To je ono. Když zvedal sluchátko a vytukával známé číslo, v ústech měl sucho.

„Irmo, potřebuji vaši pomoc. Za jak dlouho mi dokážete sehnat dva tucty červených růží s dlouhou stopkou?"

Páni!

To bylo jen o vlas. Tiffany zaparkovala na ranči, ale ještě chvíli zůstala sedět v autě, aby si utřídila myšlenky.

Proč nevyletěl? Na jeho místě by to určitě udělala. I když se ani očkem nepodívala, těžko by tomu uvěřila, kdyby byla na jeho místě. On to však z nějakého důvodu přijal překvapivě klidně.

Zato ona sama byla tím, co se stalo, šokovaná. Navařila si víc, než mohla sníst, a málem ho ztratila. Jak si jen mohla myslet, že by se dokázala vyrovnat s tak nečestnou věcí?

Zjevně však tentokrát měla ve tváři vepsanu nevinnost a Garth jí uvěřil, což bylo skvělé. Teď litovala, že tam nezůstala, dokud neotevřel tu obálku. Jenže v tu chvíli chtěla, aby byl sám a mohl si promyslet, co její gesto ve skutečnosti znamená. Ten šek mezi řádky říkal: „Miluji tě.“

Dojde mu to? Doufala, že ano. Záleželo na tom její budoucí štěstí.

Vystoupila z auta a vešla do domu.

Bridget byla v obývacím pokoji, telefon v ruce. Zakryla mluvítka dlaní a řekla: „Jdeš právě včas. To je pro tebe.“

Tiffany náhle vypověděly službu plíce. „Je to Garth?“

„Ne,“ řekla Bridget s rukou stále na mluvítku. „Vůbec jeho hlas neznám.“ Odmlčela se. „Jenom abys to věděla, Jeremiáš, Taylor a já jedeme všichni do Vegas. Jdu na kontrolu.“

„Tak se zatím mějte,“ řekla Tiffany, a natáhla se po sluchátku. Ohlásila se a usedla do nejbližšího křesla.

„Tiffany, tady Wayne. Wayne Tanner.“

„Je snad nějaký problém s převodem?“

„Ne, vůbec ne.“

„Tak o co jde?“

„Spíš o koho.“

„Nechápu."

„Právě jsem domluvil s Garthem Dixonem."

Nejdřív byla tak šokovaná, že se nemohla na jediné slovo. Teprve po chvíli našla svůj hlas. „Jak to?"

„Volal mi."

„Ty ho znáš?"

„Jestli ho znám? Děláš si legraci?" „Mohl bys přestat chodit kolem horké kaše, Wayne?"

Odpověděl jí vlastní otázkou. „Proč jsi mi neřekla, na co ty peníze potřebuješ - nebo spíš pro koho?"

„Nepovažovala jsem to za nutné." A nepovažuj u to za nutné ani teď, dodala v duchu.

„Ale proč zrovna pro *něj*, ptám se?" „Wayne,

dochází mi trpělivost." „Ty nevíš, kdo to je?"

„Už se nemůžu dočkat, až mi to povíš," opáčila Tiffany sarkasticky.

„Zatraceně, ženská, Garth Dixon je prezidentem u Rockefellera a Duponta."

„Cože?"

„Myslím to vážně. Mohl by si klidně koupit tuhle banku - vlastně se říká, že o tom skutečně uvažuje."

„Chceš říct..."

„Je to pracháč, má víc peněz než senát tohoto státu."

„Zablokuj výplatu toho šeku," procedila skrz zaťaté zuby.

„To není zapotřebí. On ti ho vrátí." Wayne se odmlčel. „Nechceš mi říct, co se to k čertu děje?"

„Ne, nechci. Ale díky za zavolání. Jsem tvým dlužníkem."

Zavěšila a znovu se svezla do křesla. Měla pocit, že snad bude zvracet.

Ten ničemný červ! Ta krysa! Ten lhář! Není divu, že před ní tak tajil, kdo je, Nechtěl, aby se dozvěděla, co dělá. Celou dobu se bál, že jí jde jen o jeho

peníze. Jak nízké mínění o ní musel mít. A ona ho milovala. Oslepily ji slzy.

Zatraceně, tohle mu neprojde. Ani náhodou!

Když tentokrát dorazila ke srubu, neobtěžovala se s klepáním. Prostě otevřela dveře a vmaširovala dovnitř. Stál uprostřed místnosti. Vedle něj, na hrubě tesaném stole, stála obrovská váza rudých růží. Otočil se a rozzářily se mu oči. „Ušetřilas mi cestu. Právě jsem chtěl...”

„Co? Říct mi, kdo jsi?”

V žádném případě mu nemohla uniknout zloba v jejím hlasu. Z tváře mu vyprchal úsměv. „Abych řekl pravdu, přesně to jsem chtěl udělat.”

„Á, opravdu? Proč zrovna teď? Měl jsi celou dobu v plánu počkat, až ze sebe udělám hlupáka?” Nebude plakat. *Nebude*. Ale neměla k tomu daleko.

„To je směšné, a ty to víš.”

„Nic takového nevím!”

„Podívej, právě jsem se za tebou chystal, abych ti všechno vysvětlil.”

Tiffany ucouvla. „To nebude nutné. Tvůj kamarád, můj bankéř, to právě udělal za tebe.”

Garth se zatvářil ztrápeně. „Zatraceně, na to Tanner neměl právo.”

„To je všechno, co mi k tomu řekneš?” zeptala se.

„Ne. Chci tě požádat, abys mi odpustila a aby sis mě vzala.”

Tiffany zavrtěla hlavou a sarkasticky se zasmála. „Po tom fiasku? To snad nemyslíš vážně. Jak bych ti ještě někdy mohla věřit, když jsi mi nevěřil ty?”

„Dobře, tak jsem to zvrstal. Přiznávám to. Ale...”

„Ne! Vůbec se nesnaž.” Měla slzy na krajíčku. Potřebovala se odtud dostat. „Když si představím, že jsem byla natolik hloupá, abych kvůli tobě prakticky zlikvidovala svoje bankovní konto. Bože!”

„Ne, Tiffany," řekl zlomeným hlasem a vykročil k ní. „Dej mi šanci, abych to napravil."

Ignorovala úzkost v jeho hlase. „Na to zapomeň. Už je pozdě. Můžeš si vzít svoje peníze a táhnout s nimi k čertu!"

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

„Já to snad nepřežiju.“

„Taky mi není dvakrát lehce,“ řekla Tiffany, „takže přestaň kňučet. Ještě to ztěžuješ.“

Bridget si utřela slzy, potom protáhla obličej. „Ale já nechci, abys odjela,“ zakvílela.

„Já také nechci odjet, ale musím.“

Na chvíli se odmlčely. Tiffany mezitím pokračovala ve skládání oblečení a jiných věcí do tašek. Přítelkyni se raději vyhýbala pohledem, aby se také nerozplakala.

Od jejího posledního fiaska uplynul týden. Od té doby fungovala jako robot, a doufala, že jí Garth zavolá nebo se dokonce objeví na ranči a pokusí se omluvit. Neudělal to a ona věděla, že to ani neudělá. Její život byl v troskách a ona s tím nemohla vůbec nic udělat.

Jak jen mohla dopustit, aby k tomu došlo? Na to už se ptala sama sebe snad miliónkrát, a přece nenašla odpověď. Neměla v úmyslu otevřít dveře ke svému srdci a nechat jimi vejít nějakého muže. Téměř se usmála. Vejít. Garth se jí tam přímo vrátil. K čertu s ním. K čertu s *ní*, že ho nechala. Za ten zmatek, ve kterém se ocitla, si mohla jen a jen sama. Jak ho teď přestane milovat? Jak jen utiší tu hroznou bolest, která jí sužuje duši?

Potlačila zasténání, otočila se zády k vzlykající Bridget a přešla k oknu. Slunce zářilo nad horami jako zlatá koule. Ona však jeho krásu téměř nevnímala, hlava se jí točila další nejistotou, se kterou se nedovedla vypořádat. Vynechala jí menstruace; to se jí nikdy nestalo. Mohlo to znamenat dvě věci: buď to způsobila její nervozita, nebo byla těhotná.

Druhá možnost v ní probouzela panickou hrůzu.

„Ty se něčím trápíš, vid’?“

Tiffany se prudce otočila, myslíc si, jak je to zvláštní, že ji Bridget dokázala tak snadno prohlédnout. Zjevně si byly ještě bližší, než tušila.

„Ano,“ řekla prostě.

„Tak mi to pověz.“

„Já se snažím.“

„Vynechaly ti měsíčky.“ Bridget se nenamáhala klást na konec svého prohlášení otazník. „Jo.“

„Což u tebe není obvyklé.“

„Zásah.“

„Připadáš si těhotná?“

Tiffany se nedokázala ubránit úsměvu. „Jak to mám vědět?“

Bridget pokrčila rameny. „To nevím, ale prý se to pozná.“

„Doufám, že to jsou jen nervy,“ řekla Tiffany zoufale.

„Pokud ne...“

„Já nevím.“

„Chceš říct, že uvažuješ o tom, že mu to neřekneš?“

„Měl... měl by mít právo to vědět,“ řekla Tiffany nejistě. „Jenže -“ Nemohla pokračovat.

„Nemyslím, že z tebe chtěl udělat hlupáka, Tiffany.“

„Ale udělal ho ze mě, a i když ho pořád miluju, nemůžu mu odpustit.“

Bridget si povzdechla. „Můžeš mi říct, abych držela hubu, táhla k čertu nebo cokoli jiného, ale myslím si, že jsi trochu moc paličatá. Ke své vlastní škodě. No tak měl před tebou tajemství. Možná se bál. Koneckonců, už se jednou spálil se ženou, která si ho vzala jen kvůli penězům. A pokud si dobře vzpomínám, slyšela jsem tě mockrát říkat, že je snazší zamilovat se do bohatého muže než do chudého.“ Odmlčela se. „Třeba si prostě chránil vlastní krk.“

„Možná, ale pokud někoho miluješ, úmyslně ho nepodvádíš.“ Jenže on jí neřekl, že ji miluje, pomyslela si usouzeně.

„Dobře, ty paličatá, co máš tedy v plánu?“

„Asi se vrátím tam, odkud jsem přišla. Čarodějnice Házal znovu volala a má pro mě tu práci.“

„A pokud jsi *skutečně* těhotná?“ „Tím se budu zabývat, až když se to prokáže.“

Bridget vstala z postele. Po tvářích se jí znovu kutálely slzy. „Takže nemůžu říct ani udělat nic, čím bych tě přiměla zůstat?“

„Pokud se nestane nějaký zázrak, tak ne.“

Bridget se usmála. „Kdo ví? Všechno je možné. Minimálně se za něj můžeme modlit.“

Tiffany neodpověděla. Místo toho popadla tašky a následovala Bridget z místnosti.

„Život nestojí za nic. Nemám pravdu, kamaráde?“

Kůň zvednul hlavu, zadíval se na něj svýma velkýma očima, potom zafrkal.

„Věděl jsem, že mě pochopíš.“

Garth si sundal stetson a posadil si ho na ohnuté koleno. Měl pocit, že se ocitnul v nejhorším propadlišti svého života, když se musel vydat na kus řeči za koněm.

Hořce se zasmál, potom si otřel čelo. Několik hodin spravoval ploty a byl vyčerpaný. To jediné nedokázal překonat - svou neschopnost pracovat bez

přestání dlouhé hodiny. Doktor mu sice slíbil, že pokud se bude vyhýbat stresu, někdejší síla se mu zase brzy vrátí, ale to byl v současné chvíli výsměch.

Od té doby, co ho opustila Tiffany, prožil několik záchvatů intenzívní bolesti. Bože, jak mu chyběla.

Ted', když se Davisovi vrátili, neměl už žádnou výmluvu, proč jezdit na jejich ranč, takže ji od té doby neviděl. Nicméně věděl, že ještě neodjela; to si zjistil. Včera večer se byl projet u ranče a viděl, že její auto je pořád na svém místě.

Přesto věděl, že to tak už dlouho nebude a že Tiffany co nevidět odjede. Předpokládal, že přijala tu práci v Houstonu.

Zatraceně, musel přece existovat způsob, jak ji zastavit, jak jí vynahradit svou nedůvěru, svou zradu. Jenže ho momentálně žádný nenapadal, snad jen připlazit se k ní po kolenou a žebrot o odpuštění. Najednou prudce vstal.

Proč sakra ne? Pokud by ji to mohlo přimět k návratu do jeho života, do jeho objetí, do jeho postele, pak to udělá.

Hned!

O pět minut později se vrátil na příjezdovou cestu Davisových. Přesně jak se obával, Tiffany se chystala opustit Utah i jeho navždy. Kdyby byl přijel o pár minut později, byla by už pryč. Zaparkoval svou dodávku přímo před jejím autem.

Všichni se k němu otočili. Zůstal za volantem a sledoval, jak Tiffany vyklouzla z Bridgetina objetí a otevřela dveře svého auta. Přesto z něj ani na chvíli nespustila pohled. V jejích velkých očích se zračil šok.

Garth vyskočil z vozu, a aniž by si všímal Davisových, přistoupil k ní. „Řekni, co chceš. Když se před tebou budu muset plazit po kolenou, udělám to.“

„Garthe...”

„Myslel jsem to vážně, Tiffany. Nenechám tě odejít ze svého života jen kvůli penězům, slyšíš?“

Zamrkala a zrudla. Využil jejího zjevného zmatku ve svůj prospěch a přitáhnul si ji do náručí. Díky bohu neodporovala.

„To není tak jednoduché,“ zašeptala. Cítil na rtech její dech.

„Mýlíš se. Je to jednoduché. Za prvé proto, že tě miluju, a za druhé proto, že mi na penězích ani za mák nezáleží. Pokud tě to přinutí vrátit se, daruju každý ztracený cent, který mám, charitě.“

„To bys pro mě udělal?“

Slyšel úžas v jejím hlasu a viděl světlo v jejích očích, a ledový strach svírající jeho srdce zcela roztál. „To si piš.“

„Ach, Garthe,“ zvolala a po tvářích se jí začaly kutálet slzy. „Miluju tě.“

„Znamená to ano?“ „Na co?“

„Na otázku, jestli si mě vezmeš.“

Zatajila dech. „Kdy?“

„Hned teď, jestli ti to vyhovuje.“

Jeremiáš zahvízdnul. Taylor se zachichotala. Bridget zvolala: „Pojďme se do toho dát!“

Garth se smíchem popadnul Tiffany do náručí a zamířil s ní ke svému autu. „Přibližně za hodinu budeš paní Dixonovou.“ Odmlčel se, ústa jen malý kousek od jejích. „Opravdu to chceš?“

Políbila ho. „Víc než cokoli na světě.“

EPILOG

„Mmm..." „Líbí se ti to?" „*Miluju* to."

Garth se uchechtnul a znovu ponořil jazyk do jejího pupíku, jednu ruku položenou na jejím zakulaceném bříšku.

Když miminko kopnulo, zabořila mu prsty do vlasů. Zvednul k ní rozzářené oči.

„Je to pěkný raubíř, co?" řekl chraptivě.

„To má po tatínkovi."

Garth nahradil svůj jazyk prstem, pomalu jím obkroužil celé břicho, potom se zastavil v jejím klíně, kde mírně zatlačil.

Zasykla a zadívala se mu do očí. „Miluju tě."

„A já miluju tebe. A naše miminko."

Jejich miminko. Ta slova pro ně byla pořád ještě zahalena určitým kouzlem, stejně jako slova *paní Dixonová*. I když už byli svoji několik měsíců, Tiffany se musela čas od času štipnout, aby se ujistila, že nesní.

Ale jejich svatba byla úplně jako ze snu. Vydali se s Davisovými v závěsu nejkratší cestou do Vegas, a vzali se ve stejné kapli a za asistence stejného kněze jako Bridget a Jeremiáš.

Později, když se vrátili do Garthova srubu a vášnivě se spolu pomilovali, mu řekla, že je asi

těhotná. Měla pravdu a on byl nadšený. S každým dnem jeho radost rostla, i přesto, že Tiffany bylo většinu času špatně. Teď už se ale cítila dobře. Vlastně právě minulý týden si nechala udělat ultrazvuk a dozvěděla se, že to bude chlapeček.

„Krucí, doufal jsem, že budeme mít holčičku," řekl Garth. „Holčičku, která bude vypadat přesně jako ty."

„Smůla," odpověděla. „Budeme muset vzít to, co dostaneme."

„Chceš říct, že ho nemůžeme vrátit zpátky do obchodu?"

Když se nad tou poznámkou zamyslela, musela se smát, stejně jako se smála teď.

„Co je tu k smíchu?"

„Ty."

„Jsem rád, že si to myslíš," prohlásil se svými ústy na jejích. Potom ji hlasitě políbil, odtáhnul se od ní a řekl: „Pořád přemýšlíš, vid'?"

„O čem?" zeptala se nevinně.

Odfrnul si. „Však ty víš o čem."

„Ještě jsem se nerozhodla."

To byla pravda. Garth ji neustále přesvědčoval, aby si otevřela svůj vlastní obchod s oděvy ve Vegas. Ona ale měla plnou hlavu jiných věcí. Za prvé tu bylo jejich miminko. A za druhé si chtěli nedaleko srubu postavit nový dům.

O své kariéře přemýšlela jenom jedinkrát, když letěla do Houstonu, aby uzavřela všechny své tamní záležitosti.

Garth udělal totéž, jel dvakrát do Dallasu, aby částečně přestěhoval své podnikání sem a aby přivezl své rodiče, kteří se s ní chtěli setkat. Zdálo se, že si navzájem padli do oka, za což byla nesmírně vděčná. Bylo to hezké, mít zase rodinu.

Ted', když jejich nový dům šel k dokončení, Garth ji znovu začal přesvědčovat, aby se nevzdávala svého snu a otevřela si svůj vlastní obchod.

„Pořídíme si pro miminko chůvu," naléhal.

„Ty bys to chtěl?"

„Já chci to, co chceš ty," řekl.

„Dobře, tak přestaň mluvit o práci."

Vypadal zaskočeně. Zazubila se a pohladila ho po prsou. „Momentálně netoužím po kariéře. Možná později, až se miminko narodí a trochu povyroste."

„Nemá tohle rozhodnutí náhodou něco společného s tím, že Bridget je také těhotná?"

„Ano i ne, ale je to legrace, že jsme těhotné ve stejnou dobu. Pořád tomu nemůžu uvěřit."

„Já také ne, i když jsem rád. Jeremiáš je stejně nemožně praštěný jako já."

„Všimla jsem si," řekla Tiffany škádlivě, potom dodala střízlivějším tónem: „ale je v tom víc než jen Bridget. Chci se o něj starat sama, kojit ho. Opravdu chci."

Garthovi potměly oči, potom se usmál. „Ten má tedy štěstí."

„Styd' se. Jako kdyby sis mě už neužil dost."

„Když o tom mluvíš, už mám znovu chuť."

„To nemůžeš."

„Chceš se vsadit?" opáčil Garth a sklonil hlavu zrovna ve chvíli, kdy se jí břicho vzedmulo dalším kopnutím.

Tiffany se usmála.

Garth to místo políbil, potom k ní vzhlednul. „Děkuju ti," zašeptal.

Z jejích očí vyzařovala láska. „Nemáš zač, miláčku."